

Τοῖς ἐντευξομένοις

Μέγας ἠγέρθη πολλάκις πάταρος καὶ ἔτι ἐγείρεται μεταξὺ τῶν ἠθικολόγων περὶ τῆς ἐκ τῶν μυθιστοριῶν βλάβης ἢ ὠφελείας τῶν νέων. Καὶ εἰ μὲν διὰ λόγους, οὐδὲ θὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀναγνώσεως τῶν μυθιστοριῶν ἀποβλέποντες, ὑποστηρίζουσιν ὡς ὠφέλιμον τὴν μυθιστοριογραφίαν, εἰ δὲ τὸ βλαβερὸν τῆς ἀναγνώσεως αὐτῶν ὑποστηρίζοντες, ἀποφαινόμεθα, ὅτι ἡ ὁλως ἀδαῆς τοῦ κόσμου νεῆαις μόλις τῶν θραυτῶν τοῦ σχολείου ἀποσπασθεῖσα, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς βιβλίον μεστὸν ὡς ἐξ ἀνάγκης ραδιουργιῶν καὶ κακουργημάτων παραλαμβάνουσα, ἐμβαπτίζεται οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸ ἀχαρὲς τῆς κακοηθείας πέλαγος, σπινδαλεῖ ἐν αὐτῇ τὴν μοχθηρίαν, καὶ ὡς εἰς κάτοπτρον διδασκαλίας εἰς αὐτὴν ἐμβλέπουσα, τὴν ἀπομιμῆται καὶ ἐν πᾶσι σχεδὸν περιστάσει αἰμάσσουσα ἐξέρχεται ἐκ τῶν τῆς ἐξαχρίωσης πληγῶν, ἃς κατόπιν αἱ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἀδυνατοῦσι παντελῶς καὶ ἐποπλώσωσι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐλέγχουσι καὶ κατηγοροῦσι τοὺς τὴν μυθιστορίαν ἐγκολπουμένους, ὡς κακὸν τι δαιμόνιον ἐν ἑαυτοῖς παραλαμβάνοντες. Εἰς τὴν συμβουλὴν τούτων πολλοὶ τῶν γονέων ὑπελκόντες, ἐμποδίζουσι τὰ τέκνα αὐτῶν παντελῶς τῆς ἀναγνώσεως τῶν μυθιστοριῶν, αἵτινες κατ' αὐτοὺς οὐδὲν ἕτερόν εἰσιν ἢ συναγεμὸς αἰσχροτήτων καὶ δόλιος τῆς μοχθηρίας διδάσκαλος.

Καταπολεμοῦντες οἱ πρῶτοι τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀ-

ποφαινονται, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα καθ' ὃν ζῶμεν τὴν σήμερον, ἀφοῦ ἐν πρώτοις ὁ νέος ἢ νέα δεχθῶσι τὸ τῆς παιδαγωγήσεως βάπτισμα καὶ ποτισθῶσι διὰ τῶν τῆς παιδείας ραμάτων, ὅχι μόνον ἡ ἠθικὴ αὐτῶν δὲν παραβλάπτεται, ἀλλ' ἀναπτύσσεται τοῦ πνεύματος αὐτῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν τοιούτων ἐπαγωγῶν βιβλίων, μορφοῦνται καὶ ἐξευγερίζονται τὰ ἠθικὰ αὐτῶν, καὶ ἐπομένως ἀναπτύσσεται καὶ ἠθικοποιεῖται τὸ ἄτομόν των. Καὶ οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι δίκαιον· διότι ἡ μυθιστορία ὡς καὶ τὸ δράμα ἐπὶ ἠθικῆς τιμῆς καὶ ὑψηλῆς ιδέας στηρίζοντα τὸ οἰκοδόμημα αὐτῶν, ὡς ἠθικὰ καὶ ἐπαγωγὰ ἀναγνώσματα, δὲν δύνανται ἢ γὰρ ὠφελήσωσι. Ὡμολῶν δὲ περὶ μυθιστοριῶν, δὲν ἀποβλέπω εἰς τὰ χαμερπῆ ἐκείνα ἀναγνώσματα κερδοσκοπῶν συγγραφέων, οἵτινες χάριν τῆς τῶν φανλοβίων τέρψεως τὸ τῆς διηγήσεως τῶν στέλεχος διὰ τοιούτων αἰσχροπαιγνῶν καὶ ποταποτήτων περιέβαλον, πρὸς ἃς δὲν δύναται γὰρ μὴ ἐρυθρίασι καὶ ὁ μᾶλλον ἀνεπηρέαστος καὶ εἰς τὸ τοῦ κόσμου ἐξωκειωμένος ἀναγνώστης, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀληθῶν μυθιστοριῶν, τῶν ἐπαγωγῶν, τῶν διδακτικῶν, αἵτινες τὸ τερπνὸν καὶ εὐχάριστον τῆς διδασκαλίας ἐπιδιώξασαι, περιέβαλον ὑψηλὴν τινα καὶ ἠθικωτάτην ιδέαν διὰ μυθιστορικοῦ πέπλου καὶ ἐν ταῖς πολυπλόκοις αὐτῶν σχηματαῖς, ἀεὶποτε τὴν ἀρετὴν θριαμβεύουσαν ἀναδεικνύουσι. Ἀφοῦ δὲ τὸ θέατρον θεωρεῖται τὴν σήμερον ὡς τὸ ἐπαγωγότερον τοῦ λαοῦ διδασκαλεῖον, ἀφοῦ τὸ δράμα παρὰ πάντων συνιστᾶται, διατὶ ἡ μυθιστορία τοσοῦτον γὰρ παραγκωνίζεται, ἐνῶ ὡς πρὸς τὴν ιδέαν ποσῶς αὕτη δὲν

διαφέρει τοῦ δράματος, εἰμὴ μόνον ὅτι τὸ δεύτερον ὑπερέχει τοῦ πρώτου κατὰ τὸ ὕψος ;

ὑπὸ τῆς ὀρθοτάτης ταύτης ιδέας καθοδηγούμενοι τὴν σήμερον αἱ νεώτεραι κοινωνίαι, καὶ δραστηρίως καὶ μετ' ἐπιμονῆς ἐργασθῆσαι, ἀνύψωσαν τὸ μυθιστόρημα μετὰ τοῦ δράματος εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτοῖς περιωπὴν καὶ ἀξίαν. Γλαφυρὸν δ' αἰετοτε χειριζόμενοι κάλαμον, καὶ τὴν ἐννοίαν αὐτῶν μετὰ πληθύος ἠθικῶν παραδειγμάτων μιγνύοντες, τὴν σήμερον οἱ ἀληθεῖς καὶ σοφώτατοι μυθιστοριογράφοι ἠδυνήθησαν διὰ τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἔργων νὰ στρεβλώσωσι τὴν πρότερον περὶ τῶν μυθιστοριῶν ἐπιχράτουσαν κακὴν ιδέαν, νὰ ἐκδιώξωσιν ἐκ παντὸς ὑγιαίνοντος νοοῦ τὴν περὶ μυθιστοριῶν πρόληψιν καὶ νὰ καταστήσωσι τὴν μυθιστορίαν οὐχὶ μόνον τερπνὸν, ἀλλὰ καὶ ψυχαγωγικὸν καὶ διδακτικώτατον ἀνάγνωσμα. Καὶ ἀληθῶς τὸ κατώρθωσαν, διότι τὴν σήμερον δὲν ἀπαντῶμεν οἰκογένειαν ἐξευγενισμένην, ἥτις περὶ πολλοῦ νὰ μὴ ἔχῃ τὰ μυθιστορήματα· δὲν ἀπαντῶμεν νέον ἢ νεάνίδα ὅπωςδῆποτε ἀνεπτυγμένους, οἵτινες ἐν ἡμέρᾳ σχολῆς νὰ μὴ κάθηνται ἐν τῷ παραθύρῳ τὸ προσφιλὲς αὐτοῖς μυθιστόρημα ἀνὰ χεῖρας κρατοῦντες, καὶ ἐξ αὐτῶν ὡς ἀπὸ ἀκενώτου πηγῆς ἢ φρέατος ἀρτεσιανοῦ τὰς περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ιδέας ἀρύοντες.

Δὲν ὑπῆρξε ἐποχὴ καταλληλοτέρα τῆς σήμερον, καθ' ἣν τὸ μυθιστόρημα νὰ ἀναγκαιῇ τοσοῦτον τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐποχὴ μᾶλλον κατάλληλος ταύτης πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοιούτων ὠφελίμων καὶ διδακτικῶν βιβλίων.

Τὸ μυθιστόρημα ὁποῖον τυγχάνει τῆν σήμερον, δύ-
ραται νὰ ἐγκανυχηθῇ, ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀναπτύσσων
μετὰ τοῦ δράματος καὶ μεταρσιῶν τὸ πνεῦμα διδάκα-
λος, τὸ μόνον βάλσαμον εἰς τὰς μυχίας καὶ αἰμασσοῦ-
σας ἐκ τῶν δυστυχιῶν πληγὰς, τὸ μόνον εὐχάριστον
εἰς τὰς διψώσας καρδίας ποτὸν, ὁ μόνος τῆς νεολαίας
σύμβουλος ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ταραχῶδει κοινωνίᾳ προφυ-
λάξεως αὐτῆς. Εἶναι ὁ μόνος ὑπογραμμὶς ὅστις δύνα-
ται νὰ χρησιμεύσῃ πᾶντι ἀναγνώστῃ ὡς ὑπόδειγμα ἁ-
ρετῆς καὶ γενναιοφροσύνης, χρηστότητος καὶ εἰσπρε-
δησίας, εἶναι ἡ καλλίστη πύξις ἢ πηδαλιονχοῦσα τὸν
ἀνθρώπινον νοῦν ἐν ταῖς τοῦ βίου δαμνύουσαις. Συνομι-
γνύουσα τὸν γέλωτα μετὰ τῶν δακρύων, τὸ καλὸν μετὰ
τοῦ κακοῦ, τὸ ὑψηλὸν μετὰ τοῦ χθαμαλοῦ, τὸ ὑλέθριον
τῆς εἰμαρμένης μετὰ τοῦ σωτηρίου τῆς θέας προνοίας,
τὸ ὠραῖον μετὰ τοῦ ποταποῦ καὶ ἀσχήμιον, τέρπει καὶ
συγκινεῖ, ὁδηγεῖ καὶ διδάσκει τὸν ἄνθρωπον ὑποδεικνύ-
ουσα αὐτῷ, ὡσεὶ ἀπὸ κοινοῦ τιος καλλιδοσκοπεῖον, τὸ
τῆς κοινωνίας ἀχανὲς πέλαγος εἰς ὅπερ οὗτος καθ' ἐ-
κάστην κινδυνέων περιπλέει, χορηγεῖ αὐτῷ π.ληθὺν
δύων χαρακτήρων ἐξ ὧν οὗτος ὡς ἐν ἀγρῷ σταχυο-
λογῶν δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἀνάλογον τῆς ἀγωγῆς καὶ
φύσεώς του ἐγκολπούμενος μὲν τὴν πάντοτε θριαμβεύ-
ουσαν ἀρετὴν ἀποτινάσσουσα δὲ—ἢ τυγχάνῃ δεσπο-
νίς—τῶν ἀβρῶν χειρῶν τῆς τὰ τῆς κακοηθείας ἀκάν-
θινα κάρφη. Ἀκριβὲς δὲ τῶν τοῦ κόσμου ῥαδιουργιῶν
καὶ τῶν μᾶλλον μυχραιτέρων ἐξ αὐτῶν μύστης τυγχά-
νων, προπεφυλαγμένον πάντοτε τείνει τὸν πόδα εἰς
τὸν κοινωνικὸν σάλον, δυσκόλως ἐμπίπτει εἰς τὰς δολε-

Handwritten: Mary Ann
Harris

Bigodini Sup. 2. Kanding a'elov - K
Supoappag a'el } a'epnoob, a'el a'el a'el a'el
a'el a'el a'el a'el a'el a'el a'el a'el a'el a'el

Bigodwin Gap.
Superior Co. Wis.
May 4, 1894.

ἐξ οὗ κατόπιν προκύπτει ἡ στάσις, τὸ ὀπισθοδρομικόν,
καὶ ἡ ἀδράνεια.

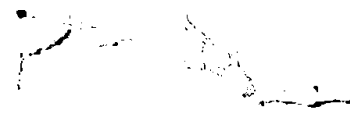
Τῆς ἐπιεικοῦς τῶν ἀριμοδίων καὶ γὰρ εἰς τὸ σμικρὸν
μου τοῦτο. δοκίμιον κρίσεως ἐξαιτούμενος μετὰ δειλίας
τῇ φιλοκάλῳ νεότητι παραδίδωμι τὴν παροῦσαν Μυθι-
στορίαν μου, σκοποῦσαν οὐχὶ ὅπως τὸν συγγραφέα αὐ-
τῆς ἐκ τῆς ἀφανελας αὐτοῦ ἐξαγάγῃ, ἀλλ' ἵνα παράσχη
ὧθησάν τινα εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν ἄλλων λαμπροτέ-
ρων πρωτοτύπων Ἑλληνικῶν μυθιστοριῶν, ὧν ἄμειρε
δυστυχῶς ἡ ἡμετέρα κοινωνία

Τῆς Μυθιστορίας προέταξα καὶ μικρὰν περιγραφὴν
καὶ ιστοριογραφίαν τῶν μερῶν ἐν οἷς ἐξελλοσσονται τὰ
γεγονότα πρὸς ἀκριβεστέραν κατανοήσιν αὐτῆς.

Ἐγγραψον ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1891

ΣΑΡΑΝΤΗΣ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ





ἀναφαίρεταί τι περὶ αὐτοῦ. Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς χρονογράφοις (Κεδρηνοῦ, Ἄννας τῆς Κομνηνῆς, Ἰωάννου Κουροπαλάτου Ζωναρᾶ κ.τ.λ.) ἀναφέρεται αὕτη ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζουρουλός· ἐν τοῖς κώδεξι τῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφεται *Τυρολόη*, ἐπονομασθεῖσα οὕτως ἴσως ἐκ τῶν τυρῶν, οὓς ἐξάγει ἡ πόλις. Κατὰ Νικήταν τὸν Χωνιάτην ἡ Τυρολόη ὑπῆρξε τὸ θέατρον τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν Σκυθῶν Βουλγάρων κ.τ.λ. ἐπὶ Λατινοκρατίας ἐδηλώθη ἡ πόλις ὑπὸ τε τῶν Λατίνων καὶ Σκυθῶν «ἦτε λαχοῦσα πολιστὴν τὸν Ἀρκάδιον καὶ Μεσῆνη ἐπὶ τῇδε καὶ πρὸς αὐτῇ Ἰζουρουλός τὰ τῶν δεινῶν πεπόνθασιν τὰ ἔσχατα· οἷτε ἀγροὶ καὶ κῶμαι καὶ τᾶλλα ὁπόσαι ταῖς πόλεσι ταύταις ὑπέκειντο πρότερον».

Ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἡ Τυρολόη ἀνέκαθεν διέτελει Μητρόπολις, κατόπιν δ' ἐπὶ τρεῖς περίπου αἰῶνας ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον Ἡρακλείας. Κατὰ τοὺς τελευταίους ὁμῶς χρόνους μετεβλήθη αὕτη καὶ πάλιν εἰς Μητρόπολιν Τυρολόης καὶ Σερεντζίου· ἀλλ' ἡ ζωὴ αὐτῆς ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, διότι ἔνεκεν ἐρίδων καὶ διχονοιῶν τῶν κατοίκων, ὑπεκκαιομένων ἐν μέρει καὶ ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἡρακλείας κ. Παναρέ του διελύθη αὕτη, οἰκτρῶς ἐκδιωχθέντος τοῦ τελευταίου περισπουδάστου Μητροπολίτου αὐτῆς κ. Μελετίου τοῦ ἀπὸ Δράμας ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ του θρόνου(α).

Ἐκτοτε πλέον ἡ Τυρολόη ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς τῷ Μητροπολιτικῷ θρόνῳ Ἡρακλείας.

Πολιτικῶς ἡ πόλις ὑπάγεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ῥαιδε-

(α) Πλεονέκτας πληροφορίας περὶ αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς πόλεως εὐρήσει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ κατόπιν ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθησομένῃ ἐκτενστάτῃ ἱστοριογεωγραφικῇ περιγραφῇ τῆς ἐπαρχίας Ῥαιδεστοῦ.

στοῦ, διοικουμένη ὑπὸ διοικητοῦ (Καϊμακάρη). Ἀριθμεῖ δὲ περὶ τὰς δέκα χιλιάδας κατοίκων, ὧν οἱ ἡμίσεις σχεδὸν εἰσὶν Ἕλληνες, οἱ δὲ λοιποὶ Τούρκοι, Ἀρμένιοι καὶ Ἑβραῖοι. Τὴν φιλομουσίαν τῶν Ἑλλήνων Τυρολοῖτῶν, δύναται τις νὰ κατανοήσῃ ἐκ τῶν ἀνθηρῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἅτινα οἱ φιλόμουσοι Τυρολοῖται μεθ' ὅλην τὴν κατέχουσιν αὐτοὺς ἀπορίαν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἀξιεπαίνως διατηροῦσι, τὴν δὲ τῶν κατοίκων θεοσέβειαν διορᾷ τις ἐὰν προσβλέψῃ εἰς τὸν περικαλλέστατον ναὸν τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου οἰκοδομηθέντα.

Καὶ συλλόγους δὲ καὶ ἀδελφότητας ἢ φιλομουσία τῶν ἀξιεπαίνων Τυρολοῖτῶν συνέστηκε, ἀλλ' ἔνεκεν τῆς κατόπιν κακῆς τῶν χρημάτων διαχειρήσεως, διελύθησαν οὗτοι ὡς μὴ ὠφελε, μικρὸν μόνον τῇ τλήμῃ πατρίδι ὠφελήσαντες. Τὴν σήμερον δὲ ἡ Τυρολοῖτικὴ νεολαία πάνυ φιλοτίμως καὶ εὐγενῶς ἐργαζομένη καὶ εἰς τὴν πρόοδον τῆς μελλούσης γενεᾶς ἀποβλέπουσα, συνέστησεν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν Ἀδελφότητα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος», ἥτις δραστηρίως ἐργαζομένη ἀρκετὰς ἐποιήσατο προόδους.

Καὶ αἱ κοινότητες τῆς Τυρολόης τῶν τε Ὀθωμανῶν καὶ Ἀρμενίων δραστηρίως ἐργαζόμεναι, ἀξιόλογα διατηροῦσι σχολεῖα.

Οἱ πλείονες τῶν κατοίκων τῆς Τυρολόης ἀποζῶσιν ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἀμπελουργίας· τινὲς δ' ἐκ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ Ἑβραῖοι ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἐν Τυρολόῃ, πρὸς τὸ ἡδὺ καὶ εὐάερον κλίμα, ἅπαντ' αἱ καὶ ἄκραν τῶν κατοίκων φιλοξενίαν. Σπανίως οἱ τὴν Τυρολόην ἐπισκεπτόμενοι ξένοι μεταβαίνουνσι πρὸς κατάλυσιν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, διὸ καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ πόλις ἐστε-

λεῖτο τὸ πάλαι *Βυσάνθη* καὶ ἦτο ἀποικία τῶν Σαμίων, τὰ νῦν ἐν σχήματι ἀμφιθεάτρου ἐκτισμένη κατοικεῖται ὑπὸ τριάκοντα περίπου χιλιάδων κατοίκων ἐξ ὧν τὸ ἐν τέταρτον εἶναι ὀρθόδοξοι, καὶ ἰσάριθμοι Τοῦρκοι, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀρμένιοι πλὴν ὀλίγων (1,500) Ἑβραίων. Τὸ ὄνομα Ραιδεστός προῆλθε κατὰ τινας ἐκ τῆς παραφθορᾶς τοῦ ὀνόματος Ρέσιστον, ἀρχαίας πόλεως κειμένης πλησίον τῆς Ραιδεστοῦ, ἣτις κατὰ Μελέτιον ἦτο αὐτὴ ἡ Ραιδεστός. Τὴν σήμερον ἡ Ραιδεστός διατελεῖ ἔδρα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἡρακλείας καὶ πρωτεύουσα ἐπαρχίας. Οἱ Ραιδεστηνοὶ φιλελευθέρου καὶ διασκεδαστικοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωποι διακρίνονται διὰ τὸ ἰδὺ καὶ εὐχαρί τῶν συναττροφῶν των καὶ τὸ ἄκρον τῆς φιλοπονίας των. Ζωηρὰ κίνησις ἐμπορίου σιτηρῶν παρατηρεῖται εἰς τὰς μεγάλας αὐτῆς ἀγορας ἂν καὶ ἐμειώθη αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Βουλγαρίαν κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Πρὶν τῆς κατασκευῆς τοῦ εἰρημένου σιδηροδρόμου ἡ Ραιδεστός ἐχρησίμευεν ὡς ἐπίνειον ὁλοκλήρου τῆς Θράκης καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ εἰς τὸν ἀκροσφαλῆ αὐτῆς λιμένα πλῆθους ἰστιοφόρων καὶ ἄλλων ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων ἐστάθμευον. Οἱ Ραιδεστινοὶ πάνυ φιλοτίμως ἐργαζόμενοι, καὶ ὑπὲρ τῆς χώρας των εὐγενῶς μεριμνῶντες ἀξιόλογα διατηροῦσιν ἐκπαιδευτήρια. Καὶ σύλλογον κέκτηται ἡ πόλις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «**Θρακικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος**» οὗτινος λαμπρὸν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὠκοδόμητο τέμενος· ἐν παλαιαῖς ἐποχαῖς ἀρκετὰς ἐποιήσατο προόδους ὁ ρηθεὶς σύλλογος, καὶ μουσεῖον ὁπωσδήποτε καλὸν ἐκ τῶν ἐν τῇ Θράκῃ εὑρεθέντων ἀρχαιοτήτων συνέλεξις· τὴν σήμερον ὁμῶς ὡς μὴ ὤφειλε ὁ σκοπὸς τοῦ

συλλόγου παρημελήθη μεταβληθέντος τοῦ περικαλλοῦς αὐτοῦ κτιρίου εἰς Σχολήν.

Ἐκτὸς τῶν ὀρθοδόξων καὶ οἱ Τούρκοι καὶ Ἀρμένιοι ἀνάλογα διατηροῦσιν ἐκπαιδευτήρια. Ἡ Ραιδεστός εἶναι πρὸς τούταις ἔδρα Ἀρμενίου ἐπισκόπου, καὶ ὅλων τῶν ὑποπ. ὁξενείων πασῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. Ἡ Ραιδεστός περικυτμεῖται ὑπὸ ὠρειοτάτων περιπάτων, τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως αὐτῆς εἶναι σκοτεινὸν καὶ καχύρρυθμον· διότι αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εἶναι σκολιαί, σκοτειναὶ καὶ στενωπώταται, αἱ δὲ οἰκίαι πλὴν ὀλίγων νεοἀμύμων, ἀπασαὶ σχεδὸν ξύλιναι. Ἡ πόλις εὐμειρεῖ ἀμπελώνων καὶ ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι γλυκὺ καὶ ὑγιεινὸν ἀλλὰ τὸ πόσιμον αὐτῆς ὕδωρ εἶναι ἀήλιεστατον.

Πρὸς Δ. τῆς Ραιδεστοῦ εἰς πεντάκωρον σχεδὸν κατὰ ξυρὰν ἀπόστραψιν ἀπ' αὐτῆς κεῖται ἡ περίδοξος καὶ μεγίστη τὸ πάλαι πόλις τῆς Θράκης Πέρινθος ἡ μετέπειτα Ἡρακλεια ὀνομασθεῖσα. Ἀναγράφων τις τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως ταύτης δύναται νὰ πληρώσῃ ὀλόκληρον τόμον, ἀλλ' ἡμεῖς εἰς ἐλάχιστα θὰ περιορισθῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἡ Ἡρακλεια κατὰ Μελετίον πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἦτο ἐκτισμένη καὶ ἐκαλεῖτο Μογδονία, τὴν πόλιν ταύτην ἀποτελοῦσιν αὐτόνομον μετὰ τῶν περὶ αὐτῆς κρατίδιον ἐκυρίευσεν Σέσωστρις ὁ Μέγας Αἰγύπτιος κατακτητῆς (1416—1357), ὅστις μετέδωκεν αὐτῇ καὶ ἀπασαὶς ταῖς πολυπληθεῖς αὐτοῦ κτήσεις τὴν αἰγυπτιακὴν θρησκείαν καὶ μυθολογίαν. Ἐπιδούριός τις Πέρνθος ὀνομαζόμενος συνόμιλος τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Τροϊκοῦ πολέμου περιεπλανήθη μετὰ τῶν συντρόφων τοῦ εἰς τὸ πέλαγος, διασωθεὶς δὲ μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις εἰς τὸν λιμένα τῆς Μογδονίας ἀπόκη-

σεν ἐκεῖ τοὺς συνεταίρους του μετανομάσας τὴν πόλιν ἐκ τοῦ ὀνόματός του Πέρινθον. Περὶ τῆς ἀρχαίας Περίνθου ἀναφέρουσι σχεδὸν ἅπαντες οἱ Ἑλληνες ἱστορικοὶ περὶ τοῦ τρόπου δὲ καθ' ὃν ἦτο ἐκτισμένη ἡ πόλις Διονύσιος δ' Ἀλικαρνασσεύς, λόγον ποιούμενος περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα πολιρκίας αὐτῆς λέγει· «Συνεβάλλοντο δὲ τοῖς πολιρκευμένοις ἡ φύσις »τῆς πόλεως πρὸς τὴν τῶν ὅλων νίκην. Ἢ γὰρ Πέρινθος »κεῖται μὲν παρὰ Θάλασσαν ἐπὶ τινος αὐχένος ὑψηλοῦ χερσονήσου, σταδιαῖον ἐχούσης τὸν αὐχένα τὰς δ' οἰκίας ἔχει πε»πυκνωμένας καὶ τοῖς ὕψεσι διαφερούσας. Αὗται δὲ ταῖς οἰ»κοδομαῖς αἰεὶ κατὰ τὴν εἰς τὸν λόφον ἀνάβασιν, ἀλλήλων ὑ»περέχουσι· διόπερ τῶν τειχῶν συνεχῶς καταβαλλομένων, τοῦ»δὲν ἤλαττοῦτο· διοικοδομοῦντες γὰρ τοὺς στενωποὺς ταῖς αἰεὶ »κατωτάταις οἰκίαις ὥσπερ ὀχυροῖς τισι τείχεσιν ἐχρῶντο». καὶ ἐπὶ Ρωμαιοκρατίας ἤχμαζεν ἡ Πέρινθος ἐπὶ πλούτῳ καὶ πληθυσμῷ θεωρουμένη ὡς μία ἐκ τῶν πρωτεύουσῶν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους πόλεων, καὶ περικοσμεῖτο ὑπὸ λαμπρῶν δημοσίων καθιδρυμάτων, ὧν ἐξεῖχε τὸ μέγα ἀμφιθέατρον, ὅπερ ἐλέγετο ὅτι ἦτο ἐκτισμένον ἐφ' ἐνὸς λίθου καὶ συγκατελέγετο ὡς ἐν ἐκ τῶν θαύματιν τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν Πέρινθον ἐ»νυπῆρχον καὶ λαμπρὰ αὐτοκρατορικά ἀνάκτορα οἰκοδομηθέντα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐασπεσιανοῦ, ὅστις κατὰ καιροὺς διέμε»νεν ἐκεῖ ὥσπερ καὶ οἱ κατόπιν αὐτοῦ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρξατο νὰ ἀποβαλλῇ ἡ Πέρινθος τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα ἐπωνομασθεῖσα Ἡράκλεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους εἰς ὃν ἀνῆκον οἱ Περίνθιοι τὴν κτίσιν τῆς πόλεως τῶν.

τιμήν αὐτοῦ, ἐπονομαζόμενοι «Ἡράκλεια» καὶ ἀνδριάντες πλεῖστοι κατεσκευάσθησαν τῷ ἡμιθέῳ, ὧν μέχρις ἡμῶν ἐνα-
πελείφθησαν λείψανα. Καὶ ἐπὶ τῶν Βυζαντίνων ἐξέχουσιν
κατεῖχε θέσιν ἡ πόλις διόπερ καὶ ὁ Μητροπολίτης αὐτῆς ἐτι-
μήθη ὡς τρίτος μεταξὺ τῶν δώδεκα μεγάλων ἀρχιεπισκόπων.
Κατὰ τινὰ δὲ παράδοσιν λέγεται ὅτι εἰς τὸν εἰσέτι τὸν θαυ-
μασμὸν ἐξεγείροντα περικαλλέστατον Μητροπολιτικὸν ναὸν ἱε-
ρούργησεν καὶ ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας.

Τὴν σήμερον ἡ Ἡράκλεια εἶναι ἄσημον πολίχνην συγ-
κείμενον ἐκ τριακοσίων περίπου οἰκιῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ὑθω-
μανικῶν, καίτοι δ' ὅμως ἀποβχλοῦσα τὴν πρότερον αὐτῆς
καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπισύρει ὅμως διὰ τῆς θαυ-
μασίας αὐτῆς τοποθεσίας πάντα ἐπισκέπτην.

ΒΔ. τῆς Ἡρακλείαις κεῖται ἡ πόλις Σηλύμβρια ἀρχαία
καὶ αὕτη ἐπίσημος πόλις κτισθεῖσα ὑπὸ Σήλιος ἐγγόνου τοῦ
Νῶε παρ' οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Σηλύμβρια (πόλις τοῦ Σή-
λιος), (α) ἡ πόλις τὸ πάλαι διωκεῖτο ὀλιγαρχικῶς καὶ φαίνε-
ται ὅτι ἐδέχθη καὶ Δαρικὴν ἀποικίαν. Παρ' ἅπασιν τοῖς συγ-
γραφεῦσι ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Σηλύμβρια, μάλιστα παρὰ τοῖς
Βυζαντινοῖς, ἐκ τῶν ὁποίων μανθάνομεν ὅτι μετωνομάσθη Εὐ-
δοξιούπολις πρὸς τιμὴν τῆς Αὐτοκρατεῖρας Εὐδοξίας, τὴν σή-
μερον ἡ Σηλύμβρια μόλις ἀριθμεῖ περὶ τὰς ἑξ χιλιάδας κα-
τοίκων, ὀρθοδόξων, Τούρκων, Ἀρμενίων καὶ Ἑβραίων. Οἱ
ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Σηλυμβρίας διακρίνονται διὰ τὴν φι-
λομουσίαν, διὸ καίτοι ὀλίγοι, ὅμως ἐπίζηλα διατηροῦσιν ἐκπαι-
δευτήρια. Ἐν Σηλυμβρία τελεῖται κατ' ἔτος τὴν ὀγδόην Σε-

(α) Βία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θραξὶ ἐλέγετο ἡ πόλις ὡς Πολυμβρία, Μισσημ-
βρία Σηλυβρία κ. τ. λ.

πτεμβρίου λαμπρά πανήγυρις, εἰς ἣν συρρέει πολὺ πλῆθος ἔκ-
 τε τῶν πέριξ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ κάτοι-
 και Σηλυμβρίας ἀπ' ἑξῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς γεωρ-
 γίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν ἐπιδίδονται εἰς τὴν
 ναυτιλίαν καὶ τὴν ἀμπελουργίαν.

ΘΡΑΚΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Εν μαγικῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἰθύνων τὸ ἄρμα αὐτοῦ ὁ υἱὸς τῆς Εὐρυφαέσσης, ἀνήρχετο τὸν δρίζοντα τῆς Τυρολοϊτικῆς παιδιάδης, καὶ διὰ τῶν θερμαντικῶν αὐτοῦ καὶ ἀναψυκτικῶν ἀκτίνων διέλυεν ἡρέμα τὰς ἐπὶ τῆς χλωροφόρου παιδιάδος μαρμαρυγεῖς τῆς ὁρόσου ψεκάδας, ἃς ὁ τῆς νυκτὸς ἀναψυκτικὸς βορρᾶς ἐσχημάτιζε. Δροσοδόλος καὶ κατάμεστος ἐκ βαλσαμωδῶν ἀποπνυγιῶν τῶν ἐν ταῖς παιδιάσιν ἀνθέων πρωϊνὴ αὔρα τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, πνέουσα ἡρέμα ἡδέως τὰς τρυφερὰς καρδίας τῶν αἰθερίων τῆς ὑδροσφαίρας πλασμάτων κατέθελγε. Ταῦτα ἐν ὑμνωδαῖς τοῦ ὕπνου ἐγειρόμενα, τείνουσι τὸ ἀρπακτικόν των στρογγύλον βλέμμα ὅπως παρατηρήσωσι τὰ ὑπ' αὐτὰ μικρὰ ἔντομα ἢ σκώληκας. Τὰ ἐλάχιστα ταῦτα ἀρκετὴ ἤθελεν εἶσθαι διὰ τὸν μικρόν των στόμαχον ἀμβροσία, καὶ ἱνὲς τινες ἐρίου ἢ βάμβακος, ἢ λεπτὰ ἀχύρων κάρφη ἤθελον ἀρκέσει ἵνα τὴν νεόδμητον αὐτῶν ἰσχυροποιήσωσι φωλεάν· ρίπτονται καὶ ἀρπάζουσι τὸ μικρὸν αὐτῶν θήραμα τὰ πτίλλα αὐ-

τῶν ἀνατινάσσουσι, καὶ τὰ μικρά των ράκη μεταξὺ τῶν γνάθων των συστρέφοντα διευθύνονται πρὸς τὴν φωλεάν των. Μακρόθεν ἡδέως ἤχεϊ τὸ ἄσμα τῆς ἡδυφθόγγου ἀηδόνος δι' οὗ αὕτη ἐχαιρέτιζε τὴν ροδοβαφῇ ἰῶ, καὶ οἱ βελασμοὶ τῶν ἐν ταῖς πεδιάσιν ἐνδαιτωμένων μικρῶν ἀρνίων μετὰ τοῦ γαυγισμοῦ τοῦ φύλακος μολοτσοῦ ἀντῆχον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς πεδιάδος. Οἱ ἀμπελουργοὶ τῆς πόλεως τὸν λίσγον ἐπ' ὤμων φέροντες διευθύνονται ἐν ἄσμασι, πρὸς τὸ ἐπίμοχθον αὐτῶν ἔργον· οἱ δὲ ποιμενίσκοι, τοῦ ὕπνου κορεσθέντες τονίζουσι διὰ τοῦ πλῆγιάλου τὸ πρῶτον μουσικόν των τεμάχιον, ἵνα φαιδροὶ χοροπηδήσωσιν οἱ μικροὶ των συμπαίκτορες. Ἦδη τὸ πᾶν ἐκ τῆς νυκτερινῆς νάρκης συνελθὼν, ἤρξατο κινούμενον· οἱ μικροὶ παντοπῶλαι, ἐξέρχονται τῆς πόλεως ὅπως ἀγοράσωσιν ἐκ τῶν κήπων τὰ λαχανικά των, αἱ δὲ μικραὶ κορασίδες τοὺς ὑπναλαίους αὐτῶν τρίβουσαι ὀφθαλμοὺς, ὀδηγοῦσιν ἔξω τῆς πόλεως τὰς παλλεύκους αὐτῶν ἀγελάδας, ὅτε νεανίας τις, ὑψηλοῦ καὶ ρωμαλαίου ἀναστήματος, ξανθοπόρφυρος μὲ γαλανοὺς καὶ ἀπαστράπτοντας ὠραίους ὀφθαλμοὺς, σκιάδιον ἔχων εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰς τὰς χεῖράς του κυνηγετικὸν ὄπλον κρατῶν, ἀνῆρχετο τὸν πρὸς τὸν Βαθυνίαν (α) εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν κείμενον λόφον, ἐπιζητῶν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πέρδικα ἢ λαγῶν ὡς τὸ πρῶτον θῦμα τῆς κυνηγετικῆς του τέχνης. Ἐν διαφόροις ἐλιγμοῖς καὶ λοξοδρομίαις πάντοτε βαδίζων, ἀνῆρχετο καὶ κατήρχετο τοὺς μικροὺς χάνδακα, ὑπερπηδῶν μετὰ κυνηγετικῆς εὐστροφίας, τὰς διαφόρους τυχῶν σχισμάδας. Ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐπλανᾶτο περὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅτε δυσαρεστηθεὶς ἐκ τῆς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐλλείψεως κυνηγίου, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Ἡράκλειαν ἄγουσαν.

Φαίνεται ὅτι ἀρκετῆς ἐκέκτητο εὐτολμίας, διότι μόνον ὅτι ἐφαίνεται εὐπυρῶν, ἠψήφει τὰς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν περὶ ληστρικῶν συμμοριῶν διαδιδόμενας φήμας τῶν συμπατριωτῶν του·

(α) Βαθυνίας παραπόταμος τοῦ Ἀγριάνου, τὸ νῦν Τσερλεῦ κυνηγεῖ.

Γοργῶ τῷ βήματι πάντοτε βαδίζων, ἀνῆλθεν μετὰ μικρὸν τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης γήλοφον, ὅθεν λαμπρὰ ἡ ἀποφῆς τῆς κυματίζουσης Προποντίδος προσβάλλει τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παρατηρητοῦ.

Παρῆλθεν ἔτι ἡ τῆς πρωΐας αὔρα καὶ ἡ, ἐξ αὐτῆς ἀναφυγί. Ὁ ἥλιος εἰς ἀρκετὸν ἀνῆλθεν ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ὕψους, καὶ ἤρξατο φλογερωτέρας νὰ ἐκπέμπῃ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ· τὸ θερμαντικὸν αὐτῶν χαλαροῖ τὸ σῶμα τοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐν τῇ ἐξοχῇ εὐρισκομένου, καὶ ἐξασθενεῖ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ· οὐχ ἥττον ὁμοῦς ὁ νέος κυνηγός, τὸν ἰδρωτὰ αὐτοῦ διὰ τοῦ μανδύλιου τοῦ σπογγίσας, καὶ τὸ σκιάδιόν του ἔτι πλέον καταδιβάσας, ἐχώρει ταχυπορῶν καὶ πάντοτε ἐν λοξοδρομίαις, πρὸς τὰ διαχωρίζοντα τὴν Τυρολόην ἀπὸ τῆς Ἡρακλείας φοβερὰ καὶ ἀπύκνητα ἐκεῖνα ξηρὰ ρεύματα.

Πανταχοῦ ἄκρα ἐπεκράτει νηνεμία, καὶ μόνον τὸ μονότονον τοῦ τέττιγος ἄσμα ἐτάραττε τὸ ἀπόλυτον τῆς σιγῆς.

Ὅτε ὁ Στέφανος—οὕτως ὠνομάζετο ὁ κυνηγός—κατερχόμενος εἰς ἓν ἐκ τῶν ἀπορρώγων ἐκείνων ρευμάτων, παρετάρησε μακρόθεν ποιμένας βόσκοντας τὰ ποίμνια αὐτῶν καὶ ἀναπαυομένους κάτωθεν προχείρου ἐκ κλάδων σκηνῆς.

Τὴν μαλλίνην αὐτῶν κίδαριν ἐπὶ κεφαλῆς φέροντες, οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι τῶν ἐξοχῶν ἡγεμόνες, ἐκάπνιζον ἐν ἡδύτητι, μὲ τὴν μακράν των καπνοσύριγγα καὶ νωχελῶς καθήμενοι, ἡκριῶντο μετὰ θρησκευτικῆς ὄντως εὐλαθείας τοῦ πρεσβυτέρου αὐτῶν, ἀναγινώσκοντος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φυλλάδα τινὰ τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ὡς τὸ τερπνότερον γραφέν ποτε δι' αὐτοὺς ἀνάγνωσμα.

Τριάς μολοσσῶν, νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἔγλειχον τὰ στόματά των ἐν ἡδονῇ, διότι παρεκάθηντο πλησίον τῶν κυρίων αὐτῶν.

Πλησιάζει πρὸς τὸ ποίμνιον ὁ Στέφανος, καὶ δι' ἡχηρᾶς φωνῆς, διδοὺς ἐνὶ ἐξ αὐτῶν γνωριμίαν, τῷ λέγει ἵνα ἀπομακρύνῃ τοὺς κύνας του, διότι ἐπεθύμει νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

Ποιμενίσκος τις ἐγείρεται καὶ ἀπομακρύνας τοὺς κύνας, παρέχει δίοδον τῷ νέῳ ἐπισκέπτῃ.

— Καλημέρα σας, πατριῶται, λέγει αὐτοῖς ὁ Στέφανος, πλησιάσας.

— Καλημέρα καλῶς τον, ἀπεκρίθησαν οἱ ποιμένες διὰ τῆς ἀπλοϊκῆς διαλέκτου των.

— Πῶς ἦτανε καὶ μᾶς φάνηκες ἔτσι Στέφανε; λέγει ὁ γέρω Κώστας, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι καλῶς ἐγνώριζε τὸν κυνηγόν.

— Κυνηγῶντας ἦλθα καὶ κατ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Στέφανος.

— Καὶ δὲν φοβᾶσαι ποῦ τρέχεις μονάχος σου 'ς αὐτὰ τὰ μέρη· ἂν σὲ πιάσουν τίποτα κλέφτηδες ἔχει νὰ κλαίῃ ἡ μητέρα σου

— Δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ ἀπὸ τέτοια, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος, καὶ δόξα τῷ Θεῷ δὲν ἀκούεται τώρα τίποτε.

— Τίποτα; φαίνεται· σὺ δὲν ζῆς στὴν Τσορλοῦν γι' αὐτὸ δὲν τὰ ξέρεις.

Ὁ Στέφανος διὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος τοὺς ἀπειλητικούς τοῦ γέροντος Κώστα λόγους ἀποδεξάμενος, ἔστρεψε τὸν λόγον δι' ἄλλα· ἡρώτη αὐτοὺς περὶ τοῦ ποιμενικοῦ βίου, περὶ τῆς εἰσοδίας τῶν προβάτων των, καὶ περὶ ἄλλων ἀφορώντων τὸν εὐχάριστον ποιμενικὸν βίον, καὶ μετὰ προσοχῆς ἤκουστο τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀγαθῶν ποιμένων, οἵτινες μετ' ἀγροικῆς ἀπλότητος διηγοῦντο πάντα τὰ θέληγτρα τῆς ποιμενικῆς ζωῆς, κατηγοροῦν δὲ τὸ μονότονον αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ποιμενίσκος προσέφερε εἰς τὸν κυνηγὸν τὸ νωπὸν προβάτινον γάλα ἐντὸς κυπέλλου.

Ἡ συνομιλία αὐτῶν διήρκεσε μέχρις ἑσπέρας ὅτε περὶ τὴν δειλὴν, ἐνῷ εἰσέτι ἐξηκολούθουν οὗτοι συνδιαλεγόμενοι μετὰ τοῦ εὐπροσηγόρου πρὸς πάντας Στεφάνου, πυροβολισμὸς τουφεκίου διετάραξεν αὐτόν.

— Τί πιστολιὰ εἶναι αὐτὴ, πάρπα Κώστα; ἡρώτησεν ἑκπληκτος ὁ Στέφανος.

— Ναὶ σὺ παράξενος γίνεται σταῖς ἐρωτήσεις ἀπ' ἡντησεν εὐθυμος ὁ Γέρω Κώστας, τί πιστολῶ θᾶναι, κανένα παλινκαράκι σᾶν καὶ ὅσένα θὰ βγῆκε ἔξω γιὰ νὰ χορτάσῃ ἀπὸ κυνηγι.

Τὸν λόγον τοῦτον δὲν εἶχε τελειώσει ὁ γέρον ποιμὴν ὅτε τρεῖς ἕτεροι πυροβολισμοὶ καὶ συγχρόνως ἄλλαι δύο διετάραξαν τὴν δειλίαν των.

— Ἀλλ' αὐταῖς τί εἶναι ; προσέθηκε ὁ κυνηγὸς δὲν μὲ ὑπαιάζουν κυνηγοδουλειᾷς· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐδῶ κοντὰ γίνεται κᾶτι.

Εἰς τότε τῶν ποιμένων σχεδὸν πελιδνὸς ἐκ ἐξέου γενόμενος προσέθηκεν— Τί νὰ σοῦ πῶ ἀφεντικό· καὶ μένα δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ καθὼς καὶ σὺ εἶπες ἐδῶ κοντὰ κᾶτι τίς θὰ γίνετι, αὐτὸ τὸ σκυλὶ πάλι θᾶναι ὁ Κυριάκος μὲ τὸ Σταμάτι ποῦ θὰ κάμουνε νὰ κλάψουνε πάλι κάμποσες μόνες. Ἀμὰ συλλογιέται κανένας αὐτὸ καταριέται τὴν ὥραν καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ γενήθηκε γιὰ νὰ τρέχῃ ὅστ' ἕνα ἔξω.

— Πηγαίνομεν νὰ ἴδωμεν πάρπα Κώστα τί συμβαίνει ; ἡρώτησεν ἐναγωνίως ὁ Στέφανος τὸν γέροντα ποιμένα.

— Τρελλάθηκες βρὲ παιδί μου, τί ἔπαθες ; ἀπ' ἡντησεν ἐκπληκτος ὁ γέρω Κώστας, τὸ πελιδιά σου γυρεύεις τί ; κάτσε ἐδῶ Στεφανῆ μου γιὰτὶ καϋμένε ἕνα σ' ἔχει ἡ μανοῦλα σου, κάτσε ἐδῶ καὶ τὸ βράδυ ἐγὼ μ' ἕνα ἄλλονε σὲ πηγαίνουμε ὅστην Τσορλου.

— Ἀφῆστε τώρα αὐτὰ πηγαίνομεν νὰ ἴδωμεν εἶπεν ὁ Στέφανος.

Μάταιαι ἀπέβησαν πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῶν ποιμένων ὅπως πείσωσι τὸν νεαρὸν κυνηγὸν ἵνα μείνῃ, οὗτος οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν διδοὺς διχθυόνη πρὸς τὸ μέρος ἔνθεν ἤκούσθησαν οἱ πυροβολισμοί.

Ὁ γέρω Κώστας μετὰ τῶν ποιμένων ἐπετήρουν μακρόθεν τὸν Στέφανον μέχρις ὅτου οὗτος ἀπεμακρύνθη ἐπὶ πολὺ ἀπ' αὐτῶν.

— Ἦτανε κρίμα ὅτ' οὗτο παιδί προσέθηκεν ὁ γέρω Κώστας, αὐτὸ γιὰ τρελλάθηκε γιὰ πολὺ καρδιὰρὸ θᾶναι.

— Μὰ δὲν μᾶς εἶπες, γέρω Κώστα, πόθε εἶνε αὐτὸ τὸ ἀγγε-
λόπουλο ; ἠρώτησαν οἱ ποιμένες μετὰ μικρὸν, τὸν γέρω Κώστα
θαυμάζοντες τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸ θάρρος τοῦ νέου.

Ὁ γέρω Κώστας τότε μὲ τὴν ἀπλοϊκὴν ἐκείνην ἀκρίβειαν διη-
γήθη εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι ὁ Στέφανος κατήγετο ἐκ Τσορ-
λοῦ (Τυρολόη) καὶ ὅτι ἦτον υἱὸς πλουσίου κεκυηματίου Λυσιμάχου
ὀνομαζομένου, ὃν Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ διὰ τὴν ἀγαθότητά του,
Ἀγία Σιμάχ ἐπωνόμαζον, καὶ ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου ἐπειδὴ
ἦτον ἄνθρωπος φιλόμουσος ἀπέστειλε μικρὸν ἔτι ὄντα τὸν Στέφ-
νον εἰς Ραιδεστόν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σιὸρ Ἀλεξάνδρου Βαρτάτζη
ὅπου ὁ μικρὸς Στέφανος ἐμάνθανε τὰ πρῶτα γράμματα, καὶ ὅτι
μετὰ ταῦτα ἀπέστειλε τὸν Στέφανον εἰς Φανάριον τῆς Κων]πόλεως
ὅπου ἐσπούδασε εἰς τὸ ἐκεῖ Γυμνάσιον καὶ ὅτι κατόπιν ἀπέστειλεν
αὐτὸν εἰς Βουκουρέστιον πρὸς ὃν ὅτι ἕνα μόλις μῆνα εἶχεν ἀφ' ὅ-
του κατέδρακεν ἐκ Βουκουρεστίου εἰς τὴν Τυρολόην. Δὲν παρέλει-
ψεν ὁ γέρω Κώστας νὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς τοῖς ἄλλοις ἐπαί-
νις τοῦ ὑπὲρ τοῦ Στεφάνου καὶ ὅτι ὁ Σιὸρ Ἀλέξανδρος θαυμάζων
τὰ προτερήματα τοῦ νεανίου εἶχε σκοπὸν τώρα νὰ τὸν μνηστεύσῃ
μετὰ τῆς θυγατρὸς του Μαρίας.

Ὁ Φοῖβος ἤδη κατήρχετο τὸν ὀρίζοντα θέλων οὕτως ἵνα ἀπο-
σβέσῃ τὸ στιλπνὸν φῶς του ὀπισθεν αὐτοῦ, πανταχοῦ ἐπεκράτει
ἄκρα ἡσυχία καὶ μόνον τὸ ἀνδρικόν τοῦ Στεφάνου βιάδιμα ἐν
μέσῳ τῶν ὑψηλῶν τοῦ μέρους ἐκείνου χόρτων διατάραττεν τὸ ἀ-
πόλυτον τῆς σιγῆς.

Ὁ Στέφανος χωρὼν πάντοτε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅθεν ἠκού-
σθησαν οἱ πυροβολισμοὶ παρετήρει πᾶριξ μετὰ προσοχῆς ζητῶν
εἰς τὸ ἀπέραντον τῆς ἐρήμου ἐκτάσεως ἐκείνους δι' οὓς ἐπορεύετο,
ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐβάδισε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι αἴφνης διέκρινε
μακρόθεν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἄνθρωπὸν τινα, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄλον
ἐνεποίηε φρίκην ὁδηγοῦντα δέσμιον τινά.

Ὁ Στέφανος διὰ δύο πυροβολισμῶν εἰδοποιεῖ τοὺς ποιμένες

οἵτινες ἐν σώματι σπεύσαντες ἠκολούθησαν τὸν Στέφανον, ὅστις τρέχων ἐπαρεύετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο πυροβολῶν συνάμα ἐναντίον τοῦ ληστοῦ ἀπαγωγῶ.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Στεφάνου ὁ κακούργος ἀφῆκε τὸ θῦμα του καὶ ἔφυγε σπεύδων πρὸς τὰ ὄρη, ὁ δὲ σμικρὸς ἐναπολειψθεὶς μόνος ἤρξατο νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν Ἡράκλειαν. Ὁ Στέφανος μετὰ τῶν ποιμένων ἀφῆκαν ἀνενόχλητον τὸν δυστυχῆ, ὅστις μὲ δεδεμένας τὰς χεῖρας ἔτρεχε χωρὶς νὰ στρέψῃ νὰ ἴδῃ ὀπισθὲν του.

— "Ἰδανε ὅτι ἐκάμαμεν ἐν καλόν, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπεν ὁ Στέφανος, πρὸς τοὺς ποιμένους ἐσώσαμεν ἓνα ἀνθρώπον ἐκ τοῦ θανάτου. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν σας, ὁ Θεὸς πλέον νὰ σας ἀντιποδώσῃ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἐλάματε εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, ταῦτα εἰπὼν ἀπεχαιρέτισεν τοὺς ποιμένους καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὴν Τυρολόην. Ἡμίσειαν σχεδὸν ἐπροχώρησεν ὥραν ὅτε ἀκούει ὀδυρμούς καὶ θρήνους ἐξερχομένους ἐκ τίνος παραπλεύρως κειμένης χάνδαρος, λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ κατέλθῃ ἐντὸς αὐτῆς ἀλλὰ δὲν παρετήρησε τίποτε· προχώρησας ὁμῶς πρὸς τὸ ἔνδον αὐτῆς εὗρέθη αἶφνης ἐν μέσῳ τραγικωτάτου ὀρύμματος, τί βλέπει; γέροντά τινι ἐκτάδην κείμενον σχεδὸν ἡμίγυμνον καὶ ἀσπλάγχυνως δερρόμενον ὑπὸ τεσσάρων κακούργων, οἵτινες μὲ γεγυμνωμένας εἰς τὰς χεῖρας μαχαίρας καὶ μάστιγας ἔδεον τὸν δυστυχῆ ἀνηλεῶς, εἰς μικρὰν ἀπὸ τούτου ἀπόστασιν ὀλόκληρος οἰκογένεια συγκειμένη ἐκ μιᾶς σεβασμίας γραίας δύο θυγατέρων καὶ ἐτέρων δύο γερόντων, οἵτινες καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν ὑπηρεταὶ τῆς οἰκογενείας. Ἡ δυστυχὴς οἰκογένεια ἐθρήνει ὑπὸ τὴν χλεύην ἐνὸς κακούργου, ὅστις χλευάζων τὰς δύο νεάνιδας ἔλεγε πρὸς αὐτάς.

— Αἱ τί κλαῖς τώρα, δουδού μου, νὰ τώρα σὺ θᾶσαι ἰδική μου καὶ ἡ μικροῦλα ἡ ἄλλη τοῦ Σταμάτη· τί καλλίτεροι εἶναι ἀπὸ μᾶς ἐκεῖνοι ποῦ θεὸς νὰ πᾶρτε.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς δέροντες ἀνηλεῶς ὅτε μὲν διὰ μαστίγων ὅτε

δε διὰ γυμνῶν μαχαιρῶν ἠπείλουν τὸν δυστυχῆ λέγοντες.

— Ἀκόμη σκυλὶ δὲν θὰ μᾶς πῆς ποῦ τῇ ἔβαλες γὰρ νὰ ξέ-
ρουμε, ἂν βουδάρης πάλι ξέρε καλὰ ποῦ θὰ σε σκοτώσωμε.

Καὶ ταῦτα λέγοντες κατήνεγκον μαστιγώσεις κατὰ τοῦ δυσ-
τυχοῦς γέροντος.

Ἢ λυπηρὰ ὄψις τῶν διαδραματιζομένων δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ
συγκινήσῃ τὸν αἰσθηματίαν Στέφανον, ὅθεν ὀραζόμενος οὗτος τοῦ
ὅπλου αὐτοῦ καὶ ἀμυντικὴν θέσιν καταλαβὼν — σπάτω τὰ ὅπλα
κακοῦργοι» κράζει.

Ἄμειν τῇ φωνῇ οἱ κακοῦργοι ἔντρομοι ἐδράξαντο τῶν ὅπλων·
ἀλλ' ὁ Στέφανος τὸν σκοπὸν αὐτῶν γνωρίσας πυροβολεῖ ἐναντίον
τῶν ὅλως ἀπαρετήρητος καὶ ρίπτει χαμαὶ τὸν ρωμαλαιότερον ἐξ
αὐτῶν, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο λήσταρχος, δι' ἑτέρου δὲ πυροβολι-
σμοῦ πληγώνει καὶ τὸν ἕτερον.

Οἱ ἕτεροι δύο ἐπυροβόλισαν ἐναντίον τοῦ Στεφάνου, ἀλλ' ἀπο-
τυχόντες τοῦ σκοποῦ τῶν ἐπράπησαν εἰς ὄτακτον φυγὴν.

Ὁ Στέφανος ἀμφίστομον μάχαιραν ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς κρα-
τῶν καὶ πολὺκροτον ἐκ τῆς ἑταίρας ἐξῆλθε τοῦ κρυπτῆρος του
πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν· ἀλλ' οὗτοι ἅπαντες ἐκ τοῦ καταλαβόντος
αὐτοὺς πανικοῦ ἐδραπέτευσαν.

Ὁ δυστυχὴς γέρον τὴν σκηνὴν ταύτην ὁρῶν δὲν ἠδύνατο νὰ
πιστεύσῃ εἰς ὅ,τι ἔβλεπε, ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐν ὀπτασίᾳ ἢ ὅτι
ὁ Κύριος εὐσπλαγχνισθεὶς τὰ δεινὰ του ἀπέστειλεν πρὸς αὐτὸν
ἄγγελον ἄρωγόν, διὸ ὅτε παρετήρησε τὸν νέον μὲ τὸ ὑπερήφανον
καὶ ἀνδρικὸν ἐκεῖνο βᾶδισμα νὰ ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς καταδιώξεως
τῶν κακοῦργων ἔπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ, οὓς καταφιλῶν ἔ-
λεγε.

— Τίς εἶσαι σῶτερ μου, εἰπέ μοι, εἶσαι καὶ σὺ κἀνεὶς ἐκ
τῶν ἀνδρείων θνητῶν ἢ εἶσαι ἀθάνατος ἄγγελος; Πῶς εὐρέθης ἐδῶ
κατὰ τοιαύτην ὥραν, πῶς ἐρρῖψοκινδύνευσας χάριν ἡμῶν;

— Οὐχί, δὲν εἶμαι ἄγγελος, ἀπεκρίθη συγκεκινημένος ὁ νέος,

ἀλλ' ἀπλοῦς κυνηγός, ὅστις ἐξῆλθον πρὸς τὰ μέρη ταῦτα ἐπιζητῶν πέρδικας τινάς, ὅτε ἤκουσα τῆς φωνῆς σας καὶ προσέτρεξα εἰς βοήθειάν σας· δὲν ἔπραξα δὲ ἄλλο τι ἢ ὅ,τι ὑὰ ἔπραττε πᾶς τις ἄλλος εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

Ἡ γραία καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες πεσοῦνται παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Στεφάνου κατ'ισπάζοντο αὐτοὺς μετὰ τοῦ γέροντος πατρός των, παρὰ τὰς διαμαρτυρήσεις αὐτοῦ, ὅστις ἔλεγε ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἔπραξεν εἰμὴ τὸ καθήκον του.

— Πῶς εὐρέθητε ἐδῶ, πάτερ μου, προσέθηκε μετὰ μικρὸν ἑνδακρυσ ὁ Στέφανος, ποῖος εἴσθε, πῶς σᾶς εὔρον οἱ λησταί ;

Τότε ὁ γέρων διηγήθη τῷ νέῳ ἐν διακεκομμένῃ ἐκ συγκινήσεως φωνῇ, ὅτι κατήγετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὠνομάζετο Ἀνδρέας Περσίνης, καὶ ὅτι πρὸ πενταετίας σιγῶν ἀπεκατέστη μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Ἡράκλειαν ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν οἰκίαν καὶ ἠγόρασεν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἰδίαν ἑπαυλιν, ἐξ ἧς ἐπιστρέφων περιέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν κακούργων. Εἷς ἐξ αὐτῶν προσέθηκεν ὁ γέρων ἐν στεναγμοῖς, ἔδωσε τὰ χέρια τοῦ ἀγαπητοῦ μου παλληκαριοῦ καὶ τὸ ὠδήγησεν πρὸς τὰ ὄρη καὶ Κύριος οἶδε ποῦ κεῖται τώρα φονευμένον.

Ἄμα τῷ ἀκούσματι τούτῳ, ὁ Στέφανος ἀνεστήκωσεν ἐπ' ὀλίγον τοὺς ὤμους του ἐξ ὑπερηφανείας, διότι ἐγ ὠρίζεν ὅτι ὑὰ ἐγένετο αἰτία καὶ νέων ἐπαίνων πρὸς τὸν ἑαυτὸν του.

— Μὴ χλαίης, γέρων μου, εἶπεν ἐν συγκινήσει ὁ Στέφανος, ὁ υἱός σας ἐσώθη. Διηγήθη δὲ εἰς αὐτὸν πῶς παρετήρησε μακρόθεν τὸν ληστήν, ὅστις ὠδήγει τὸν υἱόν του καὶ πῶς τὸν ἐφυγάδευσε τῇ βοήθειᾳ τῶν ποιμένων.

— Καὶ ὁ υἱός μου τί ἀπέγεινεν ; προσέθηκεν ἐν ἀγωνίᾳ ὁ γέρων, ἐνῷ ἅπανα ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐταστικῶς παρετήρει τὸν Στέφανον.

— Ἐλαβε τὴν πρὸς τὴν Ἡράκλειαν ἄγουσαν, εἶπεν ὁ Στέφανος.

Ἐξάλλος ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν χαρᾶς, ἐλησμονήσεν ἀπὸ μικρὸν ὁ γέρων τὰ θεινὰ αὐτοῦ, καὶ σχεδὸν ἔξω φρενῶν, ἀνέκραξε:

— Ψεύδεσθε, δὲν εἴσθε θνητὸς ὡς οἱ ἄλλοι, εἴσθε ἄγγελος ἀφοῦ πανόμοιος μὲ αὐτοῦς διαπράττεται ἔργα. Μᾶς ἔσωσας ζωὴν τιμὴν καὶ ὅ,τι ἀκέραιον μᾶς ἐναπομένει.

Ἡ οἰκογένεια ἐθρήνηει ἐκβάλλουσα χαρᾶς δάκρυα, ὁ δὲ Στέφανος σχεδὸν λιπόθυμος ἐκ συγκινήσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε λέξιν. Μετ' ὀλίγον συνελθὼν εἰς ἑαυτόν.

— Πόσα σᾶς ἤρπασαν, πάτερ μου; προσέθηκεν διὰ σιγηλῆς φωνῆς. Μὴ ἀναμείνας δὲ ἀπάντησιν ἔδραμε πρὸς τὸ ἐκτάδην κείμενον πτώμα τοῦ ἀρχιληστοῦ, καὶ πλησιάσας τοῦτο ἐν ψυχικῇ διαταράξει, ἤρπασεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἀρχιληστοῦ τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἀντίξας δ' αὐτὸ παρετήρησεν ἐντὸς οὗτοῦ ἑκατὸν περὶπου φλωρία Ἑνετικὰ καὶ ἓνα ὠραιότατον καὶ πολύτιμον ἀδαμάντινον δακτύλιον.

— Ἐξ ὑμῶν ἀφηρέθησαν ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Μάλιστα παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ γέρων.

Ὁ Στέφανος τότε προσελθὼν ἔρριψε τὰ κλαπέντα ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τοῦ γέροντος.

Ὁ γέρων ὅλως πελιδνὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως γενόμενος, δὲν μοι ἀνήκουσι ταῦτα, προσέθηκεν, εἶναι ἰδικά σου, οὐχὶ μόνον αὐτά, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἡμεῖς.

— Δὲν ἐσυνείθισα νὰ ἀμοίβομαι οὕτω διὰ τὰς εὐεργεσίας μου, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος, προσφέροντες ταῦτα ὡς ἀντιμίσθιον τῆς ἀγαθοεργίας μου μὲ προσβάλλετε μεγάλως.

— Οὐχὶ ὡς ἀντιμίσθιον, προσέθηκεν ὁ γέρων, ἀλλὰ ὡς ἐνθύμιον τῆς ἀγαθοεργίας σας τοῦλάχιστον σᾶς ἱκετεύω, κρατήσετε τὸ δακτύλιόν μου, εἶναι ὁ ἀρραβὼν μου· ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λοιποῦ ἃς ὁμνύωσι τὰ τέκνα μου ἐν δυστήνοις περιστάσεσι καὶ ἃς εὐχωνται ὑπὲρ τοῦ κατόχου αὐτοῦ.

— Ἀφοῦ πλέον ἐπιμένετε τόσον, κρατῶ τὸ δακτύλιον, εἶπεν ὁ Στέφανος, ὡς ἐνθύμιον τῆς ἀγαθότητός σας καὶ τῆς συναντήσεώς μας, καὶ εὐχομαι ὅπως ὁ δωρητὴς οὐδέποτε περιπέσει εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν. Δὲν θὰ ἐξαγάγω τοῦτο οὐδέποτε ἐκ τῆς χειρός μου, ἀλλὰ θὰ τὸ κρατῶ ὡς ὁδηγὸν εἰς τὰς πράξεις μου ὡς προερχόμενον ἐκ καλοῦ δωρητοῦ.

Οἱ ὑπηρέται διευθέτησαν ἤδη τὴν παρακειμένην ἡμαξιν ζεύξαντες εἰς αὐτὴν τοὺς βοῦς, ὁ δὲ Στέφανος μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τοῦ γέροντος καὶ τῆς οἰκογενείας του νὰ τὸν κρατήσωσιν εἰς φιλοξενίαν εἰς τὴν Ἡράκλειαν, ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον διάστημα συνόδευσεν αὐτοὺς, ἀπεχωρίσθη ἔπειτα αὐτῶν, βαδίζων ἕνεκα τῆς προκεχωρηκυίας ὥρας πάντοτε γοργῶ τῷ βήματι πρὸς τὴν Τυρολόην, ὅπου ἀνυπομόνως τὸν περιέμενεν ἡ μήτηρ του Ἀγάπη.

Ὅκτῳ ἔκτοτε παρῆλθον μῆνες ὅτε ἡμέραν τινὰ, ἅμαξα φέρουσα δύο νέους ἐστάθμευεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Λυσιμάχου. Οἱ δύο νέοι ἦσαν ὁ Στέφανος καὶ ὁ Νικόλαος υἱὸς τοῦ ἐν Ρεδεστῶ προύχοντος Σιῶρ Ἀλεξάνδρου Βαρτάτζη, εἰς οὗ τὴν οἰκίαν ἐπὶ μίαν ἐξαετίαν διέμεινεν ὁ Στέφανος.

Ἦρχοντο οὗτοι ἐκ Βουκουρεστίου διὰ τῆς ὁδοῦ Κων]πόλεως ἐν ᾧ μετέβησαν χάριν τῶν σπουδῶν των.

Ἦτο δὲ ὁ Νικόλαος νέος μετρίου ἀναστήματος καὶ εὐειδὴς τὴν ὄψιν, ἥνπερ ἐκάλλυνον δύο μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοί.

Μετὰ γλυκυθυμίας ὑπεδέχθη ἡ οἰκογένεια τοῦ Λυσιμάχου τοὺς δύο νέους τοὺς ὁποίους ὁμοίως ἡγάπα περιπαθῶς.

— Τὴν ἐπαύριον οἱ νέοι ἐξέδραμον εἰς τὸ ἀγαπητόν των κυνῆγιον καὶ διέτρεχον τὰς ἀβάτους ἐκεῖνας χαράδρας τῶν πέριξ τῆς Τυρολόης μερῶν.

— Ἐπὶ ἐβδομάδα διέμενον εἰς Τυρολόην οἱ δύο νέοι, ὅτε ἐπιβάντες ἀμάξης μετέβησαν εἰς Ῥαιδεστόν.

— Ὅγδόην ἐσπερινὴν ὥραν ἐδείκνυε τὸ ὥρολόγιον, ὅτε ἡ τοὺς δύο νέους φέρουσα ἅμαξα εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς πόλεως Ῥαιδεστοῦ.

— Σκολιαί καὶ ἄτακτοι ὁδοὶ τῆς πόλεως ταύτης ἔκαστον τὸν ἀμαξηλάτην νὰ γογγύζῃ κατὰ τε αὐτῶν καὶ κατὰ τῆς λεπτῆς βροχῆς, ἥτις πρὸς ἐπίμετρον περιέβαλλε τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης δι' ἐνοχλητικοῦ βορβόρου ὅτε ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ Νικόλαος ἀργυρᾷ τινὰ νομίσματα ἐπιθέτων εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀμαξηλάτου ἔξεπήδει τῆς ἀμάξης μετὰ τοῦ φίλου του.

Ἐκρυσσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ μετ' ἰσχύος αὕτη ἠνεύφη, νεῖνις δὲ δεκαεξαέτις, πλᾶσμα ἀγγελικὸν ὁμοιάζουσα κατὰ τι τῇ φυσιογνωμίᾳ πρὸς τὸν Νικόλαον, μὲ εὐθαλὲς ἀνάστημα τὸ θέλγητρον ἀποπνέον, καὶ ἀφρῶεν σῶμα, ὅπερ ἐντὸς καστανοχρόου μανδύου μετὰ χάριτος περιέπτυσεν, λῦχον ἐν χερσὶ κρατοῦσα, ὑπεδέχετο μετ' οἰκιακῆς φιλοφρονήσεως τοὺς δύο νέους.

— Ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νικολάου Μαρία.

— Καλῶς ὀρίσατε, ξενητευμένοι, ἔλεγε διὰ τῆς ἐπιχαρίτου ἐκείνης Ῥαιδεστηνῆς προφορᾶς, θλίβουσα τὰς χεῖρας τῶν νέων ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της.

— Ἡ μήτηρ τοῦ Νικολάου κ. Κατίνα δραμοῦσα περιεπτύξατο τοὺς δύο νέους, φλογερὰς κατεῆγκουσα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν δύο νέων ἀσπασμοὺς συνοδευομένους καὶ ὑπὸ δακρύων.

— Καλῶς τὰ ἀγαπημένα μου παιδιὰ, ἔλεγεν, ὀδηγοῦσα αὐτοὺς ἐντὸς πλουσίως ὑπρεπισμένου δωματίου.

Μετὰ μικρὸν ἤρχετο καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις τὴν ἔλευσιν τῶν δύο τέκνων του, ὡς ἀπекάλει τοὺς δύο νέους, μαθὼν ἔδραμε καὶ διὰ φλογερῶν φιλημάτων αὐτοὺς περιέβαλλε.

Ἦρξατο κατόπιν περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων νὰ ἐρωτᾷ τοὺς νέους περὶ τῆς ἐν Βρυκουρεστίῳ διαμονῆς των, περὶ τῶν Βλαχικῶν ἐθίμων, περὶ τῶν ἐν τῇ σχολῇ παραδιδόμενων μαθημάτων καὶ περὶ διαφορῶν ἄλλων.

Οἱ δύο φίλοι φιλοτιμούμενοι εὐθύμως καὶ μετὰ χαρᾶς ἀπήντων εἰς πάσας τὰς ἀποτεινομένας αὐτοῖς ἐρωτήσεις.

Τερψίθυμος μεταξὺ τῆς οἰκογενείας ἐπεκράτει συνομιλία, ὅσο δ' ἐν ταύτῳ ὑπηρέτραι ἠτοίμαζον τὸ δεῖπνον, ὅπερ ἦτο ἀντάξιον τῆς Παιδεστηνῆς μαγειρικῆς.

Ἐκαθέστησαν μετὰ μικρὸν εἰς τὴν τράπεζαν τρώγοντες δ' ἐρρόφων καὶ τὸν ρωστικώτατον οἶνον, ὃνπερ ὁ κ. Ἀλέξανδρος ἐπρομηθεύετο ἐκ τοῦ Κουμβάγου (α).

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπαλαί ἀνέμενον τοὺς δύο νέους κλίνειν, εἰς ἃς μετὰ μικρὸν ἀπελθόντες οἱ δύο νέοι παρεδόθησαν ἀπλήστως εἰς τὰς ἀπατηλὰς τοῦ δολίου Μορφέως ἀγκάλας.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἐξελθόντες οἱ δύο φίλοι περιδιάβαζον ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπισκεπτόμενοι τοὺς φίλους των καὶ συγγενεῖς καὶ δεχόμενοι τὰς ἐπισκέψεις ἐκείνων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Οὕτω δεκαπέντε ἡμέραι διασκεδάσεων καὶ εὐθυμιῶν παρῆλθον, ὅτε ὁ Στέφανος ἐπιβὰς ἀτμοπλοίου ἀναχωροῦντος εἰς Ἡράκλειαν, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν κώμην ταύτην χάριν ἀρχαιολογικῶν, ὡς ἔλεγε παρατηρήσεων καὶ κυνηγίου.

Ἡ συνάντησις.

Αἱ θαυμάσιαι καλλοναὶ τῆς κώμης ταύτης προσείλκυον κατὰ καιροὺς τὸν Στέφανον, ὅστις ἀπλήστως ἐθεᾶτο πᾶν τὸ ρωμαντικὸν καὶ ὠραῖον ἐν αὐτῇ. Ἀποβιβασθεὶς ὁ Στέφανος μετὰ οἶνον σχεδὸν πλοῦν εἰς Ἡράκλειαν, ἐξέδραμε πάραυτα πρὸς τὸ πεφιλημένον αὐτῷ βουνὸν, περιεργαζόμενος δὲ τὰς ὀπισθεν τοῦ χωρίου κειμένας ἀρχαιότητας, ἔφθασε μετὰ μικρὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν Μητρόπολιν, ἧς οἱ εὐμεγέθεις θόλοι διηγείρον ἔτι μᾶλλον τὸν θαυμασμόν του.

Κάτωθεν γηραιᾶς ἱτέας σκιοφόρου κειμένης παρὰ τὴν Μητρόπολιν, νωχελῶς ἐξηπλωμένος ἐρέμβαζε μοναχὸς τις ἐξηκοντούτης

(α) Χωρίον πλησίον τῆς Παιδεστοῦ περίφημον διὰ τοὺς οἶνους του.

περίπου, ὑπὸ τὴν πολιὰν τοῦ ὁποίου χάραν διεωρᾶτο ἄκρα ἀγαθότης καὶ χριστιανικὴ καλλονή.

Πλησιάσας πρὸς αὐτὸν ὁ Στέφανος, τὸν ἐχαιρέτησεν ἐπιχαρίτως, παρακαλέσαντος δὲ τοῦ μοναχοῦ τὸν Στέφανον ἵνα καθήσῃ, οὗτος ἐκάθισε καὶ ἤρξατο διαφόρους νὰ συνάπτῃ συνομιλίας μετὰ τοῦ γέροντος μοναχοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ σεβάσμιοι λόγοι μεγάλην ἐνεποιοῦν ἐντύπωσιν εἰς τὸν εὐαίσθητον καὶ εὐάγων Στέφανον. Ὁ μοναχὸς, τὴν μεγάλην φιλομάθειαν τοῦ νέου κυνηγοῦ παρατηρῶν, διηγεῖτο προθύμως αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀξιοπερίεργα πράγματα σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως, τὴν κτίσιν τῆς Μητροπόλεως καὶ ἐν γένει περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ἡρακλείας.

Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ συνομιλία αὐτῶν ἐπεκράτει, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ μοναχὸς κατελαμβάνετο ὑπὸ μεγαλειτέρας πρὸς τὸν Στέφανον συμπαθείας καὶ ἐπὶ τοσοῦτον περισσότερον ἀφειδῶς ὠμίλει περὶ παντὸς ὅτι τὸν νέον κυνηγὸν εὐηρέσκει.

Μετ' ὀλίγον αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες ἤρξαντο ἐξασθενοῦσαι καὶ ὁ Ἥλιος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα τῆς τροχιᾶς του, ὁ δὲ γέρων μοναχὸς μετὰ τοῦ Στεφάνου ἡγέρθησαν καὶ ἤρξαντο πορευόμενοι πρὸς τὰ ὀπισθεν τοῦ χωρίου κειμένην ἀκτὴν, διαφόρους ἅμα συνάπτοντες συνομιλίας. Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὴν σήμερον κεῖται ὁ φάρος τῆς Ἡρακλείας ὅτε ὁ μοναχὸς λέγει πρὸς τὸν Στέφανον ὅτι ἡ ὥρα εἶναι προκεχωρηκυῖα καὶ ἔδει νὰ ἐπιστρέψωσι. Τὴν ἐσπέραν δὲν ἀφῆκεν ὁ μοναχὸς τὸν νεαρὸν φίλον του νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, (χάνι) ἀλλὰ παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Σεβασμία γυνὴ ἡ ἀδελφὴ τοῦ μοναχοῦ φιλόξενος καὶ λίαν περιποιητικὴ ὑπεδέχθη τὸν Στέφανον μετὰ μεγάλης φιλοφρονήσεως εἰς τὴν μικρὰν τοῦ μοναχοῦ οἰκίαν· μετὰ μικρὸν δὲ ἀπλοῦν μὲν καὶ λιτὸν οὐχ ἤττον ὅμως λίαν εὐχυμον παρέθηκεν αὐτοῖς τὸ δεῖπνον καὶ διὰ τῶν στωμύλων αὐτῆς ὁμιλῶν διέλυε τὴν τυχὸν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν.

Ἐπλησίαζεν ἤδη δεκάτη ὥρα πρὶν τοῦ μεσονυχτίου, ὅτε ὁ Στέφανος ἀποθέτων τὸν κυνηγετικὸν τοῦ μανδύαν μετὰ τῶν ὀπλῶν τοῦ εἰς τι ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ μοναχοῦ κ. Ἐλένης ὑποδείχθην δωματίον, ἀπεχαιρέτησεν τὸν γέροντα μοναχὸν καὶ τὴν κ. Ἐλένην καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐκχυμνωθεὶς δὲ ἔπεσεν εἰς τὴν ἐτοίμην μαλθακὴν κλίνην του, ὅπου ὁ δόλιος Μορφεὺς ταχέως εἰς ἄλλους κόσμους αὐτὸν μετέφερε.

Ὁ μοναχὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀπεθαύμαζον τὰ περιχο-
σμοῦντα τὸν νεανίαν ἀγαθὰ προτερήματα τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἀγα-
θότητα καὶ ὀξύνοϊαν πρὸς δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν φυτὴν τοῦ ἀγγελικὸν
κάλλος του.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ μοναχὸς ἐζήτηι τὸν Στέφανον νὰ πο-
ρευθῶσι μέχρι τῆς ἀποβάθρας διότι ἐπερίμενε, ὡς ἔλεγε, τὴν ἀνε-
ψιὰν αὐτοῦ ἐκ Κων]πόλεως.

Μετὰ μικρὸν τὸ ἀτμόπλοϊον ἔφθασε καὶ νεᾶνις δεκαεξαέτις με-
θеспесίαν φυτὴν χάριν καὶ ἀβρότητα, ἐξεπύδα ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου
εἰς τὴν ἀποβάθραν.

Μετὰ τὴν πρώτην διάχυσιν τῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν αἰ-
σθημάτων, ὁ μοναχὸς λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεάνιδά ἐσύστησεν
αὐτὴν τῷ Στεφάνῳ.

— Εἶναι ἡ ἀνεψιά μου, ἔλεγε, μαθήτρια γαλλικοῦ τινος σχο-
λείου ἐν Κων]πόλει, καὶ ὀνομάζεται Ἰάνθη.

Ἡ μελιχία καὶ πλήρης συμπαθείας τῆς Ἰάνθης μορφὴ, οἱ ρευ-
θώδεις ἅμα καὶ θελξίφρονες ὀφθαλμοί της, τὸ εὐρὺ καὶ ὑπὸ κυαναυ-
γοῦς ἐπιστεφόμενον κῶμης μέτωπόν της, οἱ εὐδαίδαλοι καὶ τοξο-
ειδεῖς ὀφρῦς της, τὸ ὑπὸ κανονικωτάτην ρίνα δακτυλοειδὲς αὐτῆς
στόμα μετὰ τῶν ἀνεπιλήπτων τὴν διαγραφὴν χειλέων πορφυρῶν
ὡς ἡ κυγχύλη, τὸ σύνολον τῶν θελγήτρων τούτων συνδιαζόμενον
μετὰ τῆς φυσικῆς τῆς κόρης ἀγαθότητος καὶ εὐφυΐας, παρίστα ἐν
ἵνδαλμα πρὸς τὸ ὅποϊον μετὰ ζηλίας θὰ ἐνητέμιζεν καὶ αὐτὴ ἡ
ἀρχαίου τοῦ Ἑρωτος μήτηρ.

Ὁ Στέφανος πρὸ τοιαύτης καλλονῆς ἔμεινε σχεδὸν ἄφωνος καὶ μόλις μετὰ μικρὸν ἠδυνήθη ἵνα τὰς συστάσεις τοῦ γέρωντος μοναχοῦ ἀποδεχθῇ.

Ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκεῖ συνῆψαν ὁμιλίας.

Πέντε ἡμέρας διέμεινεν ἐν Ἱερὰκλειᾳ ὁ Στέφανος, φιλοξενούμενος πάντοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μοναχοῦ Μιχαήλ.

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ ἀνεπτύχθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Στεφάνου αἴσθημά τι ἀκατανόητον, αἴσθημα συμπαθείας πρὸς τὴν ὡραίαν Ἰάνθη, αἴσθημά τι τέλος, ὅπερ ἐτίτρωσκε τὴν καρδίαν τοῦ Στεφάνου. Ὁ ὕπνος τοῦ νεανίου ἤρξατο νὰ μειοῦται, τὸ εὖχαρ' τῆς ζωῆς του ἤρξατο νὰ παύῃ, σκέψεις περιέβαλλον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ὄνειρα μεγαλουργὰ ἀναπετάννυντο ἔμπροσθεν τῆς ζωηρᾶς φαντασίας του, ὄνειρα εἰς ἃ ὡς καλλύνον φάσμα περιῦπτατο πάντοτε τὸ ἴνδαλμα τῆς Ἰάνθης. Ἡσθάνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐρῶσαν καὶ δὲ περιπαθῶς.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν τὸ αἴσθημα τοῦτο ὑπερεπλεόνασε καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον ἵνα μὴ διαρραγῇ, ὁ Στέφανος προφασισθεὶς ὅτι δῆθεν ἤθελεν ἵνα ἀνατρέξῃ τοὺς λοφίσκους καὶ τὸ πεφιλημένον αὐτῷ βουνὸν τῆς Ἡρακλείας, ἐνεδύθη τὴν κυνηγετικὴν στολὴν του καὶ λαβὼν τὸ πυροβόλον αὐτοῦ ἐξῆλθεν ἔξω τῆς Ἡρακλείας ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα μείνῃ μόνος διὰ νὰ περιπλεύσῃ ἐλευθέρως εἰς τὰ πελάγη τῶν ὀνείρων, ἅτινα ὡς θελξικάρδια τερψιθύμως τὴν πρὸς τὸν ρεμβασμὸν τείνουσαν φαντασίαν του ἐβαυκάλιζον.

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὸ πεφιλημένον του βουνόν, ὅθεν ἀπέραντος προβάλλει ἡ ἄποψις τῆς Προποντίδος καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγαλονήσων. Γλυκὺς Ζέφυρος πνέων ἡρέμα, ἡδέως ἀνεζωογόνει διὰ τῶν βαλσαμοδῶν αὐτοῦ ἀποπνοιῶν τὴν μέχρι διαρρήξεως πάλλουσαν καρδίαν τοῦ Στεφάνου.

Δὲν ἐφρόντιζε πλέον περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, οὔτε περὶ τοῦ προσφιλοῦς του κυνηγίου. Βεβυθισμένος δὲ εἰς σκέψεις ἐφαντάζετο τὴν Ἰάνθη, του τείνουσαν πρὸς αὐτὸν ἀγάπης χεῖρα, καὶ ὁμνύου-

ουσαν πιστὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, τὸν δὲ μοναχὸν Μιχαήλ διὰ τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἀρραβῶνος εὐλογοῦντος τὰς συμπαθείας αὐτῶν.

— Φεῦ! πόσον πικρὰ εἶναι ἡ ζωὴ εἰς τὸν ἐρῶν-α, ἔλεγεν, ὅταν ἀγνοῇ ἡ θεὰ του τὸ ὑπεκκαῖον τὴν καρδίαν τοῦ λάτρου της πῦρ· πόσον ἀμέριμνος ἦμην πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν

Ἐνῷ τοιαῦτα ἐσκέπτετο οὕτω ρεμβάζων, κρότος βηματισμῶν διετάραξε τὰς σκέψεις του, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω στρέψας παρατηρεῖ τίνης; τὸν γέροντα μοναχὸν μετὰ τῆς ὡραίας ἀνεψιάς του.

Ἄ! τότε ὅποια στιγμή; ὅποια πάλι καρδιῶν; τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του, τὸ ἴνδαλμα τῶν ὀνείρων, ὁ στέφανος τῶν ἐπιθυμιῶν του, παρουσιάζετο ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡγέρθη καὶ ἐχαιρέτησε μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ χάριτος τοὺς δύο ἐρχομένους, οἱ ὀφθαλμοί του ἐπληρώθησαν δακρύων καὶ ἤρξατο νὰ τρέμη ὡς ὁ κάλαμος.

— Ρεμβάζεις, Στέφανέ μου; εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, ἀπεκαίθη ὁ Στέφανος ἀνασκιρτήσας, ἀλλ' ἐξίσταμαι δὲν βλέπετε, οἷον πανόραμα ἐκτείνεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παρατηρητοῦ ἐκ τοῦ μέρους τούτου τοῦ χωρίου σας, ὅποια χάρις, ἡδονή, εὐχαρίστησις; καὶ ἐν ἐξάψει διατελῶν διάφορα ἐγκώμια ἔπλαττε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ἡτύχησε νὰ γεννήσῃ τὴν λατρευτικὴν του περιστεράν. Καὶ διεύθυνε, τὸ τηλεσκόπιον ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ παρετήρει ἔνθεν μὲν τὴν πόλιν τῆς Σηλυμβρίας, ἔνθεν δὲ τὴν Παιδεστὸν καὶ τὴν νῆσον τοῦ Μαρμαῤ, ἥτις ὡς κυανόχρους τις θαλάσσιος ὄγκος ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τοῦ πελάγους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γέρων μοναχὸς στρέψας τὸν λόγον διηγεῖτο πρὸς τὸν Στέφανον ὅτι τὸ πάλαι ἡ Ἡράκλεια ἔνεκεν τῆς καλλοσύνης της ἐπρώτευσεν ὅλων τῶν πέριξ πόλεων κατοικουμένη ὑπὸ ἐκατοντάδων ψυχῶν.

Ὁ Στέφανος μετὰ προσοχῆς παρετήρει τὸν γέροντα μοναχὸν

διηγούμενον ταῦτα, ἡ δὲ ὠραία Ἰάνθη τὴν μίαν ἀλαβᾶστρινόν αὐ-
τῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γέροντος μοναχοῦ στηρίζουσα, παρε-
τήρει διὰ τῶν ἐρωτύλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν τὴν ὠραίαν τοῦ Στε-
φάνου κεφαλὴν καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἰσέδυσεν ἐν τῇ
ἐστίᾳ τῶν καστανοχρόων ἰδικῶν του. Οὗτος δὲ κεκλιμένος ἐπ' ὀ-
λίγον ἐθεώρει αὐτὴν καὶ τὴν ὑπόξανθόν της κόμην καὶ ἀστοχῶν
τῆς διηγήσεως τοῦ γέροντος μοναχοῦ, εἰς αἰθέρια διὰ τῆς φαντα-
σίας του ἀνήρχετο πελάγη, καὶ ἐσχημάτιζεν εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐ-
κείνας ἐκτάσεις, ἀνθοφόρον πλαίσιον ἐν τῷ ὁποίῳ ὡς περικαλλῇ εἰ-
κόνα τὸ πρόσωπον τῆς θεαίνης του ἔθετε.

Κατῆλθον μετὰ μικρὸν πρὸς τὴν ὀπισθεν παραλίαν, τὴν μο-
νήρη ἐκείνην ἀκτὴν τὴν ὀπισθεν ἀπορρώγων βράχων κειμένην, τὴν
σήμερον δὲ — *Κρεμαστός Χριστός* — καλουμένην καὶ περιδιαθάζον-
τες παρὰ τὴν ἀκτὴν συνέλεγον κογχύλια αἱ δύο ψυχαὶ καὶ ἔρρι-
πτον λιθάρια εἰς τὴν θάλασσαν, βυθίζοντες τὰ ἄκρα τῶν πεδύλων
τῶν ἐν αὐτῇ, καὶ ἔχαιρον ἀμφοτέροι προσβλεπόμενοι ἡδέως καὶ
μόνον ἴσως τὰ περὶ αὐτοὺς ἱπτάμενα πτηνὰ ἐγνώριζον τὰς ἐνδο-
μύχους ἀγαλλιᾶσεις των.

Μετὰ μικρὸν ὁ χρυσοπλόκαμος Φοῖβος ἐπὶ ροδοχρόου στεφά-
νης ἐστεμμένος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τοῦ παρακειμένου ὄρους θέλων
ἵνα τὸ ροδόχρουν καὶ λάμπον αὐτοῦ φῶς ἐντὸς τῆς κορυφῆς τοῦ
ὄρους κατασθέσῃ, ὁ οὐρανὸς ἐνεδύετο καὶ πάλιν τὸν μέλανα αὐτοῦ
πέπλον, καὶ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ὡς ἄλλη ναὶς ἐξεπήδα ἐκ τῆς
θαλάσσης ἡ ὠραία Σελήνη καὶ ὁ μοναχὸς ἀνήγγειλε τοῖς δύο συν-
τρόφοις του ὅτι ἔδει νῆ ἀνχωρήσωσιν.

Ἀνῆλθον λοιπὸν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους καὶ ἤρξαντο πορευό-
μενοι πρὸς τὴν Ἡράκλειαν· περιεπάτουν δὲ ἐν σιγῇ αἱ δύο νέοι
προπηρευόμενοι πάντοτε, διότι ὠμίλουν αἱ δύο αὐτῶν καρδίαι.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου εὐχυμον τοῖς παρέθηκε
γεῦμα ἡ μήτηρ τῆς Ἰάνθης Ἑλένη. Διάφοροι ἐπεκράτησαν καθ' ὅ-

λον τὸ δεῖπνον συνομιλίας, μεθ' ὃ ἡ ὑπηρετρια ἀντήγγειλεν ὅτι ἡ κλίνη τοῦ Στεφάνου ἦτο ἑτοιμος.

Μετὰ μικρὸν ὁ Στέφανος προσήλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον οὗτοῦ δωματίου καὶ κατεκλίθη εἰς τὴν ἀπαλὴν τοῦ κλίνης· ἀλλ' ὅποια σκέψεις δὲν κατεβασάνιζον τὸ λογικόν του. Ἀδύνατον κατέστη ἵνα ὁ δόλιος Μορφεὺς καταλάβῃ αὐτόν. Ἡ γέρθη τῆς κλίνης του, ἤνοιξε τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν παράθυρον τοῦ δωματίου του καὶ παρετήρει τὰ θορυβοῦντα μικρὰ κυμάτια αὐτῆς· φωναὶ τινὲς ναυτῶν διετάραττον τὸ ἀπόλυτον τῆς σιγῆς, φανοὶ δὲ τινες τῶν ἐκεῖ σταθμεύοντων ἀκατίων ἐφώτιζον τὴν θάλασσαν, ἥτις ὑπὸ τὸ ἀβληγρὸν ἐκεῖνο φῶς ἀναπαρίστατο ὥς τι κάτοπτρον μέγα ἐν κινήσει διατελοῦν καὶ διαφόροις τοῦ φωτὸς ἀνακλάσεις ἐκπέμπον, ἔστρεφε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν κεφαλὴν του ἀναζητῶν ἐν τῷ καθαροτάτῳ ἐκείνῳ πελάγει τοὺς ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερομένους ἀστερισμοὺς τῆς Μεγάλης καὶ Μικρᾶς Ἀρκτοῦ τὸν θρόνον τῆς Κασσιόπης καὶ τὸν τοῦ Πηγᾶσου, καὶ ἐπὶ τὸ φιλοσοφικώτερον τὸ σύμπαν ἐξετάζων ἐνεθάθυεν εἰς διαφόρους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ὅτε τρυγμὸς παραθύρου διετάραξε τὰς σκέψεις του, στραφεὶς δὲ πρὸς τὰ ἐκεῖ παρετήρησεν ὑπὸ τὸ ἀβληγρὸν τῆς Σελήνης φῶς τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τῆς Ἰάνθης κύπτουσαν καὶ θεωμένην πρὸς τὰ ἔξω.

— Θεέ μου! ἐφέλλισεν εἶναι αὕτη εἰς τοιαύτην ὥραν ἐξυπνος, ἄρά γε σκέπτεται καὶ αὕτη τι δι' ἐμέ; ὦ, εἴαν δὲν ἀπατῶμαι πόσον ἔσομαι εὐτυχής;

Εἰς τοιαύτην δὲ ἔκστασιν χαρᾶς καὶ θυμηδίας ἔφθασεν ὥστε ἤρξατο νὰ τραγωδῇ ἐλαφρᾷ τῇ φωνῇ οὕτω.

«Τὰ πάντα νῦν εὕρισκονται ἐν πλήρει ἰσυχίᾳ

«Εἰς τοῦ Μορφέως κύπτιοντα τὴν δολερὰν ἀγκάλην».

«καὶ μόν' ἐγὼ ἐγρηγορῶ καὶ ἐν μελαγχολίᾳ»

«διέρχομαι τὸ ἔαρ μου ἐν ἀγωνίστῳ πάλῃ»

Ἀμα τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς ἡ Ἰάνθη ἔστρεψε τὴν ὡραίαν τῆς κεφαλὴν, ὁ δὲ Στέφανος ἐδυήλοιο ἐκ νέου εἰς χεῖμαρρον σκέ-

ψεων. Μόλις περὶ τὴν πρωΐαν ἐκοιμήθη ὀλίγον βεβαρυμένην ἔχων ὑπὸ τῶν σκέψεων τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ πάλιν ταχέως ἐξύπνησε καὶ λαβὼν τὸ πύργκιόν του ἀνέβη εἰς τὸν προσφιλῆ του λόφον ἵνα θαυμάσῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν Ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου.

Μετὰ δῖωρον διχμονὴν ἐπιστρέψας ἔμαθε παρὰ τῆς κ. Ἑλένης ὅτι ἡ Ἰάνθη ἐκοιμᾶτο εἰσέτι.

— Φεῦ! ὑπετονθόρισεν, ἐνόμιζον ὅτι τὰ αἰσθήματά μου εὐρισκον ποιάν τινα ἡγῶ ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅμως οἰκτρῶς ἠπατώμην, ἀποσυρθεὶς δ' εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πλήρεις δακρύων ἔχων ἤρξατο νὰ τραγῳδῇ.

«Ἐνόμιζον ὁ δύσμοιρος πῶς ὅτι ἠγαπήθην»

«ὅπόσον ὅμως ἐν ταύτῳ μοιραίως ἠπατήθην»

«τὸν νοῦν μου ἐβαυκάλιζον ἀγγέλων ὀπτασία»

«πλὴν ποῖα φεῦ εἰς τὸ ἐξῆς ἐλπίς μοι μένει ποῖα»

Ἐν πλήρει δ' αἰσθηματικότητι διατελῶν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας χάρτην καὶ ἔγραφεν.

«Προσφιλὴς μοι Ἰάνθη»

«Ἀσύγνωστον νομίζω δὲν ἔπραξα πρᾶξιν σκεφθεὶς πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἀποκτήσω τὴν καρδίαν σου . . . Τὴν ἀποτυχίαν μου ταύτην ἐνορῶν σήμερον, γονυκλινῆς σοὶ ζητῶ συγγνώμην. Σύγγνωτέ μοι διὰ τὸ θράσος Ἰάνθη μου. Χθὲς δὲν ἐκοιμήθην παννύχιον. Τὰ δάκρυά μου, ἅτινα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τοῦ πυριφλεγέθοντος εἰσέτι τὰς φλογεράς καμίνους ἀνῆλθον νὰ σθύσωσι, πλὴν φεῦ τὴν φλόγα τοῦ κατακαίοντος αὐτὴν καρδίαν μου οὐχί. Ἐὰν διέβλεπες, Ἰάνθη μου, εἰς τὰ ἀμυχιαίτατα τῆς καρδίας μου θὰ ἔκλαιες. Πλὴν τί λέγω; θὰ ἔκλαιες; ὅχι, δὲν πρέπει οἱ φλογεροὶ ἐκείνοι καὶ γλυκύτατοι ὀφθαλμοὶ νὰ χύσωσιν οὐδὲ σταγόνα τοῦ καλλύνοντος αὐτοὺς ὑγροῦ, ἀδὲν πρέπει νὰ ἔκλαιες, διότι θὰ σοὶ ἐμέτρων τὰ δάκρυά σου μὲ

πσταγόννας τότε τοῦ αἵματός μου. Σύγγνωθι μοι, ἐὰν τολμῶ εἰ-
πῆσέ τι νὰ ὀνομασθῶ λάτρης σου, θαυμαστής σου.

Χαῖρε, Χαῖρε φίλη μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Τὴν ἐπιστολὴν μετὰ δακρύων σφραγίσας κατέπεσεν ἐπὶ ἐξέ-
δρας βεθυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν
ἐπιστολὴν, ἔβλεπεν δ' ἐν ὀπτασίᾳ τὴν μικρὰν καὶ ὠραιοτάτην του
Ἰάνθην ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν καὶ προσφέρουσαν Ἑσπερίδιόν τι
μῆλον καὶ μελιχίως αὐτῷ προσαγορεύουσιν, αἶφνης ὅμως λα-
βοῦσαν ἀπειλητικὸν χαρακτῆρα καὶ δραξαμένην μαχαίρας, ἣν περ
ἀσπλάγχχνως ἐθύθισεν ἐντὸς τοῦ στήθους αὐτοῦ καὶ ἀφῆρεσεν τὴν
καρδίαν του.

— Μὴ πρὸς Θεοῦ, σκληρὰ κόρη, τοσοῦτον σκληρῶς μὲ λη-
στεύεις· μὴ πρὸς Θεοῦ, φύγε καθ' ὕπνον εἶπε.

Ἐκ τοῦ φθόγγου τῆς ἰδίας του φωνῆς ἐξυπνήσας, στρέφει καὶ
τί βλέπει ; ὦ, δίκαιε Θεέ, τὴν Ἰάνθην του ἵσταμένην ἔμπροσθεν
αὐτοῦ καὶ κρατοῦσαν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν, ἣν περ ὀλοτελῶς
εἶχεν ἀναγνώσει, καὶ λιγομένην εἰς δάκρυα.

— Πῶς σεῖς ἐδῶ ; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ Στέφανος, σεῖς Ἰ-
άνθη μου ἐδῶ ;

— Ναί, Στέφανε, ἀπῆντησεν ἡ κόρη ἔνδακρυς, ἦλθον ἵνα μικρὸν
παρηγορίας βάλαμιον δώσω εἰς τὸν ἐνάρετον φίλον μου. Ἦλθον,
ἀφοῦ ὡς λέγεις ἐξ ἐμοῦ ἐξαρτᾶται ἵνα κατασθέσω τὴν φλόγα τὴν
ὁποῖαν κρουεῖ τῶν δακρύων σου δὲν ἡδυνήθησαν νὰ κατασθέσωσι
καὶ σὺ ληστρίδα μὲ καλεῖς.

— Ναί, ἄγγελε τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας μου, προσέθηκε
γονυπετῆς πρὸ τῆς Ἰάνθης ὁ Στέφανος, εἶσαι ληστρίς, διότι ἀφ'
ῆς ἡμέρας σὲ εἶδον στεροῦμαι πλέον καὶ πνεύματος καὶ καρδίας.

Καὶ λαβὼν τὰς χεῖρας τῆς Ἰάνθης ἐντὸς τῶν ἰλικῶν τοῦ θερ-
μῶς αὐτὰς κατησπάζετο.

— Δός μοι, ἔ λεγε, τὰς ὥρας σου ταύτας χεῖρας ἴσως εὕρω

ἐν αὐταῖς ρανίδα ῥόσου δι' ἧς νὰ σθέσω τὴν κατακαίουσάν με φλόγα. Πρόσθλεψόν μοι μίαν ἔτι φοράν διὰ τῶν γλυκυτάτων μοι ὀφθαλμῶν σου, διότι οὗτοι εἰσὶ σελασφόροι πυρσοὶ ἐμβάλλοντες τοὺς θνητοὺς εἰς ἄλλους κόσμους, εἰς αἰθερίους καὶ ὑψηλοὺς.

Τὴν σιωπὴν δ' ἐπὶ τούτοις καὶ ἔκτασιν τῆς Ἰάνθης ὄρων . . .

— "Υψιστε Θεέ ! ἀνέκραξεν, ἐάν με ἀγαπᾷ διατὶ με ὑβρίζει διστάζουσα, τόσον λοιπὸν ἔπεσα ἀγαπήσας αὐτήν ;

Γλυκὺ ἐρύθημα περιέβαλλε τὰς ὥραιās παρειὰς τῆς Ἰάνθης, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἔτι μᾶλλον, φοβηθεῖσα ὅμως μήπως παρετῆρεῖτο ἔκ τινος μέρους ἀπεχωρίσθῃ διὰ τινος ὑποκλίσεως τοῦ ῥίλου τῆς.

Ἐκτοτε πλέον οὐδεμίαν περὶ τῆς σταθερᾶς ἀλλήλων ἀγάπης ἐναπελήφθη ἀμφιβολία.

Παθητικώτεροι καὶ γλυκεῖαι ἦσαν αἱ σκηναὶ τῶν ὀλίγων ἡμερῶν καθ' ἃς διέμεινεν ὁ Στέφανος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μοναχοῦ Μιχαήλ, ζωηραὶ αἱ εἰκόνες τῆδεος καὶ αἰσίου μέλλοντος ἀνέλαμπον ἐν τῇ φαντασίᾳ των, ἄνθη εὐώδη περιέβαλλον αὐτοὺς, παράδεισος ἦσαν αἱ καρδίαι των, τὸ σύμπαν ἐν αὐτοῖς καὶ περὶ αὐτοὺς χαρὰ, εὐφροσύνη, ἔρως. Ἡ αὐγὴ τοῦ ἔαρος ἦν αὐτοὺς σκιρτῶντας ἐκ τῆς χαρᾶς, ἡ ἡμέρα κατεῖχεν τὰς καρδίας των ἐν γοητείᾳ καὶ εὐθυμίᾳ, ἡ δύσις τὰς χρυσιζούσας τελευταίας ἀκτῖνας ἔρριπτεν ἐπ' αὐτὰς τῆδεως συγκρατούμενους καὶ περιψιθύμους φθόγγους τῆς καρδίας των ἐκφέροντες.

Ἡ τελευταία ἀκτὶς τοῦ χρυσοπλοκάμου Φοίβου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ κρούοντος τὰς πύλας τῆς Δύσεως προσεμεῖδία αὐτοῖς καὶ τὰ ἐν τοῖς εὐαισθητοῖς στέρνοις ὀνειροπολήματα αὐτῶν διεπλάτυνεν.

Ἦτο Ἰούλιος καὶ τὰ νέφη ἦσαν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ὡς παλαιὰ κατερρηγμένα ὑφάσματα καὶ ἐνιαχοῦ αἰμοβαφεῖ, ἢ ὡς πτερὰ ἔτι αἰμοστάζοντα πρὸ μικροῦ ἔτι κατεσπαραγμένου χηνός, ὠχρίων ἔπειτα μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ ἐνεδύοντο τὸν μέλανα πέπλον των. Ἀλλὰ μὴ καὶ ἡ ἑσπέρα δὲν ἔχει τὰς μαγείας τῆς ; δὲν ἔχει τὰς

καλλονάς της ; Ὑπὸ τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ὀρίζοντα αἱ δύο νέοι συν-
οδευόμενοι ὅτε μὲν ὑπὸ τῆς θείας τῆς Ἰάνθης Σοφίας, ὅτε δὲ ὑπὸ
τῆς κ. Ἑλένης, ἐξήρχοντο εἰς περίπατον καὶ νέας πλημμύρας αἰ-
σθημάτων προσέθετον εἰς τὰ πάλλοντά στήθη των, ἀνέκφραστοι
συγκινήσεις διεδέχοντο ἀλλήλας, αἱ δύο καρδίαι εὐρίσκοντο εἰς τὸν
κολοφῶνα τῆς εὐδαιμονίας των. Χθές τὸ ἔσπερας πάλιν παρὰ τὰ
εὐχρημα φαγητὰ τῆς κ. Ἑλένης ὑπῆρχε καὶ ἄμιλλα ἡδυτάτων λέ-
ξεων καὶ φράσεων.

Οὕτω διετέλουν αἱ δύο φίλοι μεταξύ των. Τίς λοιπὸν βάσκα-
νος δαίμων διενόησεν ὥστε νὰ βασκάνῃ τὰς δύο ταύτας ὑπάρξεις ;
τίς τὸ ἐν μιᾷ παροψιδίᾳ ρευστὸ τοῦ μέλιτος διενόησεν νὰ τὰμη
ποτέ καὶ ἀποχωρήσῃ εἰς δύο :

Ἦδη τὰς εὐώδεις πνοάς των ἀμειβαίως εἰσέπνεον καὶ ὁ ἐν
ταῖς καρδίαις των σάλος ἐπηυξάνετο· τὴν νύκτα ὄνειρον τερπνὸν
περιϊπτάμενος ἐν ὕπνῳ περὶ τὴν Ἰάνθην προὔμνουσιν τὸν Ἰμ-
ναιον, ἐπέτων καὶ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Στεφάνου τοῦ, τῆς ἀ-
ξιολατρεύτου τοῦ Ἰάνθης στεναγμοὺς φέροντες.

Ἐλκνίζοντο ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ μέλλοντος, ἐμειδίῳν
ἀορίστως πρὸς τὰς περιδινοῦμένας ὀπτασίας, ἐμεθύσκοντο ὑπὸ τοῦ
περιβάλλοντος αὐτοὺς κυανοῦ. Ἐπλεον ἐν τοῖς χρυσοπυρρίαις κύ-
μασι τοῦ φανταστικοῦ ὀρίζοντος καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ γαλακτώδει
ρεύματι τοῦ αἰσθήματος.

Ἡ ροδοδάκτυλος ἡὼς μὲ τὸν γλυκὺν ζέφυρόν της ἡύφρανεν αὐ-
τοὺς καὶ τὰ τῶν καρδιῶν των βάθη ἀνεζωπύρει, περὶ τὰ χεῖλη
ἔφερε τὰς ἀπείρους πλήν καὶ αἰδήμονας διαχύσεις συνδιαλέξεων,
νέοι ὕμνοι καθ' ἑκάστην προσετίθεντο περιπαθεῖς καὶ γλυκύτατοι καὶ
ἡ Δύσις πάλιν ἐπερχομένη εὕρισκεν αὐτοὺς, ὅτε μὲν παρὰ τὴν
ἄκτὴν τῆς ἡρέμου θαλάσσης, τῆς ὁποίας ἡ ἑσπερινὴ διαύγεια ἡ-
μιλλᾶτο πρὸς τὴν ὁμόνοιαν τῶν καρδιῶν των, ἀντεκατοπτρίζοντο
δ' ἐν αὐτῇ αἱ χαρίεσαι μορφαὶ των.

Ἐπέστρεφον εἴτα ἐκ τῆς ἀκτῆς μὲ τὰ στέρνα πεπληρωμένα

θυμηδίας, καὶ ὑγροῖς καὶ ἔρωτύλοις ὀφθαλμοῖς προσβλέποντες ἀλλήλοις ἀπώλλυντο εἰς τὰ παραδείσια τῆς εὐδαιμονίας ἄλση, τὰ δὲ θαλάσσια πτηνὰ καὶ αἱ μικραὶ χελιδόνες περιεζώννυσαν αὐτοὺς παίζουσαι χαρμωδύως.

Οἱ κάταικοι τοῦ χωρίου ἄνευ φθόνου ἐθεῶντο τὰς φιλομένας ταύτας, καρδίας ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἔτρεφον πρὸς τὴν πρὸς πάντας ἀγαθὴν καὶ εὐπροσήγορον Ἰάνθην καὶ ὑπὸ τὰ βλέμματα αὐτῶν ὑπεφαίνετο ἡ συμπαθὴς ἐκείνη τῶν ἐναρέτων συγκλήνησις, ἣτις προέρχεται ἐπὶ τῇ ἄλλων εὐφροσύνῃ. Οὕτω λοιπὸν οὐδενὸς ζοφεροῦ καὶ ὁμιχλώδους περὶ αὐτοῖς νέφους ὑπάρχοντος, πλησίεστιοι ἔβαινον ἐν τῇ αὐξανούσῃ εὐδαιμονίᾳ των, βεθυθισμένοι δ' ἀμφοτέροι. εἰς τὸ τῆς εὐτυχίας πέλαγος, δὲν παρετήρουν πέριξ. Καὶ τίς ἡ ἀνάγκη ; Ἡ μία καὶ συνεπῶς ἰσχυροτάτη βούλησις τῶν δύο ψυχῶν των ἦν περ δι' ἀδαμαντίνου ἀλύσεως περιβάλλει· ὁ ἔρω ; ἡδύνατο νὰ διασπασθῇ ὑπὸ δολίου καὶ μισαρᾶς χειρὸς, ἐὰν ὑπῆρχε ; Οὐχί ! ἡ ἐν τοῖς σπλάγχχνοις τοῦ Στεφάνου τρυφερότης ἐνέπνεεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἰάνθης τὴν τοῦ δικαιώματος ἀρχὴν, ὅπερ ὑπονοεῖ τὸ καθήκον. Ἡ δὲ τῶν αἰσθημάτων ἱερότης ἀνέπτυξε καὶ ἐστερέωσεν ἀδιάρρηκτον τὴν ὑψηλὴν τῆς δικαιοσύνης ἰδέαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἰάνθης. Τὰ ἀμοιβαῖα ταῦτα αἰσθημάτων βασιζόμενα ἐπὶ τῆς ἀγάπης ἀπέκρουον πάντα ἐξωτερικὸν κόπον.

Μετὰ τόσα ἐχέγγυα καὶ πιστὰς ὁμολογίας, πόθεν δαίμων βάσκανος εἶδεχθῇ ἤθελε προβάλλει κεφαλὴν. Ἀλλὰ τότε πόθεν τὰ τῆς κοινωνίας ὁράματα, οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν καὶ ἀπὸ σκηνῆς ἀναπαραστάσεις τῶν ἐπαγωγῶν τούτων μαθημάτων πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἠθικοποίησιν τῶν κοινωνιῶν.

Καὶ ὅμως ὀκτὼ ἡμέραι ἐξηκολούθησαν αἱ διαχύσεις αὗται, ὅτε τὴν ἐννάτην ἡμέραν ὁ πατήρ τοῦ Λυσιμάχου μαθὼν ἐν πλήρει, βεβαίως κοσμικῇ παρεξηγήσει τὰ γενόμενα, γράφει πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ἐπιστολὴν συγτονωτάτην, κελεύων αὐτὸν νὰ καταβῇ ὡς τά-

χιον εἰς Τυρολόην, διότι ἐπλησίαζε ὁ ὄθην ἡ ἡμέρα τῆς εἰς Μασσαλίαν ἀναχωρήσεώς του. Ὑπήκουσε, καίπερ ἄκων, διῆλθεν ἐν δι-
αρκείᾳ καρδιακῶν παλμῶν τὴν τελευταίαν ἐσπέραν, τὴν δὲ πρω-
τὴν ἀποχαιρετήσας ἐν πλήρει συγκινήσει τὴν οἰκογένειαν τοῦ γέ-
ροντος μοναχοῦ, ἀπῆλθεν εἰς Τυρολόην ἐπιβάς ἀναμενούσης αὐτὸν
ἀμάξης. Ἐφθασεν εἰς Τυρολόην ὅπου ἤκουσε παρὰ τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ τὰς δεούσας παρατηρήσεις, ἵνα διατελῇ ὁδηγὸς ἀσφαλ-
τικώτερος ἀπὸ τοὺς τοιούτου εἵδους ἔρωτας, ἐπειπὼν μάλιστα ὅτι
οὗτος τὸν ἔχει κρυφίως μεμνηστευμένον μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ
Σιὸρ Ἀλεξάνδρου, Μαρίας.

Ὁ Στέφανος ἔμεινε ὅλως ἄφωνος εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ
πατρὸς του τὰς ὁποίας ἡ ὑπερφίλο ὕσα αὐτὸν μήτηρ του Ἀγάπη
δὲν συνεμερίζετο ποσῶς. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας διέμεινεν ὁ Στέ-
φανος εἰς Τυρολόην, καθ' ἃς ἐτήρει τακτικωτάτην ἀλληλογραφίαν
μετὰ τῆς φίλης του Ἰάνθης.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Στέφανος μετὰ τῶν γονέων του
ἀνεχώρει εἰς Ραιδεστόν ὅθεν ἤθελεν ἀναχωρήσει μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ
κ. Ἀλεξάνδρου Νικολάου εἰς Μασσαλίαν πρὸς σπουδὴν τοῦ ἐμπο-
ρικοῦ δικαίου εἰς τὴν ἐκεῖ Σχολήν.

Μετὰ τετράωρον τεχυπορίαν ἔφθασαν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας
τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου εἰς Ραιδεστόν. Μεγίστη προαύλιος θύρα ἤγεν
μέγαν κῆπον, εἰς ὅστις ἕνεκα τῆς φιλοκαλίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ἦτο
καλλιτέχνης διηυπρεπισμένος καὶ καλῶς καλλιεργημένος. Εὐθυτε-
νεῖς κυπάρισσοι ὑπὸ τῆς ἡρέμου πνοῆς τοῦ ἐκ τῆς θαλάσσης πνέ-
οντος ἀναφυκτικοῦ καὶ δροσοβόλου λιθοῦ ἐπιχαρίτως σαλευόμενοι
ὑψοῦντο ἐν μέσῳ πορτοκαλεῶν καὶ ἄλλων διαφόρων δένδρουλλίων.
Τὰ δροσοφόρα φυτὰ μετὰ τῶν καλλιχρόων ἀνθέων συνεδιάζον τὰ
χρώματά των, δι' ἀνδρήρου δ' ἐπιστρωμένη εἰσοδος ἤγε πρὸς μαρ-
μαρίνην κλίμακα, ἣτις ἔφερεν πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος μετὰ τῆς προσηγόρου καὶ σεβασμίας συζύ-
γου τοῦ κ. Κατίνας καὶ μετὰ τῶν δύο τέκνων του διὰ τῆς ἰδια-

ζούσης αὐτοῖς ἀβρότητος ὑπεδέχθησαν τοὺς τρεῖς ἐπισκέπτας. Προσωμίλῃσαν αὐτοὺς ἰδέως καὶ πλουσιώτατον παρέθεντο αὐτοῖς τὸ γεῦμα. Μετὰ τὸ γεῦμα κατήλθον εἰς τὸν κῆπον καὶ περὶ τὸ ἐσπέρας ἐξῆλθον εἰς περίπατον.

Οἱ δύο φίλοι Στέφανος καὶ Νικόλαος συνώδευον αὐτοὺς ὅπσιν ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ ἐπικειμένου ταξειδίου εἰς τὸ ὅποιον ὁ Νικόλαος δὲν εὗρισκεν τοσοῦτον πρόθυμον τὸν φίλον του ὡς ἄλλοτε.

— Σὲ γύρισαν τὰ μὲν, τῷ ἔλεγε, ἢ εἰς τὴν πατρίδα ἢ εἰς τὴν Ἡράκλεια, ἔτσι θᾶναι.

— Ποσῶς, φίλε μου, ἀλλ' ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τῆς μητρὸς μου ἐφέτος πολὺ μὲ λυπεῖ, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ διατί συμβαίνει τοῦτο ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος.

— Δὲν εἶν' αὐτὸ ἀλλ' ὅς παραδεχθῶμεν αὐτὸ γὰρ τὸ χατιράκι σου προσέθηκεν ὁ Νικόλαος.

Καὶ τοιαῦτα λέγοντες ἐπροχώρουν οἱ δύο φίλοι εἰς τὸν περίπατόν των.

Γαλλικὸν ἀτμόπλοιον ὅπερ ἀπὸ ἡμερῶν ἔτι προσωρμύθη εἰς τὸν λιμένα Ραιδεστοῦ παρέλαβεν τὴν δευτέραν ἡμέραν τοὺς δύο νέους καὶ μετέφερεν αὐτοὺς εἰς Μασσαλίαν.

Ὁ δὲ Λυσίμαχος μετὰ τῆς συζύγου του Ἀγάπης περὶ τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔφθانون εἰς Τυρολόην τὰς εὐχαριστίας τῆς ἐξαιρέτου παρὰ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ὑποδοχῆς αὐτῷ διδόντες.

Φύσιν κακὴν μεταβαλεῖν οὐράδιον.

Δέκα καὶ ἕξ ἔτη πρὶν τῆς διηγέσεως ταύτης νύκτα τινα τοῦ Δεκεμβρίου ἡ Ραιδεστός κεκαλυμμένη σχεδὸν ὑπὸ χιόνων διετέλλει ἐν ἀκίνησίᾳ καὶ νάρκῃ. Ὁ συριγμὸς τοῦ Βορρᾶ καὶ ὁ παγετὸς τῶν ὑδάτων καὶ αἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς χιόνες ἐνεποιοῦν φρίκην εἰς τὸν πολυμῶντα καὶ νὰ κύψῃ κεφαλὴν ἐκ τοῦ χιονοσκεποῦς παραθύρου.

Παντάκενοι διατέλουν αἱ ὁδοί τῆς πόλεως αἱ δὲ οἰκίαι ὡς τύμβοι διεγράφοντο, μυστηριώδη ἐγκρύπτοντες τὴν ζωὴν. Καὶ ἡ ὑπὸ τοὺς τύμβους τεθαμμένη ζωὴ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ φοβουμένη μὴ τοὶ ἐξερχομένη περιβληθῇ καὶ αὐτὴ τὸ τῆς χειμερινῆς νυκτὸς σάββα-
νον.

— Νεκρικὴ πανταχόσε ἐπεκράτει σιγὴ καὶ μόνος ὁ συριγμὸς τοῦ μηκωμένου βορρᾶ διέτρεχε ὡς τις μέγας μυθολογικὸς γίγας τὰς πανερήμους ὁδοὺς. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁμως ὑπόκωφον κρότος ἤκούσθη κλειομένης θύρας παρὰ τὴν θυτικὴν παραλίαν τῆς πό-
λεως κειμένης οἰκίας. Τὸν μικρὸν θόρυβον ἐπηκολούθησε μικρὸς κροταλισμὸς βηματισμῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξήρχοντο τῆς ρειθεί-
σης οἰκίας βαδίζοντες γοργῶ καὶ ὑποτρέμοντι βήματα.

Ἐφόρουν, ὡς διεκρίνετο ὑπὸ τὸ ἀντανακλαστικὸν τῶν χιόνων φῶς, ὑψηλὰ ὑποδήματα μαλλίνους ἐσθῆτας καὶ λευκὰς περὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κεφαλὴν καλύπτρας.

— Πά ! Πά ! τί κρῦο εἶναι αὐτὸ ; ἤκούετο λέγων ὁ εἷς.

— Τρομερὸν τῇ ἀληθείᾳ.

— Ἄν πάγῃ ἔτσι καμμὴ ἐβδομάδα ἀκόμη θὰ μᾶς παγώσῃ πλέον σὰν τὰ ποντίκια.

— Πά τώρα μὲ τὸ χιόνι θὰ μαλακώσῃ ὁ καιρὸς.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἱατρὲ, πῶς σᾶς φαίνεται τώρα ἡ ἄρρω-
στη ;

— Δὲν βαρύνεσαι ποῦ ἐρωτᾷς ; δὲν σοῦ εἶπα καὶ προηγουμέ-
νως ὅτι τώρα πλέον δὲν ἔχει φόβον ;

— Καὶ τὸ μικρό ;

— Καὶ ἐκεῖνο κάλλιστα, σὲ τὸ εὐχομαι καὶ κοπέλλα.

— Τοιαῦτα ὁμιλοῦντες οἱ δύο ἄγνωστοι ἔβαινον ἐπὶ τῆς ὁ-
δοῦ, ἥτις ἄγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν Παναγίας τῆς Φανερωμένης.

— Ἐκρούσαν τὴν θύραν παρακειμένης τινὸς οἰκίας καὶ εἰσῆλ-
θον ἐντὸς αὐτῆς.

— Μετὰ μικρὸν ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν κρατῶν ἀνὰ χεῖρας φιά-

λην ἱατρικὸν ὡς ἐφαίνετο περιέχουσιν, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσεν κατ' οἶκον ὁ ἱατρὸς ἐξήρχετο τῆς ρηθείσης οἰκίας.

— Ἐβόδιζεν τὴν αὐτὴν ἦν καὶ πρότερον ὁδὸν ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἄν καὶ ἐφαίνετο νέος καὶ ρωμαλέος ἐβλασφήμει καθ' ὁδὸν κατὰ τοῦ καιροῦ, ὅστις ἦτο τοσοῦτον ἀκατάστατος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει ἱεροῦ καθήκοντος.

— Αἴφνης ἔστη διακρίνας τι εἰς τὴν λευκότητα τῆς χιόνης, ὡς φάσμα κινούμενον.

— Ποῖός εἶναι ; ἀνέκραξεν ἔντρομος.

Οὐδεμίαν ἀπάντησιν λαβὼν ἔσχε τὸ θράσος νὰ πλησιάσῃ τὸν κινούμενον ὄγκον, ὅτε μετ' ἐκπλήξεως παρατήρησεν ἐπταετὲς περίπου παιδίον κείμενον ἐν μέσῳ τῆς χιόνης καὶ τοὺς γυμνοὺς αὐτοῦ πόδας ἔχοντα κεχλωσμένους ἐντὸς τῶν νιφάδων τῆς χιόνης.

— Διατί κάθησαι ἐδῶ, παιδί μου ; ἠρώτησεν ὁ νέος τὸ παιδίον, μελιχρία τῇ φωνῇ· διατί δὲν πηγαίνεις σ' τὸ σπῆτι σου ;

— Δὲν ἔχω σπῆτι, εἶπε τὸ παιδίον δι' ὑποτρεμούσης ἐκ τοῦ ψύχους φωνῆς.

— Κοί πῶς δὲν ἔχεις πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς ;

— Κανένα δὲν ἔχω ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Μόνον μιὰ θεῖα ἔχω, ἡ ἵποια μέ ἐδίωξε καὶ ἐκείνη ἀπόψε.

— Ἐρχεσαι νὰ σὲ παραλάβω ἐγὼ 'στὸ σπῆτι μου, λέγει ὁ νέος πρὸς τὸ παιδίον συγκεκινημένος ὅλος ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ παιδὸς ταλαιπωρίας.

— Θέλει καὶ ἐρώτημα, αὐθέντη μου, σὲ μιὰ τέτοια καλωσύνη.

— Ἐλθέ λοιπὸν παδί μου, εἶπεν ὁ νέος, βοηθήσας τὸ παιδίον ἵνα ἐγερθῇ.

Τὸ παιδίον ἐγερθὲν ἠκολούθησε τὸν σωτῆρα του.

Μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νέου, ὅστις εἰσελθὼν πρῶτος.

— Κατίνα μου, εἶπεν, σὲ ἔφερα ἀκόμη ἐν παιδί διὰ νὰ παί-

ζουν με τὸν Νικόλαον θὰ τὸ μεγαλώσωμεν γιὰ τυχερὸν τῆς μικρᾶς μας.

— Καὶ ποῦ τὸ εὔρες, Ἀλέξανδρε, αὐτὸ πάλιν ; ἠρώτησε νεαρά γυνὴ ἐπὶ κλίνης καθημένη καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο λεχὼ.

— Εἰς τὸν δρόμον, Κατίνα μου, τὸ ἐλυπήθην τὸ κακόμοιρον ἐκοιλίστο μέσα εἰς τὰ χιόνια· ἤξεύρεις τί κρῦο κάμνει ἔξω ; Θὰ τὸ μεγαλώσωμεν λοιπὸν τώρα, Κατίνα, δὲν εἶναι ἔτσι ; Ἐλθέ παιδί μου πλησίον εἰς τὴν θερμάστραν διὰ νὰ ζεσταθῇς.

Τὸ παιδίον ἐπλησίασε τρέμον σύσσωμον, ἐκ τῶν βεβρεγμένων ἐκ τῆς χιόνος ἐνδυμάτων του.

Ὁ Ἀλέξανδρος προσέταξε μίαν ὑπηρετρίαν νὰ τῷ φέροι ἐνδύματα τινα, νὰ τοῦ δώσωσιν ὀλίγον τι νὰ φάγῃ, καὶ νὰ τοῦ στρώσωσι διὰ νὰ κοιμηθῇ.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου ; ἠρώτησε μετὰ μικρὸν ὁ Ἀλέξανδρος τὸ παιδίον.

Γεράσιμος, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον συγκεκινημένον καὶ ἔκθαμβον ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ ἀνδρὸς κηλοκάγαθίας.

Ἐννοεῖ βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, ὅτι, ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο αὐτὸς ὁ Σιὸρ Ἀλέξανδρος πατὴρ τοῦ Νικολάου τοῦ φίλου τοῦ Στεφάνου.

Διῆλθεν οὕτως ἐν ἡσυχίᾳ καὶ θάλλει τὴν νύκτα ἐκείνην τὸ παιδίον, τὴν δὲ πρωΐαν ὁ Ἀλέξανδρος προσκαλεσάμενος ράπτην τινα παρήγγειλε δι' αὐτὸ πανόμοιον τὴν τοῦ Νικολάου ἐνδυμασίαν, καὶ ὁ Νικόλαος ἐνηγκαλίζετο ἐν χαρᾷ τὸν μικρὸν Γεράσιμον, συμπαίζων μετ' αὐτοῦ, ἐντὸς τοῦ εὐρέος τῆς οἰκίας προαυλίου. Ὅλοι δὲ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔχαιρον βλέποντες τὸν νέον τοῦ Νικολάου σύντροφον.

Παρήρχοντο οὕτως αἱ ἡμέραι καὶ μῆνες καὶ τὰ παιδία συνεπορεύοντο εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ δὲ μικρὸς Νικόλαος ἐσύστηνε τὸν νέον φίλον του, ὃν ἐπεκάλει ἀδελφὸν εἰς τοὺς μικροὺς του συμπαίκτορας.

Δύο παρῆλθον οὕτω ἔτη ὅτε ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου ἀπέστει-

λεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ φοιτᾷ καὶ οὗτος εἰς τὸ τῆς Ῥαιδεστοῦ Σχολεῖον.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Στεφάνου τὰ πράγματα ἔλαβον ἄλλοιαν φάσιν.

Δυσταρεστούμενος ὁ Γεράσιμος ἔνεκεν τῆς μεγάλης ἀγάπης τὴν ὁποίαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προσέλαβεν ὁ Νικόλαος πρὸς τὸν Στέφανον ἤρξατο νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ καὶ μοχθηρὰ ἐνστιγκτα, ἅτινα μέχρι τοῦδε ἐν προσποιήσει ὑπέκρυπτεν, ἤρξατο νὰ μισῇ ἀμφοτέρους ἐπίσης.

Πῶς, καὶ διατὶ οὗτος νὰ προτιμᾷ, ἔλεγε, τὸν ἄλλον, ἐνῶ ἐγὼ καθ' ὅλα εἶμαι ἀνώτερος αὐτοῦ· εἶμαι μεγαλειτέρός του, εὐφύστερος, τί ἄλλο θέλει, ἀλλ' ἐννοία τοὺς θὰ τοὺς δείξω ἐγὼ ἐκείνους, τί θὰ εἰπῇ Γεράσιμος.

Ἡμέραν τινὰ ὅθεν καθ' ἣν ἐξῆλθον ὅλοι ὁμοῦ διὰ νὰ παίξωσιν εἰς τὸν κῆπον τὸν δίσκον, ὁ Γεράσιμος προσποιούμενος δῆθεν ἀπροσεξίαν ἔρριψε τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Στεφάνου καὶ πληγόνει αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον.

Ὁ μικρὸς Στέφανος ἀπέκρυψε τὸ ἐσπέρας τὸ αἷτιον τῆς πληγῆς του εἰπὼν ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἐκ πτώσεως.

Ἐπὶ μῆνα ὁλόκληρον ἐνοσηλεύετο ὁ μικρὸς Στέφανος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου καὶ μόλις μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς ἡδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐπουλωθείσης τῆς πληγῆς του.

Ἐκ τούτου ὁμως, τὸ μῖσος τοῦ Γερασίμου ποσῶς δὲν ἐμειώθη ἀλλὰ τούναντίον ἔλαβε μεγαλειτέραν φορὰν. Καθ' ἐκάστην ἑρραδιούργει ἐν τῷ Σχολείῳ τοὺς δύο φίλους, καὶ διενήργει φιλονεικίας μεταξὺ αὐτῶν· σκεπτόμενος δὲ καθ' ἐσπέραν ἐν τῇ κλίνῃ του ἐφεύρισκεν νέας μηχανοραφίας ἅς τὴν πρωταί ἐντέχνως ἐφήρμοζεν.

Οἱ μικροὶ καὶ φθονεροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐπληροῦντο μίσους ὅτε ἔβλεπε τοὺς δύο φίλους μυστικολογοῦντας.

Καθ' ὅσον δ' οὕτω παρήρχετο καιρὸς ἐπὶ τοσοῦτον, τὸ πάθος αὐτοῦ ἐκορυφοῦτο.

— Ἄχ, σκυλιὰ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν ἦμην ἐγὼ ὁ ἀληθὴς υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς γυναῖκας του τῆς κυρκουβάγης, μέ πόσῃν μου χαρὰν θὰ σᾶς ἐδίωκον ἐκ τοῦ σπητιοῦ.

Οὕτω διετέλεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν ραδιουργίαις, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Ἀλέξανδρος προστεκάλεσεν αὐτὸν ἰδιαιτέρως καὶ τῷ λέγει:

— Γεράσιμε, τώρα παιδί μου ἐμεγάλωσες, ἔγαινες δέκα τριῶν ἑτῶν, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν νὰ σέ βάλωμεν εἰς κάμμίαν ἐργασίαν διὰ νὰ κερδίζης καὶ μόνος σου· θὰ σέ θέσω εἰς ἓν ἐμπορικὸν κατὰστημα διὰ νὰ συνειθῇσῃς τὴν ἐμπορικὴν καὶ νὰ γείνης μὲν ἡμέραν εἰς ἐκ τῶν καλῶν ἐμπόρων.

— Οἱ ἄλλοι ἀκόμη θὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ τοὺς ἀποσύρητε καὶ ἐκείνους; ἠρώτησεν διακόψαν τὸν κ. Ἀλέξανδρον τὸ παιδίον.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος μετὰ περιεργείας ἐνεῖθεν ἐν τῇ ἀπαντήσῃ τοῦ μικροῦ Γερασίου ὑποκρυπτομένην μολθῆρίαν, ἀλλὰ ταύτην εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς ἀποδώσας, προσέθηκε μειλιχίως:

— Καὶ ἐκείνους, Γεράσιμε, θὰ τοὺς ἀποσύρω, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξαρτᾶται καὶ μόνον ἀπὸ ἐμέ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Στεφάνου, ὅστις μὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποσύρω τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἠναγκάσθην νὰ κρατῶ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὸν υἱόν μου.

Ὁ Γεράσιμος ἔκρινε καλὸν νὰ κρύψῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν θυμὸν του, καὶ διὰ τινος τρόπου ἔδειξεν ὅτι συγκατανεύει εἰς τὴν πρότασιν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ καλὸς Ἀλέξανδρος, παραλαβὼν τὸν Γεράσιμον ἐσύστησεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου, παραγγείλας τὸν κ. Κωνσταντῖνον ἵνα φροντίζῃ διὰ τὸν Γεράσιμον ὡς πρὸς υἱόν του.

Ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν διέμεινεν ὁ Γεράσιμος εἰς τὸ ρηθὲν κατὰστημα, δεικνύων ἔκτακτον εἰς τὴν ἐργασίαν του εὐφυΐαν, ἀλλὰ πάντοτε δὲν ἐξῆγε καὶ ἐκ τῆς μνήμης του τὸ μῖσος ὅπερ ἔτρεφε πρὸς τοὺς μικροὺς φίλους του.

— 'Εγὼ βακάλῃς, ἔλεγεν, αἶ; καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὸ σχολεῖον. ὅχι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, πρέπει νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ, δεν πρέπει νὰ γελῶσι καὶ οὕτοι ἀλλὰ νὰ κλαίωσι.

Πολλάκις ὅθεν παρεμόνευεν καθ' ὁδὸν ὅπως εἰ δυνατόν πληγώσῃ ἓνα ἐξ αὐτῶν.

— 'Επιζητῶν δὲ πάντοτε ἐκδίκησιν καὶ μὴ εὐρίσκων ἕτερον τρόπον ἀπεφάσισεν ἵνα ἀφαιρέσῃ πολύτιμόν τι ἐκ τῆς οἰκίας σκευῆς διὰ νὰ πικράνῃ τὴν καρδίαν ἑνὸς ἐκ τῶν οἰκείων, εὐρῶν ὅθεν τὸ δωμάτιον τῆς κ. Κατίνας ἀνοιχτὸν εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ ὅλος ἀπαρατήρητος καὶ ἀφήρεσεν ἐκ τοῦ ἑρμαρίου τῆς ἐν ἀδαμάντινον πολύτιμον δακτυλίδιον, πολύτιμα ἐνώτια καὶ ἓνα βραγχιδόνιον μεγάλης ἀξίας, μετέφερεν δὲ πάντα ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας τοῦ Τριανταφυλλαίνης τῆς ὁποίας τὴν συναναστροφὴν ἀπὸ τινος ἀνενέωσεν. Αὐτὴν δὲ καὶ μόνην γνωρίσας ὡς ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἐπιθυμίας περιπαθῶς ἡγάπα καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει αὐτὴν συνεβουλεύετο.

Παρηλθὼν ἀρκεταὶ ἡμέραι καθ' ἃς ἡ κ. Κατίνα δὲν παρετήρησεν ἐν τῷ ἑρμαρίῳ. Ὅτε δὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπου ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ κοσμήματά της διὰ νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔμεινε σχεδὸν λιπόθυμος μὴ εὐροῦσα αὐτά.

Θεέ μου, ὑπετονθόρισε τί ἀπέγειναν ταῦτα τίς μοὶ τὰ ἀφήρεσεν. Ἀνάστατος ἐγένετο ἡ οἰκία τὸ ἑσπέρας ἐκ τοῦ γεγονότος, αἱ ὑπηρέται καὶ ὑπηρέτριαι ἐτέθησαν ὑπὸ ἀνάγκαις αἱ ὕποπτοι ἐκ τῶν συγγενῶν ἠρωτήθησαν ἀλλ' εἰς μάτην. Πάντες οἱ ὑπηρέται ἀπελύθησαν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ νέων ἀντεκατεστάθησαν καὶ ὁμῶς τὰ κοσμήματα δὲν εὐρέθησαν καὶ τὸ περίεργον ἦτο ὅτι οὔτε ἐρώτησις ἐγένετο περὶ αὐτοῦ τῷ Γερασίμῳ, τοσαύτης ἐμπιστοσύνης ἀπὸ μέρους τῆς οἰκογενείας ἀπῆλauen οὗτος.

Ἄλλ' οὐχὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο. Καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἐπισκεπτόμενος τὴν θείαν τὸ ἔντιμον τῆς πόρνης ἐξασκοῦσαν ἐπάγγελμα, ἐλάμβανε συμβουλὰς παρ' αὐτῆς καὶ τῶν κακούργων φί-

λῶν της. Δι' ἑνὸς μάλιστα ἐξ αὐτῶν Νικολῆ ὀνομαζομένου ὁ μικρὸς ἐν κακουργήμασι διελθόντος τὸν βίον του συνεδῆθη διὰ φιλίας καὶ τὸν ἠκολούθη κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς ἐργασίας του.

— Ἡμέραν τινα ὁ κ. Ἀλέξανδρος ἐπεσκέφθη τὸ κατάστημα τοῦ κ. Κωνσταντίνου διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Γεράσιμου.

— Πῶς πηγαίνει ὁ μικρὸς κ. Κωνσταντῖνε ; ἠρώτησε.

— Τί νὰ σᾶς εἶπω, κ. Ἀλέξανδρε, ἡ διαγωγή του μὲ ἐκβάλλει εἰς μεγάλας ὑποψίας.

— Μὰ τί κάμνει, ἠρώτησεν πελιδνὸς ἐκ τῆς ταραχῆς γεγόμενος ὁ κ. Ἀλέξανδρος.

— Ἡ συναναστροφή του προσέθηκεν ὁ κ. Κωνσταντῖνος διόλου δὲν μοὶ ἀρέσκει· καθ' ἐκάστην λαμβάνει ἄδειαν ὁρῶν ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ ἐκεῖνος τρέχει ἄνω κάτω μὲ κάποιον βαρκάρη κακῆς διαγωγῆς Νικολῆ ὀνομαζόμενον.

— Ἐμφρόντητος ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν ταραχῆς ἔκουε τοὺς λόγους τούτους ὁ κ. Ἀλέξανδρος, διὸ προσκαλεσάμενος τὸν Γεράσιμον δεινῶς τὸν ἐπέπληξεν.

— Ὁ Γεράσιμος προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε καὶ μὲ δάκρυα Κροκοδείλου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπεσχέθη ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶναι ἐπιφυλακτικώτερος διὰ νὰ παύσουν τοῦ κόσμου τὰ λόγια ὡς ἔλεγε τὰς ἐπιπλήξεις καὶ κατηγορίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

— Καὶ πράγματι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὁ Γεράσιμος δὲν ἐφωράθη ἐν συναναστροφῇ μετὰ τοῦ καλοῦ φίλου του, οὐχὶ διότι παρήτησε τὴν φιλίαν ἀλλὰ διότι ἐπετέλει αὐτὴν κρυφίως, διὰ τῆς ἰδιαζούσης δὲ εὐφυΐας του προσελκύων καθ' ἐκάστην νέους πελάτας ἐπηνεῖτο παρὰ τοῦ κ. Κωνσταντίνου καὶ μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ ἡγαπᾶτο.



Τὸ πρῶτον πρὸς κακουργίαν βῆμα.

Ἡ Παιδεστὸς ἂν καὶ μικρὰ ἀναλόγως πόλις ποιεῖ ὁμῶς καλὴν τῷ ἐπισκέπτῃ ἐντύπωσιν κατὰ τὰ ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις αὐτῆς.

Νύκτα τινὰ ὅθεν καθ' ἣν ἐτελεῖτο ἐν μεγαλοπρεπῇ λαμπρότητι ἡ ἐπέτειος τῆς εἰς τὸν Θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ περικλεοῦς Σουλτάνου Μετζήτ ἅπασα σχεδὸν ἡ πόλις διετέλει ἀνάστατος. Ἄπαντα τὰ καφενεῖα καὶ παντοπωλεῖα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς πόλεως καταστήματα τὸ ὁδημαρχεῖν μετὰ τοῦ δκαιστηρίου ἦσαν φωταγωγημένα, ἡ Παιδεστὸς ἦγε πανήγυριν. Ἐνθεν μὲν ἠκούετο ὅτι ἀντήχει ὁ κρότος τῶν τυμπάνων, ἔνθεν δὲ ὁ ἦχος ἀνατολικῆς μουσικῆς καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἐν τοῖς ὁδοῖς καὶ καφεῖσις ἀδόντων νέων καὶ τὸ πλῆθος διήρχετο ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

— Αἴρνης ὁμῶς θόρυβος μέγας ἠκούσθη παρὰ τὴν συνοικίαν τῆς Μητροπόλεως καὶ φωναὶ γοεραῖς κραυγαζόντων.

— Τρέξτε, Τρέξτε, εἰς τοῦ Σιὸρ Ἀλεξάνδρου φωτιὰ φωτιὰ.

— Ἐντὸς μικροῦ αἱ φωναὶ τῶν πυροσβεστῶν μετὰ τὸ τρομῶδες, *γριαγκιν βάρ*, ἀντήχει ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

Τὸ πλῆθος περιέβαλλε τὴν οἰκίαν καὶ ἐπειδὴ ἡ θύρα ἦτο κλειστὴ καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔθραυσαν αὐτήν.

Οἱ φλόγες καὶ ὁ καπνὸς παρεμπόδιζαν τοὺς τολμητίας νὰ εἰσέλθωσιν ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀλλὰ τινες λαβόντες θάρρος ἀνέρχονται τὰς βαθμῖδας τῆς οἰκίας καὶ εἰσδύουσιν εἰς τὸ πυρίφλεκτον πρῶτον δωμάτιον ὅπερ εὖρον κεκλεισμένον καὶ ἐξ οὗ ἐφαίνετο ὅτι μετεδόθη κατ' ἀρχὰς τὸ πῦρ, ἀλλ' ὅποια ἔκπληξις ἐπὶ τινος σιδηρᾶς ἐξέδρας παρατηροῦσι ὄγκον κινούμενον.

— Ὅρτσα παλληκάρια, ὀλίγη καρδίᾳ, εἶπε νέος τις τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος ὑπεράνω τῶν φλογῶν ἐτι μᾶλλον ἐμεγεθύνετο.

Τὸ δάπεδον τοῦωματίου εἶχεν ἤδη σχεδὸν κατὰ τὰ ὁ πα-

ραπετάσματα ἐν ὁρμῇ ἐκαίοντο, ἀλλὰ τὰς φλόγας περιφρονήσας θαρραλέως τις νέος εἰσπηδᾷ ἐντὸς τοῦ ὀωματίου καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του παραλυμβάνει εἰς τὰς χεῖρας τὸν ταρσασόμενον ὄγκον σχεδὸν πυρίφλεκτον, καὶ ἐξέρχεται τοῦ ὀωματίου.

Πλῆθος πολὺ ἠκολούθησε τὸν νέον καὶ παρετίρησεν ἐν ἐκπλήξει ὅτι ἐντὸς σάκκου τινος ὑπῆρχε παιδίον τι σχεδὸν ἡμιθανές μὲ τὸ στόμα πεφυμωμένον διὰ μανδηλίου καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας δεδεμένα, ἦτο ἡ μικρὰ Μαρία ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Ἀλέξανδρου Βαρτάτζη.

Ὅσμη πετρελαίου προσέβαλε τοὺς περικυκλώσαντας τὸ παιδίον καὶ ἐξισταμένοις ὑπὸ τινος μισαρᾶ χειρὸς διεπρώχθη τὸ κακούργημα.

Αἱ πρῶται περιθάλψεις ἐπεδαφιλεύθησαν ὑπὸ τῶν παρατυγόντων εἰς τὸ παιδίον ὅπερ εἶχε σημεῖα τινα ζωῆς.

Τὸ πλῆθος διὰ τῆς γενναίας ἀρρωγῆς τῶν πυροσβεστικῶν καὶ τῆς εὐτολμίας νέων τινων Ῥαιδεστηνῶν κατώρθησεν ἵνα κατασβέσῃ τὸ πῦρ. Ὁ δὲ δυστυχὴς Ἀλέξανδρος μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ γεγονότος καταφθὰς ἔπεσε σχεδὸν λυπόθυμος μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως· διὰ νευμάτων χυχαρίστησε τοὺς περιστοιχίσαντας καὶ παρηγοροῦντας φίλους του καὶ τοὺς λοιποὺς οἵτινες ἔδραμον πρὸς κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς.

Τὴν πρωΐαν ἡ ἀστυνομία ἐτέθη εἰς κίνησιν οἱ ὑποπτοὶ συνελήφθησαν καὶ ἤρξαντο ἀνακρίσεις νὰ γίνωνται ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι. Τὰ πάντα ἀνέμενον νὰ πληροφορηθῶσι ἐκ τῆς μικρᾶς, ἥτις μεθ' ὅλας τὰς περιποιήσεις τῶν ἱατρῶν δὲν συνῆλθε· μόλις τὴν ἐβδόμην ἡμέραν συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἤρξατο νὰ ἐννοῇ τὰς ἀποτεινουμένας αὐτῇ ἐρωτήσεις.

— Ποῖος σὲ ἔδεσε ἐκεῖ μέσα, καλή μου Μαρίκα; ἠρώτησε μελιχίως ὁ κ. Ἀλέξανδρος τὴν μικρὰν κόρην του.

— Νὰ ἐκεῖνος, ἓνας μεγάλος μπουρπούτσालος . . . ἀπεκρίθη μετὰ κλαυθμηρισμῶν τὸ δυστυχὲς κοράσιον.

— Ποῖος μπουρπούτσαλος ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἀλέξανδρος χαϊδεύων τὴν μικράν.

— Δὲν τὸ ξεύρω κι . . . ἓνας μουτζουρωμένος μαῦρος ἀράπης. Μ' ἐφώλιαξε ἐμένα ὁ Γεράσιμος μέσα σ' τὴν βαθεῖα τὴν κάμαρα γιὰ νὰ μὲ πῇ ἓνα λόγο καὶ ἐκεῖ ἔβγηκε ἐκεῖνος ποῦ μέσα ἀπ' τὴν τουλάπα· ἔδωσε τὰ ῥάτια μου καὶ τὸ στόμα μου μ' ἓνα μανδῆλι, κατόπιν καὶ τὰ χερίά μου καὶ μ' ἔβαλε μεσ' τὸ τσουβάλι· ἔκλαια ἐγὼ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν μὲ λυπήθηκε· ἅμα μ' ἔδωσε μ' ἔβρεξεν ἀπ' ἔξω καὶ μὲ νερό.

Τὸ ὄνομα Γεράσιμος διετάραξε τοὺς πάντας καὶ ἐνέβαλεν αὐτοὺς εἰς ὑποψίαν ὅτι καὶ τὸ κακοῦργον ἐκεῖνο παληόπαιδο ἦτο συνεργάτης τοῦ κακουργήματος.

Ἀμέσως ἀπεστᾶλη ὁ γραμματεὺς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ κατᾶστημα τοῦ κ. Κωνσταντίνου.

— Χαίρετε κ. Κωνσταντῖνε· ποῦ εἶναι ὁ Γεράσιμος εἶπεν ὁ γραμματεὺς εἰσερχόμενος εἰς τὸ κατᾶστημα.

— Ποῖος Γεράσιμος ; ἀπεκρίθη ὁ καταστηματάρχης, ὁ Γεράσιμος δὲν εἶναι σ' τὸ σπίτι ; ἐγὼ νόμισα ὅτι τώρα ἔνεκα τῆς ἀνησυχίας ποῦ σᾶς ἦλθε τὸν ἐκρατήσατε σ' τὸ σπίτι· ὁ Γεράσιμος ἔχει ποῦ λείπει ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἐπὶ τὰ ὅλαις ἡμέραις ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς πυρκαϊᾶς. Ἀλλὰ διατὶ τὸν ζητεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ κ. Κωνσταντῖνος.

— Ἀφῆστε τὰ κ. Κωνσταντῖνε μὴ τὰ ἐξετάζετε προσέθηκεν ὁ γραμματεὺς, διότι ὁ προξενήτας τὴν πυρκαϊάν καὶ τὸ ἕτερον κακοῦργημα ἦτο αὐτὸς ὡς φαίνεται.

— Τί λέτε ὦ τὸ παληόπαιδο προσέθηκε κάτωχρος ἐξ ἀγανάκτησεως γενόμενος ὁ κ. Κωνσταντῖνος. Εἰπέ μοι σᾶς παρακαλῶ εἰπέ μοι.

Ὁ γραμματεὺς ἔφυγε βιαζόμενος μὴ θελήσας ἵνα δώσῃ περὶ σσοτέρας ἐξηγήσεις εἰς τὸν καταστηματάρχην "Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Γεράσιμος λείπει ἐκ τοῦ καταστήματος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πυρκαϊᾶς, τότε ἡ ἀγανάκτησις τῶν

παρεστηκότων ἐκορυφώθη· πάντες δ' ἔδραμον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τέρατος τούτου· ἀπεστάλησαν πρὸς τούτοις καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου χωροφύλακες εἰς τὰ πέριξ· συντόνως δ' ἐλήφθησαν διάφορα ἀναγκαῖα μέτρα καὶ ἐζητοῦντο πανταχόθεν πληροφορίαι.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐπαρουσιάσθη ἄνθρωπός τις ὅστις ὡμολόγησεν ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς πυρκαϊᾶς παρετήρησεν τὸν Γεράσιμον μετὰ τοῦ βαρκάρη Νικολῆ νὰ πορεύωνται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τοὺς εἶδὼ μάλιστα νὰ πηγαίνουν βιαστικά· ἅμα περὶ τῷ ξέρε ποῦ ἔτρεχε ἓνα τέτοιο κάζο· πολλαῖς βολαῖς τ' ἀντάμωσα μὲ ἐκεῖνο τὸν Νικολῆ καὶ γιὰ τὸ δὲν μ' ἐφάνηκε παράξενο· καὶ εἶπα θαρρεῖς μὲ τὸ νοῦ μου, αὐτὸ νὰ γυρίζῃ νύχτα μ' αὐτὸν ἢ τρέχῃ δουλειά.

Ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους ἐφυλακίσθησαν πάντες οἱ ὕποπτοι, ἡ θεία τοῦ Γερασίου Τριανταφυλλαΐνια οἱ φίλοι τῆς καὶ λοιποὶ ἄλλοὶ οὐδὲν περὶ τοῦ Γερασίου ἐγνώσθη.

Καὶ πράγματι ὁ Γεράσιμος ἦτο ὁ δράστης τοῦ κακουργήματος μετὰ τοῦ Νικολῆ. Οὗτοι δυταρεστῆθέντες διὰ τὸ νὰ τοὺς γείνη παρατήρησις μετ' ἐπιπλήξεων ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι, καὶ μάλιστα μὲ τὸν φρικαλεώτερον τρόπον· νὰ καύσωσι τὴν μικρὰν αὐτῶν θυγατέρα ζῶσαν.

Ἀφοῦ δὲ ἐπετέλεσαν τὸ ἀγαθὸν τῶν ἔργων, ἐτέβησαν ἀκατίου, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Κων[πολιν].

Ἐκεῖ ἀποβάντες περιέτρεχον ἀναζητοῦντες ἐργασίαν μετὰ πολλὰ δὲ ὁ μὲν Γεράσιμος προσελήφθη εἰς ἓν ξενοδοχεῖον, ὁ δὲ σύντροφός του ἐγένετο καὶ πάλιν λεμβοῦχος μισθωτὸς εἰς ἓν ἀκάτιον.

ἐπὶ Γαλλικοῦ τινος ἀτμοπλοίου ἀνεχώρησαν εἰς Μασσαλίαν. Ἐκεῖ φιλοτίμως ἀμφοτέρω ἐργαζόμενοι, ἔβαινον πάντοτε ἐν προόδῳ εἰς τὰ μαθήματά των· ἐτήρουν δὲ τακτικωτάτην ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου πατρὸς τοῦ Νικολάου καὶ ἐν ἐσωκλείστῳ μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, οὐχ ἥττον ὁμως, ὁ Στέφανος δὲν ἐπελανθάνετο καὶ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ τρυγόνος, ἀλλὰ τακτικὴν μετὰ τε αὐτῆς καὶ τοῦ μοναχοῦ Μιχαήλ ἐτήρει ἀλληλογραφίαν· εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν ἐπιστολάς ὤμνουν πάντοτε ἱερὰν καὶ ἀκράδαντον πίστιν, ὡμολόγει αὐτῇ περὶ τοῦ ἐπικειμένου ἀρραβῶνος τῶν καὶ εἰς τὰς προσφωνήσεις του μνηστῆν αὐτὴν ἐπωνόμαζεν, ἡ δὲ Ἰάνθη ἠγάλλετο ἐπὶ τούτῳ.

Παρήρχετο οὕτω ὁ χρόνος μεστὸς στεναγμῶν καὶ ὀδύνων ἀλλὰ καὶ ὀνείρων ἠδέων καὶ ἐλπίδων μεστῶν. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν κατήρχετο ἵνα ἀρδεύσῃ τὸν μικρὸν τῆς οἰκίας της κήπον ἢ Ἰάνθη, διὰ τὴν καθήσῃ κατόπιν ὑπὸ τὰς δασείας ροιάς καὶ τὰς σκιοφύρους ἐλαίας, ἵνα ρεμβάσῃ ἐκεῖ, καὶ ἀναμνησθῇ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς τῆς ὀλιγοήμερου ἐκείνης γρυσῆς ἐποχῆς τοῦ βίου της καθ' ἣν ἐπτερύγιζεν παρὰ τῷ φίλῳ της μεστή χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἔκλαιεν ἐκ τῆς ἀναμνήσεώς του.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἐκάθητο, ἐντὸς τοῦ κήπου της, ρεμβάζουσα κατὰ τὴν συήθειάν της, παιδίον τι ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ προσελθὼν ἐνεχείρῃσε τῇ Ἰάνθῃ ἐπιστολὴν τινε.

— Ποῖος σὲ τὴν ἔδωκε καλὸν παιδί; ἠρώτησεν ἡ Ἰάνθη κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἕνας ἄνθρωπος· ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἀναχωροῦν.

Ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνω ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς·

« Ἰάνθη μιν. »

« ὦ ἡς στιγμῆς ἡ ώραία σου μορφή, προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου, Ἰάνθη, σὲ λατρεύω· ζῶ μόνον διὰ σὲ· καὶ ἡ μεγίστη εὐτυχία μου θὰ εἶναι τὰ σὰς ἀποκτήσω. Ἄν τὰ εὐγεγεστάτα τῆς καρδίας μου αἰσθήματα ταῦτα ἀποδεχθῇτε, ἂν ἀπλοῦν μόνον βλέμμα συγκατα-

θέσεως ἐπιπροσθέσετε εἰς τὰ γραιφόμενά μου, ἢ, τότε θὰ μὲ καταστή-
σετε τὸν εὐτυχέστερον τῶν θνητῶν. θὰ γείνετε σώτῃρα μου διότι θὰ μὲ
δωρήσετε τὴν ἐξ ἀγάπης γθίνουσαν νεότητά μου. Εὐσπλαγχνισθῆτε τὰ
δεινά μου, προσφιλὲς μοι τρυγῶν, καὶ δώσατέ μοι τὴν καρδίαν σας.

«Εὐελπὶς ὅτι θὰ τύχω εὐνοίᾳς ἀπαντήσεώς σας διατελῶ ὁ
λάτρης σας.

Ἀναστάσιος Περίνης.

Ἡ Ἰάνθη ἔμεινεν ἑκπληκτος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστο-
λῆς, τὰ μέλη αὐτῆς παρέλυσαν ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ἠσπίνετο ἐν ἐ-
αυτῇ κρύφιον τινα φόβον. Θεέ μου, ἐφώνηξε τί κόσμος εἶναι αὐ-
τός· αὐτὸν ἐγὼ οὔτε τὸν ἐγνώριζον οὔτε τὸν ἔδωκα διόλου ἡμέρας·
πῶς λοιπὸν τολμᾷ νὰ γράφῃ πρὸς μίαν νέαν ἀθῶαν τοιαῦτα;

Ἐπ' ὀλίγον δὲ σκεφθεῖσα. Ὡς προσπαθήσω, εἶπεν, ὅσον μὲν
εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐξέρχωμαι ἐξω, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπαλλάτ-
τομαι τοιούτων ἐνοχλήσεων.

Ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας ἡ Ἰάνθη, δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας της οὐδὲ
εἰς τὸν κήπον κατῆλθεν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπέφυγε τὰ ἐρωτικὰ
βλέμματα τοῦ Περίνης.

Ἀλλ' ὁ ἔρως τοῦ Περίνης ἀντὶ νὰ κατευνασθῇ ἐπὶ μᾶλλον ἐ-
κορυφοῦτο, προσεπόμεναι διὰ διαφόρων μέσων νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκο-
ποῦ του ἀλλ' εἰς μάτην, καὶ ἄλλας ἐπιστελὰς ἀπέστειλε ἀλλ' οὐ-
δεμιᾶς ἔτυχεν ἀπαντήσεως καὶ αἱ ἐπιστολαί του ἤρξαντο νὰ μὴ
γίνωνται δεκταί.

Μῆνας ὁλόκληρος οὕτω παρῆλθεν ὅτε πρῶταν τινα ἐνῶν ἡ Ἰ-
άνθη ἐκοιμᾶτο ἡσύχως ἐν τῷ δωματίῳ της καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ
περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ μοναχοῦ γείτονος διότι δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐξη-
μερώσει καλῶς, κωμασταὶ κιθαρωδοῦντες ἦλθον κάτωθεν τῶν πα-
ραθύρων τῆς οἰκίας τοῦ μοναχοῦ καὶ ἤρξαντο ἄδοντες τῇ συνοδίᾳ
τῆς κιθάρας σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ἀκόλουθον ἄσπματιον.

Τὸ βαλσαμον τοῦ ὕπνου,
 πραῦν' ἀποκοιμίζει
 τῶν δυστυχῶν τὰ πάθη
 καὶ ἄνεσιν χαρίζει
 ἀλλὰ ἐμὲ κρό ὕπνος,
 ἀσπλάγχχνως τυρανεῖ.

Ἵστα κάθυγρὰ μου μάγια
 ἂν μιὰ στιγμὴ καθίσῃ
 εὐθὺς τὴν στέρησίν σου
 διὰ τὰ μ' ἀπελπίσῃ.
 ὅτ' ὄνειρον μοῦ δείχνει
 ὅτ' εἶν παντοτεινὴ.

Ἰάνθη παρέξόν μοι ὡς ἐλεημοσύνην
 ματιὰ σου μιὰν καὶ μόνη γλυκεῖαν μαγικὴν.
 αὐτ' εἶν' τῆς ἀσθενούσης καρδίας μου καὶ μόνης
 παρηγοριὰ γλυκεῖα σ' ἐμὲ τὸν δυστυχῆ.

Τὸ ὄνομα τῆς Ἰάνθης μετὰ τόνου ψαλλέν ὑπὸ τῶν κωμαστῶν
 ἀφύπνισεν αὐτὴν ἔντρομον. Ἠγέρθη αἶφνης τῆς κλίνης της καὶ ἔ-
 δραμε πρὸς τὸ παράθυρον ὅτε ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντός της τὴν πα-
 ρεχώλυσεν. Συνῆλθεν ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ ἀναφνησθεῖσα τὰ χθὲς
 λαβόντα χώραν ἐρρίγησεν.

Θεέ μου, εἶπεν, αὐτὸς θὰ ᾔῃναι πάλιν αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ὅστις
 πάντοτε μὲ ἐνοχλεῖ, ὦ ! ἐὰν μάθῃ ὁ Στέφανός μου ὅτι κωμιασταὶ
 κάτωθεν τῶν παραθύρων μου διακωμωδοῦσι τὸ ὄνομά μου θὰ ἐλατ-
 τώτῃ ἄράγε τὴν πρὸς με ἀγάπην του ; Θὰ ὑποψιασθῇ ἐκ τῆς δια-
 γωγῆς μου ; Ἀλλ' ὅχι, ὅχι, ὑπετονθόρισεν ἀδύνατον ἐγὼ εἶμαι
 ὅλως ἀθῶα καὶ τὸν ἀγαπῶ μέχρι θανάτου.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ μνημονικόν τῆς ἐνέδραμεν εἰς τὸ παρελθόν· ἀνεμνήσθη τὴν πρώτην στιγμήν τῆς συναντήσεώς τῆς μετὰ τοῦ Στεφάνου, τοὺς πρώτους λόγους, τὰς πρώτας διαγύσεις, ἔπειτα κατὰ γράμμα ἀναμετροῦσα τὸ παρελθόν τοῦ ἔρωτός τῆς ἀνεμιμνήσκετο τοὺς εἰς τὸν ἀνθοστόλιστον λοφίσκον περιπάτους των, τὰς γλυκείας συνδιαλέξεις των καὶ τὰς ἐν τῷ κήπῳ ἐν ὥριμναῖς ὥραις ἀναπαύσεις των κάτωθεν τῆς σκιόφυλλου ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐν τῷ κήπῳ ἀνταλλαγὴν ἀνθέων καὶ τὰς φιλοφρονήσεις των ὅτε τρώγοντες τὰς ξηρὰς ὀπώρας μεγίστη καὶ τερψίθυμος διεγείρετο ἁμιλλα φιλοφρονήσεων· τίς θέλει κόψει καὶ τρυφεύσει κάλλιον τὸ τεμάχιον τοῦ μήλου ἢ τοῦ ροδακίνου· καὶ μετὰ παραγλήψεων τὸ θέσει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑτέρου, τίς θέλει θραύσει διὰ τοῦ κρηθλάστου τὰς ξηρὰς ὀπώρας τὰ ἀμύγδαλα καὶ τὰ κόρυθα ὅπως μειδιῶν καὶ θωπευτικῶς ἀγνοτάτους χαριεντισμοὺς ποιούμενος τὸ καταλίπει χαριέντως εἰς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων τοῦ ἑτέρου, ἀνεμιμνήσκετο τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μεστήν πάθους καὶ ἔρωτος ἀλληλογραφίαν των καὶ τὴν φανταστικὴν ἐπάνοδον τοῦ ποθητοῦ τῆς συντρόφου καὶ τὰς τερπνὰς ἐπαναλήψεις τῶν φιλοφρόνων ἀλλ' ἀγνοτάτων χαριεντισμῶν των καὶ τοὺς ὅρκους καὶ τὴν ἀφωσίωσίν των καὶ πάντα τὰ βαυκαλίζοντα τὴν αἰῶν αὐτῆς ψυχὴν καὶ ἐτήκετο ἐπὶ ταῖς ἀναμνήσεσι τῆς μακρᾶς τοῦ φίλου τῆς ἀπουσίας καὶ τὸ πολύμηνον τῆς μνηστείας τῆς καὶ διελύετο εἰς ὄαρυα· αἴφνης ὁμως ἐπελθοῦσα ἡ ἀνάμνησις τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ τοῦ ἔρωτός τῆς ἐρρίγησεν.

— "Ὅχι, προσέθηκε μετὰ μικρὸν, ἀδύνατον εἶναι ἐν νημάτιον τοῦ πτερυγώματός μου νὰ ἐπιτρέψω εἰς ἄλλον πλὴν σοῦ νὰ ἐγγύξῃ καὶν θὰ πτερυγίζω πάντοτε πλησίον σου καὶ ἀνέφελον θὰ διάγωμεν βίον. Ἡ ἀγνότης καὶ τιμιότης τοῦ χαρακτῆρός σου εἰσεχώρησεν ἐντὸς τῆς καρδίας μου. Ὑπερήφανος λογίζομαι διὰ τὴν ἀφωσίωσίν σου καὶ σεμνύνομαι ἐπὶ τούτῳ ἀλλ' εὐτυχίης λογίζομαι ὅτι τὰ ἴσα καὶ ἀνώτερα εἰσέτι δύναμαι νὰ σὲ ἀποδώσω.

— Οὕτω διήλθεν μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀναλάμψεως τῆς ἡμέρας σκεπτομένη, ὅτε ἡγέρθη αἴφνης καὶ ἐνδουθεῖσα ἐπορεύθη ἵνα κατὰ τὴν συνθήειάν τῆς ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν τοῦ μοναχοῦ θείου τῆς.

— Καλὴ ἡμέρα καλὲ μου θεῖε, εἶπεν εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θείου τῆς.

— Καλὴ ἡμέρα κόρη μου ἐπανελάθεν ὁ μοναχός· τί ἦτο σήμερον αὐτὰ τὰ πρωῒνά ; τρελλαθήκανε αὐτοὶ τί ἔπαθαν.

— Δὲν ἤξεύρω θεῖέ μου καὶ ἐγὼ ἀπορῶ, δὲν ἔφθανον τὰ προχθесινὰ ποῦ σᾶς ἔλεγα τώρα ἤρχισαν δυνατώτερα, πῶς θὰ τοὺς ὑποφέρωμεν ἐὰν ἐξακολουθήσωσι δὲν ἤξεύρω . . .

— Μὴ φοβεῖσαι, παιδί μου, ἐπανελάθεν ὁ μοναχός, ἀρκεῖ ἡ καρδιά τινός νὰ ᾔναι καθαρὰ καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ διόλου ἀπὸ τὰ τοιαῦτα. Ἔσο πάντοτε φρόνιμος ἐνασχολήθητι καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ἔργον καὶ κατὰ τὰς ἀναπαύσεις εἰς ἀναγνώσεις ψυχαγωγικῶν βιβλίων μὴ φοβοῦ καὶ ἂν ποτὲ νεάζοντα στόματα τοιαῦτα ἐν μέθῃ ἐκφέρουσι.

Τοιαῦτα συνεβούλευσεν ὁ γέρων τὴν ἀνεψιάν αὐτοῦ, αὕτη δὲ προσεπάθει ὅπως τὰς συμβουλὰς τοῦ θείου τῆς ἐκτελεῖ κατὰ γράμμα.

Οὐχ ἦττον ὅμως οὔτε ὁ περιορισμός τῆς Ἰάνθης ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν οὔτε τὰ πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Ἀναστασίου παράπονα τοῦ μοναχοῦ ὠφέλησαν ὅπως μειώσωσι τὰ ἐρωτικά διαβήματα τοῦ Περπίνη· οὗτος ὑπὸ τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους του οἰστρηλατούμενος εἰς οὐδὲν ἤθελεν νὰ πεισθῇ ἀλλ' ἐξηκολούθει καθ' ἐκάστην ἐσπέραν νὰ τραγωδῇ μετὰ τῶν φίλων του κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ μοναχοῦ καὶ νὰ διακωμωδῇ οὕτω τὸ ὄνομα τῆς Ἰάνθης.

Ἡ δυστυχὴς Ἰάνθη ἐν κλαύμασι διήρχετο τὸν καιρὸν καὶ πάντοτε ἐστέναζεν διὰ τὴν τοσαύτην τῶν ἀνθρώπων μοχθηρίαν. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἐκάθητο εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας ἔρχεται παιδίον τι διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ κήπου θυρίδος καὶ φέρει εἰς αὐτὴν ἐπιστολὴν τινα τὴν ὁποίαν αὕτη ἀποσφραγίσασα ἀνέγνωσε.

«Θελκτική μου Ἰάνθη»

«Καὶ ἑκατοστήν ἤδη φορὰν πειρῶμαι ἵνα ἐξετήσομαι τῆς καρδίας σου. Ἰάνθη! τοσάκις σοὶ τὸ ὁμολόγησα, σὲ ἀγαπῶ, ἐλέησόν με. Μὴ παραγκωνίζης, Ἰάνθη μου, καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὴν αἰτησίῃ μου, διότι ἀκριβῆ ἔχεις κατόπιν νὰ ἐξοφλήσῃς μετ' ἐμοῦ λισμόν. Γνώριζε ὅτι τὰ μετὰ τοῦ Στεφάνου καὶ σοῦ διαπραχθέντα τὰ γνωρίζω. Πρὸς τοῦτοις κατέχω καὶ ἐπιστολὴν ἐκείνου πρὸς σὲ μεγάλως τὴν ἐπόληψίν σου παραβλάπτουσαν. Δύναμαι νὰ σὲ διακωμωδήσω καθ' ἅπασαν τὴν Ἡράκλειαν. Ἐλθὲ, πείσθητι, εἶσαι πτωχὴ κόρη· εἶμαι πλούσιος· οἱ ἐν Κων/πόλει συγγενεῖς ἐν ἀγαλλιᾷσει θὰ σὲ δεχθῶσι ὡς μέλος τῆς ἀκογενείας των. Πείσθητι εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ παραιτίθητι ἔρωτος, τὸν ὁποῖον συνῆψες μετὰ τινος ἀγενοῦς Τυρλοΐτου. Πείσθητι, εἰδ' ἄλλως πικρῶς θὰ τὸ μετανοήσῃς.»

· Α Περπίνης ·

— Πῶς; ἐπιστολὴ τοῦ Στεφάνου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου τούτου; ὑπετονθόρησε πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν; θὰ μὲ διακωμωδήσῃ εἰς ἅπασαν τὴν Ἡράκλειαν· πλὴν τί ἔπραξα; εἰς τί ἔπταισα μὴ θελήσασα νὰ προσβλέψω εἰς τὰς ἀγενεῖς θελήσεις του; Μετ' ὀλίγον δὲ σκεφθεῖσα εἶπεν.

— Ἀλλὰ πρὸς τί φοβοῦμαι; δύναται νὰ πράξῃ ὅτι θέλει· ὁ Στέφανος δὲν εἶναι μνηστήρ μου; δὲν συνδεώμεθα μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀρρήκτου δεσμοῦ τοῦ ἀρραβῶνος;

Τὸ ἑσπέρας ἀνέφερε ταῦτα εἰς τὴν μητέρα της καὶ τὸν θεῖον, ὅστις τοσοῦτον ἐταράχθη ὥστε ἀπεφάσισεν ὅπως εἰ δυνατόν ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἡρακλείας.

Μετὰ ἓνα ὄθεν μῆνα ἀνεχώρει εἰς Ῥαιδεστόν μετὰ τῆς οἰκογενείας μὴ δυνηθεῖς νὰ παραπείσῃ τὸν Ἀναστάσιον νὰ παύσῃ τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἄν καὶ ὁ μοναχὸς ἀνεχώρησεν ἐξ Ἡρακλείας εὐχ ἤττον τὸ πάθος τοῦ Περπίνης δὲν κατηνύσθη, ἀλλ' ἤρξατο καὶ ἐκεῖ νὰ καταδιώκῃ τὴν δυστυχῆ κόρην καὶ τὸν μοναχόν· ἐδαπάνη δ' ἀφει-

δῶς διότι οὐκ εὐκαταφρόνητον ἐκέκτειτο περιουσίαν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ μηνῶν τινῶν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ οὗτος τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Ῥαιδεστόν.

Ἡ ἐπάνοδος

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους ἡ πολυπόθητος ἡμέρα καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπανήρχοντο εἰς τὰς πατρίδας των. Ὑπέρποτε εὐχὰς ἀπεβιδάζετο ὁ Στέφανος εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν καθ' ἃ ἐκ τοῦ μοναχοῦ δι' ἐπιστολῆς ἐπληροφορήθη, ἤλπιζε νὰ εὔρῃ καὶ τὴν πολυπόθητόν του Ἰάνθην. Μετὰ τὰς πρώτας ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀλεξάνδρου διαχύσεις, οἱ δύο φίλοι περιῆλθον τὰς φιλικὰς οἰκίας· τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ Στέφανος ἀποχωρισθεὶς πρὸς στιγμὴν τοῦ φίλου του, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μοναχοῦ Μιχαήλ.

Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔσπευσαν εἰς προὔπαντησιν τοῦ Στεφάνου.

Οἷα φοβερά στιγμή, διὰ τοὺς ἐρῶντας· οἷα καρδιακῶν παλμῶν πάλη· Αἱ δύο ψυχαὶ μετὰ μακρὸν καὶ πολυώδυνον χρονικὸν διάστημα ἀπηντῶντο, ὁ Στέφανος μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα, ἡ δὲ Ἰάνθη ἔμεινεν ὡσεὶ νεκρά.

Ὁ μοναχὸς περὶ ἄλλα τυρβάζων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν ψυχικὴν τῶν δύο νέων διατάραξιν, ἡ δὲ κ. Ἑλένη μετὰ χάριτος καὶ φιλοφρονήσεων ὑπεδέχθη τὸν νέον.

Ἡ δυστυχὴς Ἰάνθη μετὰ κόπου ἀνελθοῦσα τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας της, ἔμεινεν ὡσεὶ στήλη, μὴ γνωρίζουσα ἐὰν ἔπρεπε νὰ φύγῃ εἰς ἄτακτον φυγὴν ἢ νὰ ὀρμήσῃ καὶ περιπτυχθῇ καὶ σφύγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της αὐτὸν, ὃν τόσον ἠγάπα, αὐτὸν μεθ' οὗ τόσα χρυσᾶ ὄνειρα ἔπλεξε.

Οἷα δεινὴ πάλῃ ἐντὸς τῆς καρδίας ἀμφοτέρων, νὰ μέλωσιν ἀκίνητοι νὰ ἀγαπῶνται, νὰ λατρεύωνται, νὰ ἀτενίζουσι μετ' ἐπιθυμίας ἀλλήλους, νὰ καταβιβρώσκωνται διὰ τῶν βλεμμάτων χωρὶς νὰ τολμῶσι καὶ οὐδὲ λέξις νὰ ἀρθρώσωσι, λέξιν ἐξερχομένην ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδίας των.

Τέλος συνῆλθον ὀλίγον εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἀφοῦ τὰς πρώτας τυπικὰς τῆς φιλοφρονήσεως φράσεις ἀντήλλαξαν, ἤρξαντο ἔπειτα νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς διαφόρους ὁμιλίας.

Ὁ Στέφανος διηγεῖτο αὐτοῖς τὸν Μασσαλιατικὸν βίον των τὴν ἐλευθερίαν τῶν τρόπων τῶν ἐκεῖ ἀνθρώπων καὶ τὴν Γαλλικὴν εὐγένειαν καὶ φιλοξενείαν.

Ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐκάθησεν ὁ Στέφανος, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μοναχοῦ, ὅτε, παιδίον τι ἐλθὼν, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ὁ Νικόλαος τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸ ἐν Βαλουκ Παζάρ, κείμενον καφενεῖον τοῦ Μάστρω Δημήτρη.

Καῖτοι ἀκουσίως ὁ Στέφανος οὐχ ἤττον ὅμως ἀναγκασθεὶς, ἀπεχωρίσθη τῶν φίλων του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ ρηθὲν καφενεῖον.

Τὸ καφενεῖον τοῦ Μάστρω Δημήτρη, καῖτι πολαιὸν ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς τὸ καλλίτερον ἐν Ῥαιδεστῷ. Καὶ ὅν ἦτο μὲν τοσοῦτον πλουσίως ηὑπρεπλισμένον, οὐχ ἤττον ὅμως καθαρῶς διεσκευασμένον.

Ἐπὶ τινος ἐξέδρας καθήμενος ὁ Νικόλαος περιέμενε τὸν Στέφανον.

— Μόλις ὁ Στέφανος ἐφάνη ὁ Νικόλαος διὰ τινος ἐπιχαρίτου τρόπου προσέθηκε.

Καλῶς τον ποῦ χάθηκες σήμερον ἀδελφέ ! ἔλα κάθησε, φουμάρομεν ἓνα ναργκιλέ ;

— Εὐχαρίστως φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος.

— Μετ' ὀλίγον δύο πλουσίως διεσκευασμένα γοργολίδια κατὰ τὸ Περσικὸν ἔθιμον, ἐκομίσθησαν ὑπὸ τινος ὑπαλλήλου τοῦ Μάστρω Δημήτρη.

— Διατί δὲν ἦλθες σήμερον ἀδελφέ ἐπερίμενες προσκλητήρια; ἢ τὰ παπαδικὰ σπίτια σέ γύρισαν τὰ μυαλά; προσέθηκεν ὁ Νικόλαος.

— Ὁ Στέφανος ἀπήντησε διὰ τινος βλέμματος ἀπαρεσχείας ὥσεί μὴ εὐχαριστεῖτο εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ φίλου του.

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ, προσέθηκε μετὰ μικρὸν ὁ Νικόλαος ἐννοήσας τὴν ἐκ τῶν λόγων του ἀπαγοήτευσιν τοῦ φίλου του, ἐμάθατε, Στέφανε, τὰ νέα.

— Ποῖα νέα;

— Τὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

— Καὶ τί ἔγινεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν.

— Τί λέγεις ἀδελφέ; δὲν ἤκουσες τίποτε νὰ λέγουν.

— Ἄφησε τὰς πολυλογίας, ἀδελφέ, καὶ εἰπέ μοι τί ἔγινεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν προσέθηκεν ὁ Στέφανος τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἔτι μᾶλλον ἐπετείνετο.

— Ἄκουσε λοιπὸν. Σήμερον ἦλθεν εἰς ἐξ Ἀδριανουπόλεως, ὅστις μᾶς διηγήθη ὅτι εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν πρὸ δεκαπενθημερίας ἐγένετο στυγερὸν κακούργημα. Νέας τις, καλοῦ καὶ πλουσίου ἐξωτερικοῦ συνέζη ἀπὸ πολλοῦ μετὰ τινος οἰκογενείας ἐν Ἀδριανουπόλει, ἡ οἰκογένεια εἶχε μίαν θυγατέρα ὠραιότατην εἶχεν καὶ ἓνα υἱόν τοῦ χρόνου προϊόντος ὁ νέος ἠγαπήθη μετὰ τῆς νέας καὶ μάλιστα τελευταίως ἐμνηστεύθη.

— Αἷ λέγε λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τὸ κακούργημα;

— Ἄκουε μὴ γίνου τόσον ἀνυπόμονος. Ὁ νέος, φίλε μου, ἀφοῦ ἠπάτησε τὴν νέαν ἐπειδὴ τῷ ἐγίνετο καθημερινῶς παρὰ τὴν οἰκογενείας καὶ τῆς νέας πρότασις περὶ γάμου καὶ μάλιστα τὴν παράκλησιν διεδέχοντο καὶ ἀπειλαί, καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν ἤθελε τὴν νέαν ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπόθει καὶ τὰ χρήματά της, ἐγείρεται κατὰ τινὰ βροχεράν νύκτα καὶ ὅλως ἀσυνειδότως τὸ θηρίον φονεύει θυγατέρα πατέρα καὶ μητέρα καὶ μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ τριπλοῦ τούτου ἐγκλήματος χωρὶς ποσῶς νὰ αἰσθάνεται καὶ

συνειδότης τύψιν σηκώνεται καὶ φεύγει, λέγουν μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφόνευσε καὶ τὸν νυκτοφύλακα τῆς συνοικίας ἐκείνης ὅτι οὗτος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ φύγῃ· καὶ τοῦτο πολὺ πιθανὸν ἀφοῦ δὲν ἐμαρτυρήθη ὁ φονεὺς τοῦ νυκτοφύλακος, καὶ ἀφοῦ καὶ ὁ φόνος αὐτοῦ διεπράχθη κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν σχεδόν.

— Ἄ! τότε πλέον αὐτὸς θὰ ἦτο τέρας, προσέθηκεν ὁ Στέφανος καὶ τώρα τί συμβαίνει.

— Ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀνακρίσεων ἀλλὰ τί ὠφελοῦν ἀφοῦ ὁ δράστης ἐγένετο ἄφαντος.

— Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰσήρχετο εἰς τὸ καφενεῖον νέος τις πυρογένειος ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος, μὲ ὕψος ἔχων τί τὸ προκλητικὸν καὶ μὲ βιάδισμα σοβαρὸν καὶ ὅλως ἀδιάφορον.

— Ἐφερε πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνδυμασίαν εὐπάρυτον, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ξένος νεωστὶ ἐλθὼν διότι οὐδεὶς τὸν ἐγνώριζε.

— Ἐκάθησεν ἐντὸς τοῦ καφενεῖου καὶ προσέταξε νὰ τοῦ ὀθῇ καφές.

— Ἡ περὶ τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει κακουργήματος συζήτησις διήρκει εἰσέτι ἐν τῷ καφενείῳ, ἡχοῦτο δ' αὐτῆς μετὰ περιεργείας ὁ ἄγνωστος.

— Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν παρεκάθισε καὶ ἐκστατικῶς τοὺς πάντας ἐξήταξεν ἐπὶ τέλους πλησιάσας τινα ἐκ τῶν παρακαθημένων αὐτοῦ τὸν ἐρωτᾷ.

— Δὲν μοὶ λέγετε παρακαλῶ εἰς ποῖον μέρος εἶναι ἡ ἀγορὰ καὶ πόθεν δυναταί τις νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν τιμῶν τῶν σιτηρῶν.

— Ἡ ἀγορὰ εἶναι ἐδῶ πλησίον ἀλλ' αἱ τιμαὶ εἶναι τώρα ἄρκετὰ ὑψωμέναι, τοῦ λόγου σας μήπως εἴσθε ἔμπορος; ἠρώτησεν εἰς ἐκ τῶν παρακαθημένων.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν.

— Καὶ πῶς σᾶς λέγουν Κύριε τὸ ὄνομά σας ;

— Μιχαήλ Κροντῆρα ἀπήντησεν ὑπομειδιάσας ὁ ξένος.

— Κύριε Μιχαήλ ἂν θέλετε πηγαίνομεν ἑστὴν σκάλα καὶ μανθάνομεν καλλίτερα γιὰ τὰς τιμὰς, εἶπεν ὁ Ραιδεστηνὸς περιποιούμενος τὸν ξένον.

— Πηγαίνομεν, εἶπεν ὁ ξένος· εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Ραιδεστινοῦ. Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐγερθέντες ἐξῆλθον τοῦ καφενείου.

Ἄπαντες οἱ ἐν τῷ καφενείῳ διηρωτῶντο τίς νὰ ᾔτο ὁ ξένος.

— Ποῖος νὰ ᾔτο αὐτός; ἠρώτησεν καὶ ὁ Νικόλαος τὸν Στέφανον.

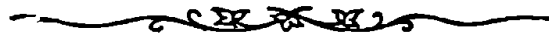
— Δὲν ἠξεύρω, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος, ἀλλ' ὅστις δὴποτε καὶ ἂν εἶναι δὲν μ' ἤρεσαν τὰ μοῦτρα του.

— Πολὺ περίεργος εἶσαι, φίλε μου, ὅλα δὲν σ' ἀρέσουν, τί ἔχει τώρα ὁ ἄνθρωπος.

— Δὲν ἠξεύρω ἐγὼ πολλὰ, ἀλλὰ ὡς νὰ μὴ μὲ ἤρεσεν τὸ παρουσιαστικόν του.

— Ἐλα ἄς τὰ ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ, Στέφανε, πᾶμε νὰ φαίμε ;

— Πηγαίνομεν, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος, καὶ οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον τοῦ καφενείου τοῦ Μάστρω Δημήτρῃ, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.



Τί ἀπέγεινεν ὁ Γεράσιμος.

Ἦτο ἕκτη ἐσπερινὴ ὥρα μηνὸς Νοεμβρίου ὅτε πλοῖον τι πεφορτωμένον μὲ σῖτον εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα Ὀδησσοῦ. Ἐπὶ τινος γωνίας τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου ἐκάθητο δεκαπενταετῆς παῖς ξανθὸς μὲ μικροὺς καὶ ἀπυστράπτοντας ὀφθαλμούς· ἐ-

κάθητο καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀπλησυχισμένος εἰς βαθείας σκέψεις ἀναμετρῶν ἐκάστοτε τὰ τρία ἀργυρᾶ νομίσματα ἅπερ ἀπετέλουν τὴν μόνην αὐτοῦ περιουσίαν.

«Ἐγὼ πτωχός, ὑπετονθόρησεν, καὶ ταξειδεύω καὶ εἰς ξένο μέρος, μὲ χωρὶς χρήματα ποῦ νὰ ᾿πάγω, ἄλλ' σκληρὰ τύχη, δὲν θὰ μ' ἀκολουθῇς πάντοτε οὕτως αὐθαδῶς, θὰ σὲ στρεβλώσω ἐπὶ τέλους καὶ θὰ καταστῶ πλούσιος.» Μετὰ μικρὸν δ' ἐπανέλαβεν, «τώρα γὰρ εὖρη κανεῖς τοὺς Γιωδάννηδες ὀλίγον τι μπουταλάδες κάμνει τὴν τύχη του.» Ἄλλ' τί τρελλὸς ποῦ εἶμαι γὰρ νὰ σκέπτομαι καὶ γὰρ τέτοια ἀφοῦ τόσα ἄλλα πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν.» Ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ ἤρξατο συρίζων νὰ περιπατῇ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν τὸ πλοῖον ἔστη ἀγκυροβοῦν τιν ἐν μικρὸς ἐπιβάτης ἀπαρατήρητος σχεδὸν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἐπτήθησεν ἐπὶ τινος φορταγωγοῦ λέμβου καὶ ἐξῆλθεν ἔξω.

Ἐρριψεν εἰς τὸν λεμβοῦχον τὸ ἐν ἑκ τῶν τριῶν ἀργυρῶν νομισμάτων διὰ ναῦλον καὶ ἐπροχώρει πρὸς τὴν πόλιν.

Ὁ ρῶστος λεμβοῦχος παρατηρήσας εἰς τὸν ἐτοιμὸς βεστον φανόν τὸ νόμισμα τοῦ παιδίου εἶπεν ρωσιστί.

— Врѣ аὐτὸ δὲν περνᾷ.

— Ἀκόμη τσαπουνίζεις, κερατᾶ, ἀπήντησε τὸ παιδίον μὴ ἐννοῆσαν τὴν παρατήρησιν τοῦ λεμβοῦχου καὶ ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ.

Ὁ ρῶστος ἰδὼν τὸ παιδίον ἀπομακρυνόμενον δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ τὸ ἐνοχλήσῃ περισσότερον ἅτε βιαζόμενος καὶ ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἠπείλει ἐν τῇ ὁρμῇ του νὰ καταστρέψῃ τὴν λέμβον του.

Μὴ κρύψωμεν τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τοὺς προσφιλεῖς μας ἀναγνώστας, τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο ὁ Γεράσιμος, ὅστις μετὰ διετὴ ἐν Κων/πόλει διαμονὴν ἀνεχώρησεν εἰς Ὀδησσόν.

Τὸ σκότος τῆς νυκτὸς μετὰ μικρὸν ἐπὶ ἤρχετο ζοφερώτερον ἐν τῇ πόλει, ὁ ἄνεμος ὠρύετο λυσσώδης ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως

ἀναρπάζον πᾶν τὸ προστυχὸν καὶ τὰς ὁδοὺς κατεπλημμύρει χεῖμαρρος ὑδάτων καὶ ἀναλυομένων χιόνων, τὴν πυκνὴν δὲ σκοτίαν διέσχίζον ἀλλαπάληλοι ἀστραπαὶ ὅτε ὁ παῖς ἐλθὼν κάτωθεν στέγης οἰκίας τινος, ἐσκέπτετο τρέμων ποῦ ἔδει νὰ καταφύγῃ. Ἦτο νῆστις καὶ ἤσθάνετο τὰ γόνατα αὐτοῦ καμπτόμενα ὑπὸ τῆς πείνης, τὸ δὲ ψῦχος εἰσδύον διὰ τῶν ρακενδύτων αὐτοῦ ἐνδυμάτων εἰς τὰ ὁστὰ αὐτοῦ.

Μόνος κατάμονος ἐν μέσῳ ἀγνώστου πόλεως ἀγνοῶν παντάπασι τὴν Ρωσικὴν διάλεκτον, ποῦ νὰ καταφύγῃ καὶ ζητήσῃ ἄσυλον διανυκτερεύσεως, ἀλλ' ὁ ἀληθὴς τῶν ἀγυιῶν υἱὸς τὸ ἄφοβον ἐκεῖνο χαμίνιον ἀποτρόπαιον αἴφνης ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ λαμβάνει σχέδιον.

Ἐναντι τῆς οἰκίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὕρισκετο παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ τέλους τῆς ὁδοῦ διέκρινε μαγειρεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθητο ἀρχετοὶ πελάται τρώγωντες τὴν ἐσπερινὴν τῶν τροφῆν.

Πᾶμε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν νὰ φάγωμεν, διότι εἶναι ἁμαρτία νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς ἀπ' τὴν πεῖνα· καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μαγειρεῖον.

Εἰσῆλθεν ἐντὸς μετὰ τινος ὀπωσδήποτε σοβαρότητος, καὶ ἐχαιρέτισε τὸν μάγειρον, μεταχειριζόμενος τὴν Γαλλικὴν τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔμαθε κατὰ τὴν ἐν Κων[πόλει] διαμονήν του· προσέταξε δὲ τὸν μάγειρον νὰ τῷ φέρῃ ἕνα κατάλογον τῶν φαγητῶν του

Ὑπηρέτης τοῦ μαγειρίου ἐκόμισε μετὰ μικρὸν εἰς τὸν Γεράσιμον τὴν παραγγεληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ προηγουμένως τροφήν.

Ἐν μεγάλῃ ὀρέξει κατεβρόχθισε δύο μερίδας μετὰ τινων ἐπιδορπίων, μετὰ μικρὸν δὲ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του πολύτιμον καπνοτήκην τὴν ὁποίαν εἶχε· διὰ λοποδυσίας ἀφαιρέσει ἐκ τινος πελάτου τοῦ Ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον διέμενεν ὡς ὑπηρέτης κατὰ τὴν ἐν Κων[πόλει] διαμονήν του· ἔστρεψε σιγάρων διὰ τῶν ἐναπολειμμάτων τοῦ καπνοῦ τὸν ὁποῖον περιεῖχεν αὕτη ἐξ ἀρχαίων ἡμερῶν.

Παρ' αὐτὸν νοχελῶς ἐξηπλωμένος καὶ ἐν μέθῃ διατελῶν, ἐκά-

πνιζε παχύσαρκός τις Ρῶστος διὰ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ καπνισύμγγος

Πλησιάσας πρὸς αὐτὸν ὁ Γεράσιμος καὶ μεταχειρισθεὶς τὴν πάντας σαγινεύουσαν ἐκείνην γλῶσσαν του προσέθηκε Γολλιεσί.

— Μὲ δίδετε, ἀγαπητὲ Κύριε τὸ σιγάρων σας νὰ ἀνάψω.

Ὁ Ρῶστος εὐγενῶς προσφερόμενος, προσεπάθησε νὰ ἐγερεθῇ ἵνα προσφέρῃ τὸ σιγάρων του, ὅτε ὁ Γεράσιμος προσπιούμενος ὁτῆθεν ὅτι ἐμπόδισε τὸν Ρῶττον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγερεθῇ, πλησιάζει αὐτὸν ὅλως ἀνύποπτον καὶ ἐν τῇ ἐνασχολήσει τοῦ νὰ ἀνάψῃ τὸ σιγάρων του, δι' ἐντέχνου ὅλως τρόπου, ἀφαιρεῖ τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Ἐν ὑποκλίσει δ' ἀπῆλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του.

Διὰ κρούσεως τῆς περόνης ἰρώτησε τὸν μάγειρον ποῖον ἦτο τὸ χρέος του, παρουσιάσαντος δὲ τοῦ μαγείρου τὸν ληισμὸν εἰς τὸν Γεράσιμον, οὗτος παρετήρησεν ὅτι, τὰ δύο του ἀργυρᾶ νομίσματα ὑπερήρουν εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ μικροῦ χρέους του διὸ ἐπλήρωσε τὸν μάγειρον, μὴ θελήσας ἵνα ἐξαγάγῃ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Ρῶστου, καὶ ἐξῆλθε πάραυτα τοῦ ξενοδοχείου, ἀφίτας τὸν Ρῶττον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ μαγείρου.

Ἡ βροχὴ ἤδη ἐκόπασε καὶ μόνος ὁ ἄνεμος ὠρύετο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἐν κινδύνῳ τοῦ νὰ ἀφαρπάσῃ τὰ πάντα, ὅτε ὁ Γεράσιμος προσῆλθεν κάτιωθεν ἐτοιμοσθέστου φανοῦ καὶ παρετήρησε ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ Ρῶστου χρυσᾶ τινὰ νομίσματα καὶ τινὰ ἀργυρᾶ τερψιθύμως καθήδυνον τὴν ὄρασίν του.

Ἀρκετὰ εἶν' αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν, ἐψιθύρισεν. Γῆ σου βρέ Γεράσιμε καὶ ἐσκέπτεσο τί θὰ ἀπογείνης μὲ χωρὶς παράδες, σκέψου πρὸς στιγμήν ὅτι εἶσαι πλούσιος καὶ θὰ γεῖγῃς, καὶ τριαῦτα μονολογῶν ἐβάδιζε ζητῶν ξενοδοχεῖόν τι εἰς ὃ νὰ καταλύσῃ, διότι ἐκινδύνευε νὰ παγώσῃ ἐκτεθειμένος οὕτως εἰς τὴν σφοδρότητα τοῦ ἀνέμου.

δυνασίαν τινά δι' ἧς νὰ δύναται νὰ παρουσιασθῇ, ὅπως ζητήσῃ ἀνάλογόν τινα τῆς εὐφυΐας του ἐργασίαν.

Ἐνδυσθεὶς λοιπὸν τὰ καινουργῆ του ἐνδύματα εἰσέρχεται εἰς τι πρακτορεῖον καὶ χαιρετίσας ἐν πλήρει εὐγενείᾳ τὸν διευθυντὴν τοῦ πρακτορείου τῷ λέγει γαλλιστί . . .

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἀπευθύνω, Κύριε, ἐώρτησίν τινα ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντῆς καθήμενος εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ κοκτῶν τὸν κῆλαμον ἀνὰ χεῖρας.

— Ἔχει τις ἀνάγκην ὑπασπλήλου;

— Μάλιστα, ἀλλὰ ποῖα εἶναι τὰ προσόντα σας, ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ.

— Τί δηλαδή τί εἶδος προσόντα, ἀπὸ τιμιότητα, ἀπὸ ἐξυπνάδα ἀπὸ τέτοια μὴ ἔχετε διόλου ἔννοια, εἶμαι ὅλος κι' ὅλος παιδὶ τῆς πιᾶτσας.

— Ποῦ ὑπηρετήσατε μέχρι τοῦδε ἔχετε συστάσεις ;

— Τί τὰς θέλετε τὰς συστάσεις, Κύριε, μήπως συστάσεις δὲν ἔχει καὶ κάθε βαγαπόντης, ὅστις κατόπιν ἀπὸ ὅλα του τὰ παστρικά καὶ τίμια ποῦ ἔκαμε, ἐπειδὴ παρεκάλεσε τὸν κύριόν του τῷ ἐδόθη ἓνα *bonne cervice*. Σὲ μὲ, κύριε, καλὴ σύστασις θὰ ἦναι ἡ δουλειά μου μὲ δοκιμάζῃ ὅποιος θὰ μὲ πάρῃ ἑστὴν δουλειά του καὶ ἐὰν μὲ εὕρῃ τὴν παραμικρὰν ἑλλειψιν ἡμπορεῖ ἀμέσως νὰ μὲ διώξῃ.

Ὁ πράκτωρ θαυμάσας τοῦ παιδὸς τὴν παρρησίαν, ἔχει καλῶς προσέθηκε μετ' ὀλίγον, εἰς τί δουλειὰ δύνασαι νὰ χρησιμεύσῃς ; ποῖα εἶναι τὰ προτερήματά σου ;

Εἰς κάθε ἐργασίαν, κύριε, ὁ καλὸς ὁ τίμιος καὶ ὁ φρόνιμος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ· θὰ ἦμαι κατάλληλος δι' ὅποιανδήποτε ἐργασίαν θελήσῃ ὁ κύριός μου, προσέθηκε μετ' εὐφροῦς παρρησίας ὁ Γεράσιμος.

Ὑπομειδιάσας ὁ πράκτωρ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ παιδὸς.

— Ἔχει καλῶς, εἶπε, διαβολάκι, αὔριον ἐλθὲ εἰς τὰς ὀκτώ,

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἀπερχόμενος μεθ' ὑποκλήσεως ὁ παῖς. Χαίρω, διότι βλέπω τοὺς Ρώσους τοσοῦτον εὐπροσγηγόρους εἰς πτωχὸν παῖδα ὡς ἐμέ· θὰ σᾶς μένω, κύριε, αἰωνίως ὑπόχρεος.

Τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ἐπαρουσιάσθη ὁ Γεράσιμος εἰς τὸν πράκτωρα.

— Χαίρετε, κύριε, τί ἐκάματε καὶ ὁ· ἐμέ ;

— "Α ! ἰδοὺ, κύριε Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ πράκτωρ ἀποτεινόμενος πρὸς παρακαθήμενον ἄνδρα ὑψηλόν, ξηρόν μὲ μικρὸν ξανθόν ὑπογένειον καὶ φυσιογνωμίαν γλυκεῖαν, ἰδοὺ τὸ παιδίον περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὠμίλου. εἶπεν, δεικνύων τὸν Γεράσιμον, εἶναι εὐφύεστατος καὶ γνωρίζει καὶ τὴν γλῶσσαν σας, ὥστε πιστεύω νὰ σᾶς φανῇ καλός.

Ὁ Γάλλος στρέψας παρετήρησε τὸν Γεράσιμον ἐταστικῶς, εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἀπαστράπτοντας αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, διέκρινε πανοῦργον εὐφυΐαν σκεφθεὶς δ' ἐπ' ὀλίγον·—εἶναι τέτοιος πρὸς τὸν ζητοῦσα, ἐφιθύρισε· μετὰ μικρὸν δὲ προσέθηκε.

— Τί θέλεις κατὰ μῆνα, παιδί μου ; ἠρώτησε τὸν Γεράσιμον.

— Θέλω τόσα ὅσα θὰ εὐχαριστήθῃτε κατόπιν νὰ μὲ δώσητε. Ἀλλ' εἰς τίνα θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετῶ, προσέθηκεν, ὡς νὰ ἐτελείωσαν αἱ μετὰ τοῦ Γάλλου συμφωνίαι, καὶ εἰς τίνα ἐργασίαν δύναμαι νὰ τῷ φανῶ χρήσιμος ;

Ὁ γάλλος τὰ μάλα εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Γερασίμου, δὲν ἠθέλησε περισσότερον νὰ ἐξετάσῃ τὰ περὶ τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ ρίψας ἔμπροσθεν τοῦ παιδίου τὸ ἐπισκεπτηρίον του ἐξῆλθε τοῦ πρακτορείου καὶ τῷ ἐπέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Γεράσιμος ἀνέγνω ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοῦ νέου κυρίου του «Ἑρρίκος Ζαννέ, γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν ταχυδρομείων τῆς Νοτίου Ρωσσίας.» Ἠκολούθει ἐν σιγῇ τὸν κύριόν του.—Νὰ ἰδοῦμε σὲ ποιὰ δουλειᾷ θὰ μᾶς βάλῃ ἄρά γε αὐτὸς ὁ τρελλόφραγκος θὰ ἔχῃ ἄρά γε καὶ ἀβάντες ; ἐμορμύριζε καθ' ἑαυτόν.

Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γάλλου,

ὅπου ὁ Γεράσιμος ἔστη ἔκθαμβος ἐκ τῆς μεγάλης σκευασίας αὐτοῦ.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ γραφεῖον μου, θὰ κάθῃσαι μετὸν Φραγκίσκον μαζῇ (γέροντα θεράποντα) καὶ θὰ ὑπηρετῇς παιδί μου, εἶπεν ὁ Γάλλος πρὸς τὸν Γεράσιμον.

Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τοῦ γραφείου του ὁ Γάλλος, ὁ δὲ Φραγκίσκος ἐδείκνυε τῷ Γερασίμῳ τὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἔδει αὐτὸς νὰ ἐκτελῇ.

Μετὰ τρία ὅλα ἔτη ἀπαντῶμεν καὶ πάλιν τὸν Γεράσιμον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γάλλου καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο, δραστηρίως καὶ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ἱκανότητος ἐργασθεὶς, ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ Κυρίου του.

Εἰσῆρχετο καὶ ἐξῆρχετο τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἐλευθέρως καὶ διὰ τῶν προσποιήτων αὐτοῦ τρόπων, ὑπέκρυπτε τὰ μοχθηρὰ αὐτοῦ ἐλαττώματα.

Ἄν τὸν ἔβλεπε τις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, θὰ εἶπεν ὅτι ἐντελῶς ἐλησμόνησε τὸ πρῶτον αὐτοῦ παρελθὸν ὅτι ἀπέβαλλε πᾶν τὸ ἐναπομείναν κακὸν ἐν τῇ μοχθηρᾷ αὐτοῦ καρδίᾳ, καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑψηλῇ ἐκείνῃ κοινωνίᾳ, μεθ' ἧς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνανεστρέφετο, ἐβαπτίσθη πλέον ἐν τῷ πολιτισμῷ καὶ ὅτι οὗτος ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ἀναγάγου φύσεώς του, ἀλλὰ μόνον ὅτι οὗτος ἐπέδρασε εἰς τὴν διανοητικὴν του ἀνάπτυξιν, οὐδὲν ὅμως ἐπηρέασεν τὸ πονηρὸν τῆς φύσεώς του. — διότι φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀπέκτησε τοσαύτην ὑπόληψιν ὥστε ἀπήλαυσε τῆς τῶν πάντων εὐγνωμοσύνης. Ἐθαυμάζετο διὰ τὸ εὐρὺ πνεῦμα του, καὶ τὴν ἔμπρακτον γλωσσομάθειάν του. διότι δεκαοκταέτης ἤδη ἐγνώριζε ἄριστα τὴν Γαλλικὴν, καλῶς δὲ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ρωσσικὴν, καὶ ἡ ἀπερίγραπτος αὐτοῦ περὶ τὴν προσηγορίαν γλυκύτης, ἡδύνατο καὶ τοῦ σοβαρωτέρου Ἀγγλοῦ τὸν χαρακτῆρα νὰ δαμάσῃ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ τρίτου ἔτους, ἡμέραν τινα ὁ Γεράσιμος ἐ-

παρουσιάσθη πρὸς τὸν Κύριόν του καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Ὀδησσοῦ, καὶ νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἐπεμένως τῆς ὑπηρεσίας του ὁ Γάλλος, διότι σπουδαῖα ὑπόθεσις τὸν ἐξηνάγκαζε νὰ φύγῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Μάτην ὁ Γάλλος ἠθέλησε νὰ πείσῃ τὸν Γεράσιμον νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ ὑποσχόμενος αὐτῷ καὶ αὔξησιν μισθοῦ, ὁ Γεράσιμος ἄκαμπτος εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ. Λαβὼν δὲ τὰ πιστοποιητικὰ τῆς τιμιότητός του ἔγγραφα ἐπεβιβάσθη ἀτμοπλοίου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βουκουρέστιον, κομίζων ἀπείρους συστατικὰς ἐπιστολάς παρὰ τοῦ κυρίου του πρὸς τοὺς ἐκεῖ ἐμπόρους καὶ τραπεζίτας. Ἀμα τῇ εἰς τὸ Βουκουρέστιον ἀφίξει του, ἀμέσως προσελήφθη παρὰ τινος ἐκεῖ ἐμπόρου ὡς γραμματεὺς εἰς τὸ γραφεῖον του, κατὰ τὰς ὥρας δὲ τῆς σχολῆς ἐφοίτα εἰς διάφορα χαμαιτυπεῖα καὶ ἐν ὀλίγοις ἤρξατο καὶ πάλιν τὴν προτέραν αὐτοῦ ζωὴν. Καθ' ἑκάστην σχεδὸν ὁ Κύριός του, τῷ ἔκαμνε τὰς δεούσας παρατηρήσεις ἕως ὅτου ἐσπέραν τινὶ συλλαμβάνει αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου του χρήματα. Πάραυτα ἐξεχύθη εἰς κραυγὰς, ὅτε ὁ Γεράσιμος εἰς δεινὴν θέσιν εὑρεθείς, σύρει τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ ρίπτει τὸν δυστυχῆ, ἔμπορον χαμαὶ, διαρπάσας δὲ ὅσα χρήματα ἠδύνατο, ἀνεχώρησε πάραυτα κρυφίως εἰς Γαλάζιον ὅπου πλέον ἐπεδόθη εἰς τὸν βίον τὸν ὁποῖον δι' ἑαυτὸν ἐξελέξατο.

Περικυκλούμενος ἐκεῖ ὑπὸ πλήθους κακούργων καὶ φαυλοβίων ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπήκουον πάντες ὑπὸ τὰ νεύματά του, μετήρχετο ἐν εἶδος φανερᾶς ληστείας· δι' ἀπειλῶν καὶ φοβερισμάτων, ἐλάμβανε παρὰ διαφόρων ἐκεῖ φιλησύχων ἀνθρώπων χρήματα, ἅτινα κατεσπατάλει ὅλως ἀφειδῶς εἰς τὸ παμφάγον χαρτοπαίγνιον καὶ τὰ χαμαιτυπεῖα, πολλὰ ἀριθμοῦνται θύματα ἀνθρώπων ἐκεῖ τοὺς ὁποίους ἐφόνευεν ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα κορέσῃ τὸ πρὸς τὸ ἀποκτείνειν μοχθηρότατον πάθος του. Ἐννοήσας δ' ἐπὶ τέλους ὅτι ἀνεκαλύφθη καὶ ἠθέλε συλληφθῆ, ἐγκατέλειπε μετὰ τριετῇ δια-

μονὴν τὸ Γαλάζιον, καὶ ἐπανῆλθε καὶ πάλιν ὅλως ἄγνωστος εἰς Βουκουρέστιον.

Ἀπέκτησε νέους ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φίλους, τοὺς ὁποίους ἀφειδῶς ἐξοδεύων καθυπεχρέου καὶ ὑπέτασεν ὑπὸ τὸ νεῦμα του.

Πάντοτε ἤθελε νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς φίλους του καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ συναναστρεφόμενους νὰ σύρῃ ὑπὸ τὰ νεύματά του. Διὰ τοῦ ὁμιλιτικοῦ δὲ καὶ εὐπροσηγόρου ὕφους του, διὰ τοῦ φυσικοῦ κάλλους τῆς μορφῆς του, διὰ τῶν παντοειδῶν γνώσεών του, καὶ διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς του τοὺς πάντας κατέθελγε.

Περὶ τὰ τελεῖα τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἐν Βουκουρεστίου διαμονῆς τοῦ ἡμέραν τινα ὁ Γεράσιμος καταμέλانا εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν φορῶν καὶ ἡμύψηλον πῆλον ἐξῆλθε μετὰ τινος φίλου του εἰς περίπατον.

Καθ' ὁδὸν ἀπεντήσαντες ἄμαξάν τινα ἐπέβησαν ἐπ' αὐτῆς καὶ διέταξαν τὸν ἄμαξηλάτην νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰ περιβόλια τοῦ Δουνάβεως.

Μετὰ μίαν ὥραν καλπάζουσα ἡ ἄμαξα ἔστη ἔμπροσθεν μαγευτικῆς ὄντως τοποθεσίας· αὕτη ἦν σχεδὸν ὡσεὶ καταπράσινός τις τάπης σκιαζόμενος ὑπὸ συνηρεφῶν παμμεγίστων δένδρων καὶ τόσον ὡραία τόσον μαγευτικὴ ὥστε δὲν ἠδύνατο εἰς τὰ κάλλη αὐτῆς ὁ διερχόμενος νὰ ἀντιστῇ.

— Πλῆθος ἄπειρον κόσμου τῇδε κάκεισε περιεπάτει κατὰ μῆκος τῆς τοποθεσίας ἐκείνης.

— Ἐπλησίαζεν ἤδη ἐσπέρα καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου ἐσβέννυτο ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος καὶ ὅμως τὸ πλῆθος προσῶς δὲν διεσκορπίζετο. Τὸ θέσμα τῶν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο πανηγυριζόντων ἦτο μαγευτικώτατον. Ὁ φλοῖσθος τοῦ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἐξελισσομένου καὶ ἰδιοτρόπους ἐλιγμοὺς μεταξὺ τῶν διαφόρων δένδρων ποιῶντος ἀργυροχρόου ρύακος καὶ ὁ χρυσάλισμός τοῦ πλησίου ἀγαρρῶς ρέοντος ποταμοῦ συνανεμίγνυτο μετὰ τῆς τερψιθύμου βομβῆς τῆς λιγέως παιανιζούσης μουσικῆς καὶ ὁ βόμβος

οὗτος μετὰ τῆς αὐτῆς τῶν τῆδε κάκεισε περιούσιων καὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων συρρομεδόντων τινων νέων ἐρειδομένων ζωνρῶν καὶ χαριτ. θρύτων δεσποινίδων συνημίλλετο.

Περίμενέ μας ἐλῶ ἀμαξᾶ, εἶπεν ὁ Γεράσιμος, πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην κατερχόμενος τῆς ἀμάξης.

Ὁ Γεράσιμος κρατῶν τὸν φίλον τοῦ ἐκ τοῦ βραχιόνος ἐχώρει πρὸς τὸ πλῆθος, ἀφοῦ δὲ περιῆλθον ἐπ' ἀρκετὸν ἔστησαν ἐπὶ τέλους εἰς ὁμίλλον τινα ὑπὸ φανούς διασκεδάζοντων, εἰ ὀφθαλμοὶ ὠραίας παρθένου ἐσугίνευσαν τοὺς ἰδιικούς του· τοσοῦτον δὲ θαυμασμόν τῷ ἐπροξένησε τὸ κάλλος αὐτῆς ὥστε δὲν ἤβουλήθη νὰ κρατηθῇ ἀλλὰ στραφείς πρὸς τὸν φίλον τοῦ. Πῶς ἴπῃται αὐτὸ τὸ φυστικᾶκι εἶπεν.

— Καλὸ φαγητὸ γίνεται τί λεγεις ;

— Καλὸ ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ τὸ στόμα μας, ἀπήντησεν χαριεντιζόμενος ὁ φίλος τοῦ.

Βεβαίως εἶπεν ὅταν τὸ ἴπῃται νὰ κάνεις μὲ τὸ τῆς παρσιμίας —πέσε πῆτα νὰ σὲ φάγω.—δὲν γίνεται τίποτε, ἀλλ' ὅταν τὴν κυνηγήσης μὲ δουλιᾶ τότε τὴν ἐπιτυχῇ. Ὁ ζητῶν εὕρισκει.

— Αἶ λοιπόν, ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ καὶ τὸ πτόημα, βᾶλε τὰ δυνατά σου, καὶ προσπάθισον.

— Θὰ τὸ ἰδῇς, εἶπεν, καὶ ἤρξατο παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν νεάνίδα προσπαθῶν εἰ δυνατόν νὰ ἀποσπάσῃ συμπαθείας τινὰ βλέμματα παρ' αὐτῆς.

— Ἀλλ' ἡ κόρη ἦτον ὅλως ἀδιάφορος πρὸς τὰ βλέμματα των.

Περὶ τὰ μέσα σχεδὸν τῆς νυκτὸς ἡ συνοδία ἀπεχώρει αἱ δὲ δύο φίλοι ἀναθάντες ἐπὶ τῆς ἀμάξης διέταξαν τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἀκολουθῇ τὴν συνοδίαν. Οὗτοι ἐκάπνιζον ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἐξηπλωμένοι τὸ σιγᾶρον των ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι ἡ συνοδία διεσκορπίζετο, τότε οὗτοι πληρώσαντες τὸν ἀμαξηλάτην κατῆλθον τῆς ἀμάξης καὶ ἤρξαντο νὰ ἀκολουθῶσι τὴν δεσποινίδα.

Ἐστημείωσαν τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας αὐτῆς καὶ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Τὴν πρώτην τῆς δευτέρας καθὼς καὶ τὴν τρίτην ἐξηκολούθει διερχόμενος διὰ τῆς οἰκίας τῆς νέας ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κόρη ὑψηλῆς περιωπῆς.

Καθ' ἑκάστην οὕτω διερχόμενος κατώρθωσεν διὰ διαφορῶν τεχνασμάτων εἰς ὧ συνέτεινον καὶ ἡ φυσικὴ καλλονὴ τοῦ λέου καὶ τὸ εὐπάρυφον τῆς ἐνδυμασίας τῆς, νὰ σαγηνεύσῃ τὴν ἀθῶαν κόριν.

Ὁ ἔρως τοῦ ἔλαβεν ἀμέσως τρομερὰς διαστάσεις καὶ ἡ Σουσῆ (Σωτάνη) —οὕτως ὀνομάζετο ἡ ὁμοποινίς— ἐμμανῶς ἠρᾶτο τοῦ Γερασίμου.

— Ἡ Σουσῆ ἦτο θυγάτηρ ἐμπόρου Ἑλλήνος ἀπὸ πολλοῦ ἐγκατεστημένου ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ἀρκετὴν ἀριθμοῦντος χρηματικὴν περιουσίαν.

— Ὁ Γεράσιμος διὰ μεγαλοπρεπῶν ἐπιδείξεων περιποιεῖτο τὸν ἔρωτα τῆς Σουσῆς ἀφειδῶς κατασπαταλῶν τὰ ἐναπολείμματα τῆς περιουσίας του.

Ἐπὶ τέλους τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ αἱ διάφοροι σπατάλαι αὐτοῦ ἐξήντηλσαν μέχρι ὁλοῦ τοῦ βαλάντιον αὐτοῦ, τὰ χρέη του ὑπερεπλεόνασαν, ἡ πίστις τῶν δανειστῶν του ἡλαττώθη, καὶ ἡ ἀχρηματία θρασέϊαν ἤρξατο νὰ ἐγείρῃ κεφαλὴν ἐπ' αὐτοῦ· νύκτα δέ τινα καθ' ἣν ἠνεφγμένοις πλέον ὄμμασι τὸ τῆς πτωχείας ὄνειρον ἐθεάσατο, εὗρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐρωμένης του, ἀπεφάσισε δ' ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, ἵνα ἀποφασιστικῶς ὁμιλήσῃ αὐτῇ.

Διὰ φλογεροῦ λοιπὸν προλόγου καὶ πλήρης ἔρωτος προοιμίου δι' ἐπανειλημμένων ὀρκῶν καὶ διαβεβαιώσεων περὶ τῆς φλογερᾶς ἀγάπης του, τὴν λέγει ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι δὲν δύναται ἐπὶ πλέον ἀπομείνῃ τὰ φονικά τοῦ ἔρωτος βέλη ἡ ἀσθενὴς του καρδίᾳ, ἡννεκα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος ἀδύνατον τῷ ἦτο νὰ ἐπιζήσῃ. Ἐπὶ τῆς γλυκείας αὐτοῦ γλώτσης, μαγευθεῖσα ἡ ἄφρων κο-

ρασίς ἐπείσθη, ἐν συγκινήσει· δὲ διατελοῦσα, ζητεῖ τὴν συμβουλήν του ὑποσχομένη αὐτῷ, ἵνα τὸ πᾶν θυσιάσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τὴν ἀδυναμίαν οὐτῆς ἐποφελούμενος ὁ πανικῦργος ἐραστής ὑποδεικνύει τὴν συμφέρουσαν αὐτῷ ὁδὸν, δίδει εἰς αὐτὴν προθεσμίαν μιᾶς ἐβδομάδος, καθ' ἣν αὕτη ἠδύνατο νὰ περισυλλέξῃ τὰ καλλίτερα καὶ ὀγκωδέστερα αὐτῆς τε καὶ τῆς μητρὸς της κοσμήματα, καὶ ὅσον χρηματικὸν ποσὸν ἠδύνατο νὰ λάβῃ μεθ' ἐκείνης ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ πατρὸς της ἵνα τὸν ἀκολουθήσῃ, ὁμόσαντες δὲ καὶ πάλιν ἀκράδαντον πίστιν καὶ ἔρωτα πρὸς ἀμφοτέρους, ἀπεχωρίσθησαν.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα. Τῆς Σουσῆς τὰ κοσμήματα μετὰ τῶν χρεωγράφων τοῦ πατρὸς της ἀξίας ἄνω τῶν τριῶν χιλιάδων λιρῶν εὐρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἀγυιόπαιδος. Νύκτα τινα λοιπὸν ἐπιβάντες ἐπὶ τινος ἐπὶ τούτῳ ναυλωθείσης ἀμάξης ἀνεχώρησαν εἰς Γαλάζιον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βραΐλλαν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐζητήθησαν οἱ δράσται ἀλλὰ δὲν εὐρέθησαν.

Εἰς Βραΐλλαν ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν σσνέζησε μετὰ τῆς νέας φίλης του, μὴ ὑπακούων εἰς τὰς παρὰ κλήσεις αὐτῆς νὰ τὴν συζευχθῇ, ὅτε γευθεὶς πλέον μέχρι κόρου τὰ θέλγητρα αὐτῆς, ἐβαρύνθη τὸν μετ' αὐτῆς συνουκισμὸν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Ἐφ' ὀλοκλήρους νύκτας ἀπουσίαζε τῆς οἰκίας του διασκεδάζων μετὰ τῶν φαυλοβίων ἐκείνων ἐρωμένων του καὶ καθ' ἑκάστην κατεφρόνει τὴν δυστυχῆ ὡς αἰτίαν δῆθεν τῆς καταστροφῆς του.

Ἐδικαιολογεῖτο ὁ ἄθλιος ὅτι ἀπώλεσεν ἕνεκεν ταύτης τὴν ἐργασίαν του, ὅτι κατεστράφη χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἡ ἀθῶα ἐκείνη, χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου παρήτησε καὶ ὄνομα καὶ εὐγένειαν καὶ πλοῦτη καὶ τιμὴν καὶ καθῆκον, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν αὐτὴν τις τὴν ἤγεν εἰς τὸν ὀλεθρὸν της. Καὶ ὁμῶς τὸ τέρας ἐκεῖνο ἔγινε.

σῶς ταῦτα μὴ σκεπτόμενος, μετὰ ἐπτάμηνον συμβίωσιν, ἐγκαταλείψεν τὴν δυστυχῇ ἔρημον, ξένην, καὶ οὐδένα γνωρίζουσα ἵνα καταφύγῃ, ἐπιβάς δ' ἀτμοπλοίου, ἀνεχώρησεν ὁ ἄθλιος εἰς τὴν Βάρνην ποραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ὅλως ἀσυνειδότως πᾶν ὅτι ἐναπέμεινεν ἐκ τῆς περιουσίας τῆς δυστυχῆς Σουστῆς.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀποβιθασθεὶς ὑπὸ ἕτερον ψευδώνυμον — διότι εἰς πᾶσαν πόλιν ἤλλοζε καὶ ὄνομα — ἐνωκίασε δωμάτιον εἰς τὸ καλλίτερον μέρος τὸ πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ ἔρξατο συνάπτων σχέσεις μὲ τοὺς μᾶλλον εὐπολήπτους τῆς πόλεως οἰκογενείας, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐμποδισθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν πλέον εἰς αὐτὸν καταστᾶσαν τροφὴν τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας κλίσιν καὶ τὴν εἰς τὸ χρυτοπαίγνιον μετάβασίν του.

Ἐν διαστήματι πέντε μηνῶν ἀπέκτησε πέντε ἐρωμένους ἐν ἀλλάξ ἐπισκεπτόμενος αὐτὰς ἀπάσας ἀφωσιωμένας εἰς αὐτὸν, τὰς ὁποίας ὁ τέλειος οὗτος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ γυναικομαγνητισμοῦ καλλιτέχνης μεθ' ὅλης τῆς ἀταρξείας καὶ εὐκολίας ἐμέθυε δι' ὅλης πρωτοτύπου ἐρωτικῆς ἀμβροσίας.

Σημειωτέον ὅτι τὸ αἰμορόβιον τοῦτο θηρίον σὺν τῇ μανίᾳ ἦν εἶχε νὰ ἐξαπατᾷ τὰς γυναῖκας, εἶχε καὶ τὴν αὐτὴν τοῦ νὰ ἐκγυμνῶν αὐτάς.

Τὰ αἵσχη του δὲ πάντα ἐκάλυπτε διὰ τοῦ χρυσοῦ τοῦ μόνου σωτῆρος αὐτοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Μετῆρχετο ὅτε μὲν τὸν ἔμπορον ὅτε δὲ τὸν τραπεζίτην καὶ ἱκανὰ ἐκέρδαινε, ὅτε ἀνεχώρησεν καὶ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης μετὰ ἐννεάμηνον ἐν τῇ πόλει διαμονήν, ἐπισφραγίσας τὴν ἀναχώρησίν του μὲ νέον κακούρηγμα.

Εἶχε δηλαδὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συμφιλιωθῇ μετὰ τινος νέου, Ἀποστόλου ὀνομαζομένου. Μετὰ τοῦ Ἀποστόλου συνῆψε, ὡς εἶπομεν φιλίαν μεγάλην καὶ μετ' αὐτοῦ διήρχετο τὰς ἡμέρας τῆς σχολῆς του. Ἀλλ' ἂν ἡ τίγρις ἔχει φιλίαν, τότε θὰ

· Ὁ Ἀποστόλος ἦτο υἱὸς πλουσίου τινος κτηματίου μετερχομένου καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ ἐπομένως ἱκανὴν ἐκέκτητο περιουσίαν. Τὴν περιουσίαν τοῦ Ἀποστόλου φθονήτας ὁ Γεράσιμος ἐπεθύμησεν νὰ τὴν ἀπολαύσῃ· καὶ τοῦτο ἀλλέως κατ' αὐτὸν δὲν ἐπετυχάνετο εἰμὴ διὰ κακουργήματος.

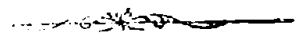
Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τοῦ θύρου· ἐκεῖ·ου τὸ ὅποῖον κατὰ τὴν ἐννεάμηνον διαγωγὴν του ἀπέκτησεν. Ἦτο μεσημβρία καὶ ὁ δυστυχὴς Ἀπόστολος κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐλατρώς ἐκοιμᾶτο.

Ὁ Γεράσιμος τὸ καθ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔρημον τῆς ὁδοῦ παρατηρήσας καὶ σκεφθεὶς ὅτι ὑπὸ οὐδενὸς παρετηρεῖτο ἐγείρει τὸ φονικὸν ὄπλον του κατὰ τοῦ φίλου του τοῦ δυστυχοῦς Ἀποστόλου καὶ ἄγριον ἀκόρεστον καὶ αἷμα φονικὸν διψοῦν κατενέγκει· κατ' αὐτοῦ καὶ ἀφίνει αὐτὸν ἄπνον. Κλείσας δ' ἔπειτα ἐπ' ὀλίγον τὴν θύραν τοῦ γραφείου του ἀφοῦ ἀφῆρεσε πᾶν ὅσον ἡδύνατο χρηματικὸν ποσὸν ἐξῆλθε τοῦ γραφείου ὅλος ἀτάραχος καὶ πάραυτα ναυλώσας ἅμαξα ἐδραπέτευσεν ἄγνωστον ποῦ.

Μετὰ ἓν ἔτος ἀπαντῶμεν αὐτὸν καὶ πάλιν κακουργοῦντα ἐν Ἀδριανουπόλει διότι τὸ στυγερὸν ἐκεῖνο κακούργημα τῆς τετραπλῆς δολοφονίας, τὸ ὅποῖον ἐδιηγοῦντο ἐν Ραιδεστῷ οἱ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Μάστρω Δημήτρη καθήμενοι, διεπράχθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Αὐτὸς δὲ πάλιν ἦτο καὶ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπὸ τῶν Ραιδεστηνῶν διηγήσεως τοῦ κακουργήματος εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Μάστρω Δημήτρη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μιχαὴλ Κροντήρος.

Μετά τὴν εἰς Ραιδεστόν ἄφιξίν του προσεπάθησε κατ' ἀρχάς διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν προφυλακτικότητος καὶ εὐφυΐας ἵνα προσκτήσῃται τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν Ραιδεστηνῶν ὅπερ τὸ κατώρθωσε μετὰ πάροδον ἕξ μηνῶν. Κατόπιν ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ τοὺς ἀρχαίους του συντρόφους τὸν Νικολῆ δηλ. περὶ τῆς πιστότητος τοῦ ὁποίου ἦτο πρὸ πολλοῦ πεπεισμένος, τὴν θείαν του Τριανταφυλλαΐναν καὶ τοὺς λοιπούς, οὓς ἐνόμιζεν ἀναγκαίους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου του.

Ἦρξατο λοιπὸν νὰ καιροφυλακτῇ ὅπως εὕρῃ κατάλληλον εὐκαιρίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του καὶ ἐσύναζε τοὺς φίλους του εἰς μυστικοσυμβούλια εἰς ἃ τοὺς συνεβούλευε περὶ τοῦ πρακτέου. Κατώρθωσε δ' ἐν σμικρῷ χρονικῷ διαστήματι νὰ προὔλῃ ὡς συνεργὸν εἰς τοὺς σκοπούς του τὸν Ἀναστάσιον Περπίνην, ὁστις ἐμμανῶς ἤρᾳτο τῆς Ἰάνθης διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐχθρὸς του Στέφανος τὸ πᾶν ἐθύσιάζε, συνεμόρφωσε δὲ καὶ τοῦτον ἐντὸς ὀλίγου πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν κατέστησεν σχεδὸν τυφλὸν ὄργανόν του.



Ἐπανεέλθωμεν, ὦ προσφιλεῖς ἀναγνῶσται, καὶ πάλιν εἰς τοὺς δύο ἀγαθοὺς φίλους τὸν Στέφανον καὶ τὸν Νικόλαον διότι νομίζω ὅτι καὶ ὑμεῖς εἰσέτι κοχλάζετε ἐν ἀγανακτήσει ἐκ τῆς διηγήσεως τοιούτων τερατουργιῶν.

Οἱ δύο φίλοι εἶπόμεν ὅτι ἠγέρθησαν ἐκ τοῦ καφενείου τοῦ Μάστρω Δημήτρη καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τὸ γεῦμα, ὅπερ λαμπρὸν καὶ ἐντέχνως παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς κ. Κατίνας τοὺς περιέμενε.

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Ἀλέξανδρος ἔτι πλέον εὐθυμος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, λαβὼν τὸν λόγον ἐν μέσῳ γενικῆς σιγῆς καθ' ἣν δὲν ἤκούετο παρὰ τὸ πλατάγισμα τῶν ἀνοιγοκλειομένων χειλέων καὶ

ὁ κτυπὸς τῶν περονῶν τῆς τραπέζης, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δύο νέους.

— Αἴ λοιπὸν παιδιὰ μου σεῖς τώρα ἐμάθαιτε ἄρκετὰ γράμματα λοιπὸν πρέπει νὰ φανῇτε καὶ εἰς ἡμᾶς χρήσιμοι. Ὁ πατήρ σου, Στέφανε, καθ' ἐκάστην μοὶ στέλλει σιτηρὰ πρὸς πώλησιν καὶ ἐγὼ ἀναγκάζομαι νὰ πληρώνω χρήματα εἰς μεσίτας καὶ νὰ κρατῶ καὶ ἰδιαίτερα κατὰστιχα διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ πατρός σου, ἐλθὲ λοιπὸν ἀπὸ αὔριον εἰς τὸ γραφεῖον μου, καὶ κρατῶν τὰ κατὰστιχα τοῦ πατρός σου, ἀναπλήρωσον τὴν θέσιν αὐτοῦ.

— Σὺ δὲ Νικόλαε, εἶπε στραφεὶς πρὸς αὐτὸν, λάβε τὰ κατὰστιχά μου, καὶ ἀναπλήρωτόν με σιγὰ, σιγὰ, εἰς τὰς ἐργασίας μου, διὰ νὰ ἡσυχάσω καὶ ἐγὼ ὁ κακόμοιρος, ὅστις ἔρχισα νὰ γίνωμαι παποῦς προσέθηκε μειδιῶν ὁ κ. Ἀλέξανδρος.

Μετὰ μεσημβρίαν οἱ δύο νέοι ὡς εὐπειθεῖς καὶ πρόθυμοι εἰς τὰς διατάξεις τῶν μεγαλειτέρων των, μετέβαινον ὁ καθείς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ὑποδειχθεῖσαν αὐτοῖς ἐργασίαν, εἰς τὴν τακτικῶς πλέον ἔκτοτε ἐφορίτων.

Παρήλθον οὕτως ὀκτὼ μῆνες καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ δύο φίλοι ἀσκηθέντες εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀνεπλήρουν σχεδὸν τὴν θέσιν τῶν γονέων των, ὅτε ὁ κόσμος κατὰ τὴν συνήθειάν του ἴδια ἀναπλάττων σχέδια, ἤρξατο νὰ ψιθυρίζῃ ὅτι ἐπικεῖνται οἱ ἀρραβῶνες τῆς Μαρίας μετὰ τοῦ Στεφάνου, εἰς τοῦτο δὲ προσέθεντο, ὅτι ὁ Στέφανος δὲν ἦτο τόσον πρόθυμος εἰς τὸν ἀρραβῶνα τοῦτον, διότι ἐμμανῶς ἤρᾳτο τῆς ωραίας Ἰάνθης.

Καὶ ταῦτα ἐν Παιδεστῷ ἐβυσσοδομοῦντο, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἔχωσι ἰδέαν τοιαύτην καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ· διότι ἡ Μαρία ἐθεώρει τὸν Στέφανον ὡς ἀδελφόν, καὶ ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ τὸν καταστήσῃ σύζυγον, ἄλλως τε καὶ ὀλίγην εἶχεν ἀμυδράν ἰδέαν καὶ περὶ τῶν ἐρώτων αὐτοῦ.

Μόνος ὁ πατήρ του πολὺ ἐπεθύμει ἵνα ὁ υἱὸς του Στέφανος μνηστευθῇ, εἰ δυνατόν, μετὰ τῆς Μαρίας· διὸ καὶ ἀκούων τὸν ψι-

θυρον τοῦ κόσμου περὶ ἐρωτικῶν διαπραγματεύσεων τοῦ υἱοῦ του μετὰ τῆς περινθίας κόρης, δυσηρεστεῖτο σφόδρα, καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του πάντοτε παρῆναι αὐτόν, ὅπως παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ συνάπτῃ ἔρωτας μετὰ πτωχῶν κορασίων, τὰ ὅποια δὲν τῷ ἐπετρέπετο νὰ συζευχθῇ, συνδέσῃ δὲ εἰ δυνατόν τὴν τύχην του μετὰ τῆς ἀγαθῆς Μαρίας τῆς μονογενοῦς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου θυγατρὸς.

Ὁ Στέφανος ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἀναμίξει τοῦ πατρὸς του εἰς τὰ νεανικά του πράγματα, δὲν ἀπῆντα ποσῶς εἰς τὰς διαφόρους περὶ τῶν νεανικῶν πραγμάτων ἐρωτήσεις του, καὶ ἐξηκολούθει ἔτι σφοδρότερον τὰς μετὰ τῆς ὥραίας Περινθίας σχέσεις του, καὶ ἀπεκάλει πλέον αὐτὴν μνηστὴν εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν κρυφίους ἐπιστολάς του, καὶ τὰς πρὸς τὸν φίλον του ἰδιαιτέρας συνδιαλέξεις.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ὅτε δὲ καὶ νύκτα διήρχετο τῆς οἰκίας τῆς φίλης του ἵνα θαυμάσῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν καλλονὴν αὐτῆς, καὶ νέα ἐπὶ τούτοις νὰ πλάσῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του ὄνειρα.

Νύκτα τινὰ, καθ' ἣν τὸ νυκτερινὸν σκότος ἦτο καὶ τῆς κολάσεως ἀμαυρότερον, βλέπομεν τὸν Στέφανον, ἀκροποδητὴ καὶ πάλιν κατερχόμενον τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου. Ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν ἔξω, ἔχων τὸ ἐπανωφόριόν του ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του ράβδον ὡς προφυλατικὸν κατὰ τῶν κυνῶν μέσον, ἐπροχώρει, καὶ ἴστατο ἐπὶ μικρὸν ἀκροώμενος ὡς μέλαινα στήλη, κρότος αἰφνίδιος βηματισμῶν ἐτρόμαξεν αὐτόν, στραφεὶς δὲ, διέκρινε τὸν νυκτοφύλακα κρατοῦντα εἰς τὴν μίαν μὲν χεῖρα τὸν νυκτικὸν φανὸν του, εἰς τὴν ἑτέραν δὲ τὴν βαρεῖαν ράβδον του, ἥνπερ κατ' ἐπανάληψιν ἐκτύπα κατὰ τὸ Τουρκικὸν ἔθιμον, εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὅτι ἔμενεν ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς συνοικίας του, ἐκάπνιζε διὰ τῆς μακρᾶς καπνοσύριγγός του, καλῶς δὲ τὸ καθήκον του ἐκτελῶν ἤπτετο ὅλων τῶν θυρῶν ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι αὗται ἦσαν κλεισταὶ καὶ ὅτι κοιμῶνται οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἀντιπαρῆλθε χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν εἰς τὴν γωνίαν κεκρυμμένον Στέφανον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὰ ἄνω πορείαν του

Τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ φύλκους ἐπωφελοῦμενος ὁ Στέφανος, ἐξῆλθε τοῦ κρυπτήρος του, καὶ ἐβάδιζεν ἀντιθέτως τοῦ νυκτοφύλακος. Ποῦ ἐπορεύετο κατὰ τοιαύτην ὥραν; βεβαίως ἵνα διέλθῃ διὰ τοῦ οἴκου τῆς ἀγαπητῆς του Ἰάνθης· καὶ διατί εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ ὄχι προηγουμένως; τί ἤλπιζε κατὰ τοιαύτην ὥρα; μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε.

Διῆλθεν ὡς ἦτο ἐπόμενον κάτωθεν τῆς οἰκίας τῆς Ἰάνθης, καὶ πλησιάσας τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἔρριψεν ἐντὸς αὐτῆς διὰ τινος ὀπῆς ἐπιστολὴν τινα, καὶ ἀντιπαρήλθε, πορευόμενος κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν παραλίαν.

Ἐξῆλθεν ἐπομένως τῆς πόλεως, καὶ πορευόμενος κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, μυρία ὅσα ἐσκέπτετο καὶ ἀνέπλαττεν ὄνειρον, μόνος δὲ ὁ φλοῖσθος τῶν μικρῶν τῆς θαλάσσης κυματιδίων, καὶ ὁ ψιθυρὸς τῶν ταραττομένων ὑπὸ τῆς ἡρέμου τοῦ Ζεφύρου πνοῆς φυλλωμάτων παρακειμένων τινῶν συκῶν, ἐτόρασσον τὰς σκέψεις του.

Παρεκάθησε πλησίον τῆς ἀκτῆς καὶ ἐπερίμενε τὴν ἀνατολὴν τῆς Σελήνης, ἣτις περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τοῦ μεσονυχτίου, λαμπρὰ ἀνέτελλεν καὶ ἀγλαόμορφος, ἐν μέσῳ αἰθριωτάτου οὐρανοῦ, σθεννύουσα διὰ τοῦ ἀγλαοῦ αὐτῆς φωτὸς τοὺς σπινθηροβολοῦντας ἀστέρας.

Ὁ Στέφανος ἐν βαθείαις σκέψεσι διατελῶν, ἐρέμβαζε παρατηρῶν τὴν ἀνατολὴν τῆς Σελήνης τῆς ὁποίας τὴν λάμψιν ἐπωφελοῦμενος, ἐξήγαγε τοῦ θύλακος του δύο ἐπιστολάς καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν αὐταῖς τὰ ἐξῆς.

— Πρέπει νὰ πεισθῇς υἱέ μου εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός σου — ἀνεγίνωσκε ἐν ἀκροστοιχίδι τῆς μιᾶς — μὴ παρεκτρέπῃσαι εἰς νεάζοντα τολμήματα τὰ ὁποῦντα εἰς τὸν ὀλεθρον θὰ σὲ κφέρωσιν. Σὲ ἠγάπησε, σὲ ἀνέθρεφεν ὡς υἱόν του. Τὰ συμφέροντά σου ἐνοῦνται μετὰ τῶν ἰδικῶν του, ἐπιζήτησον τὴν θέσιν ἣτις σοὶ προετοιμάζεται, καὶ παραιτήθητι ἐρώτων ἀναρμύσεων εἰς αὐτόν. ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ ἐγράφετο ἐν ἀκροστοιχίδι οὕτως, «ἐνώπιον

»Στέφανέ μου, τὴν τύχην σου μετὰ τῆς ἀρμοζούσης σε· ἐπιλή-
 »σθητί μου τῆς ἀθλίας, ἥτις ἐπιγίγνομαι αἰτία τῆς δυστυχίας
 »σου. Μὴ φανοῦ παρήκοός τῶν τοῦ πατρός σου λόγων, εἶσαι
 »πλούσιος εἶσαι ὠραῖος· ἔνωσον τὴν τύχην σου μετὰ τῆς ὁμοίας
 »σου. Δὲν θὰ ζηλεύσω ποτὲ τὴν Μαρίαν εἴαν θυνηθῇ νὰ σὲ κατα-
 »στήσῃ εὐτυχῇ. Σὲ ἱκετεύω σὲ ἐκλιπαρῶ, Στέφανέ μου, ἐν ὀνό-
 »ματι τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἱεροῦ ἔρωτός μας, συζεύχθητι τὴν Μαρίαν
 »ἥτις τυγχόν νὰ πάσχη ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἔρωτος. Δοκιμάσασα
 »τὰ δεινὰ ταῦτα, καὶ ἰδοῦσα τὴν πικρίαν αὐτῶν, φαντάζομαι οἷ-
 »ρους πόνους αἰσθάνεται τὴν νῦν ἡ δυστυχὴς Μαρία· ὅθεν μὴ φα-
 »νοῦ κατὰ τρωφεὺς τοιαύτης ἀγγελικῆς ψυχῆς.»

— Ὡς νὰ ἦτο γηραιά τις μάγισσα, ἐψιθύρησεν ὁ Στέφανος,
 στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἥτις δύναται νὰ ἀντιστῇ
 κατ' ὅλων τῶν τοῦ ἔρωτος περιπετειῶν. Μὲ πόσα ἄρά γε δάκρυα
 ἐσφράγισας πρὸς τὴν μοι Ἰάνθη, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Πάντοτε
 ἀγαθὴ καὶ φρόνιμος καὶ εἰς τὸν ἔρωτά σου, καὶ τὰς παραφοράς σου
 πάλιν τοιαύτη.

Τὸ προκαχωρηκὸς τῆς ὥρας αἰσθάνθεις, ἡγέρθη μετὰ μικρόν,
 καὶ ἐχώρει βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, ἀνῆλθεν
 εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τοῦ θωματίου, καὶ ἐκγυμνωθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν
 κλίνην του, ὅπου μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ συλλογισμοὺς ἀπεκοι-
 μήθη.

Καθ' ἑσπέραν δὲ σχεδὸν ἐπανελαμβάνει τὰς κρυφίους ταύτας
 καὶ νυκτερινὰς τοῦ ἐκδρομᾶς σχεδὸν ὅρ' ὅλων ἀπαραιτήρητος ὡς
 ἐνόμιζεν αὐτός.

δρῶς ἐφώτιζε δωμάτιόν τι οἰκίας, παρὰ τὴν συντομίαν Κούρναλη κειμένης.

Ἐπὶ τοῦ ἐρροκωμένου τοῦ δωματίου τάπητος, ροζῶντες ἐπανειλημμένως κύπελλον ρακῆς, ἐκάθηντο πέντε ἄνδρες, κακοῦ παρυσιαστικοῦ καὶ ὠπλισμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐφαίνοντο τυρβάζοντες περὶ τί, καὶ ὥσεί τὸν νοῦν των λυπηρά τις σκέψις ἀπησχόλει.

— Τόσον καιρὸ μωρὲ καὶ ἀκόμα τίποτες δὲν ἐκίχσαμε, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Ἀμ μὲ τέτοια ἴσάν τὴν ὀκλή μας τεμπελιᾶ, φκιάνεται δουλειᾶ γιὰ ; Ὁ ἓνας ἀποκοιμιέται, ὁ ἄλλος δὲν στέκει. Ἰστὸ μέρος ποῦ τοῦ εἶπαν, ἀμ' ἔτσι βέβηρα δὲν γίνεται τίποτες, προσέθηκεν ὁ δεύτερος.

— Μὴ βιάζεσθε δὲ καὶ τόσο, ἀγάγια ἡγάγια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι, εἶπεν ὁ τρίτος, ὅστις διὰ τοῦ ρωμαλέου αὐτοῦ σώματος, ἐφαίνετο ὅτι ἐξεῖχε τῶν ἄλλων.

— Καλὰ λέγει ὁ ἀρχηγός, ἀπήντησε παιδάριόν τι, τὸ ὁποῖον παρεκάθητο αὐτῶν, δὲν πρέπει νὰ βιαζόμεστε τόσο γιὰ νὰ πάγουν οὔλα κρῖμα.

— Αἷ κέρνα ἀπάν' σ' αὐτὸ δουδοῦ Τριανταφυλῶ, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, πρὸς παρακαθημένην τινὰ παχύσαρκον γυναῖκα.

Ἡ ἐν λόγῳ γυνὴ ἐπλήρωσε τὰ ποτήρια τῶν παρακαθημένων, ὅτινες πάραυτα ἐκένωσαν αὐτὰ μέχρι τρυγός.

— Μωρὲ γειᾶ σου Τρινταφλαίνια, εἶπεν ὁ ἀρχηγός πρὸς τὴν γυναῖκα, τριᾶμ πλειᾶ θὰ πάρῃ τ' ἀφεντικὸ τῆς παράδες, ἀπ' τὸ Σιὸρ Ἀλέκο, θὰ φορέσῃς πρὶν διὰόλισσα καὶ σὺ τὸ μεταξωτὸ τὸ φουστάνι, ποῦ θὰ σὲ κάνῃ ριγᾶλο τ' ἀφεντικό.

— Ἐπετύχετε σεῖς, καὶ ἄς λείπῃ τὸ δικό μου τὸ φουστάνι, ἀπήντησεν ἡ γυνή.

— Ἀμ τί θαρρεῖς δὲν θὰ ἴπιτυῇμε, ὅταν ὁ καπετὰν Νικολῆς πιάσῃ ἓνα πρᾶγμα μὲ τὸ χρυσὸ τοῦ χεράκι, ἐκεῖνο πὲς ποῦ τέλεψε.

— Ὡς οὕτως πᾶς ἀπήντησεν ἡ γυνή.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ καταγωγίου ἐκείνου καὶ ὁ παῖς ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ.

Ἦνοιξε καὶ δύο καλῶς ἐνδεδυμένοι νέοι εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ πενυχροῦ δωματίου.

Πάραυτα ὅλοι οἱ παρακαθήμενοι ἠγέρθησαν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῶν εἰσελθόντων.

— Γεῖά σας παλλικάρια μου, εἶπεν ὁ εἷς. "Αἶδε καιρὸς εἶναι τώρα, σηκωθῆτε νὰ διοῦμε.

— Ἐβγῆκεν ; ἠρώτησαν ἅπαντες μιᾷ φωνῇ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ νέος, τώρα πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλίας, νὰ σᾶς διῶ πλειὰ νὰ δεῖξετε ὅλη τὴν τέχνην σας καὶ παλληκαριὰ, καὶ νὰ μὴν πᾶτε ὡσάν κοιμισμένοι.

Οἱ πέντε ἄνδρες χωρὶς νὰ ἀπαντήσωσι διόλου εἰς τὸν κύριόν των, ἐξεχύθησαν ὅλοι εἰς τὴν ὁδὸν προστρέχοντες πρὸς τὴν παραλίαν.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἔμειναν οἱ δύο νέοι, ὁ ἀγυιόπαις καὶ ἡ κυρὰ Τριανταφυλλένια. Μετὰ πάροδον λεπτῶν τινῶν, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν προσέθηκε.

— Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπός σου, ἄλλο μέσον δὲν ὑπάρχει Ἀναστάσι μου, ἄκουε, παρὰ πρέπει νὰ λείψῃ ὁ Στέφανος, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ τὸν φονεύσωμεν, τότε πρέπει νὰ πάγῃ ὁ ἄλλος θυσία, πρέπει νὰ λείψῃ αὐτὸς καὶ τότε ἡ Ἰάνθη εἶναι ἰδική σου καὶ ἡ Μαρία μὲ ἀνήκει. Ναὶ διότι δὲν πρέπει τὰ χρήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὔτε ἡ κόρη του νὰ πέσῃ εἰς ἄλλα χέρια. Ἀνάθεσον τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἐμὲ καὶ μὴ φοβοῦ, πρέπει νὰ σκεφθῇς ὅτι σχεδὸν εἶναι τελειωμένη.

— Αἶ ἀφοῦ διαπράξης φόνον θὰ ἀγαπηθῇς ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀλεξάνδρου ; προσέθηκεν ὁ Ἀναστάσιος διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

Ἐννοεῖ βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αἱ συνδιαλεγόμενοι δύο

νέοι ἦσαν ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μηχαήλ Κροντήρας Γεράσιμος, καὶ ὁ ἐκ Περίνθου Ἀναστάσιος Περπίνης, τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ἑμοῦ μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἔσωσε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, ὁ Στέφανος κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Καὶ ὅμως αἱ δύο οὗτοι ἐσχέποντο νὰ καταστρέψωσι τὴν ζωὴν ἐκείνων εἰς οὓς ὤφειλον τὴν ὑπαρξίν των.

— Καὶ τί νόμισες δὲ, Ἀναστάση μου, ὅτι θὰ διαπράξω τὸν φόνον ὅλως ἀπροπαρασκεύως ; δὲν τὰ ἐτοίμασα ὅλα ὥστε νὰ εὐρίσκωνται οὕτως ἐν τάξει..

— Πῶς δηλαδή ;

— Δὲν ἐννόησας ;

— Πῶς εἶναι δυνατὸν φονευθῆναι τοῦ Νικολάου νὰ φύγῃ ὁ Στέφανος ;

— Ἴδου πῶς. Ὁ Στέφανος θὰ κατηγορηθεῖ ὡς φονεὺς τοῦ Νικολάου, θὰ κατηγορηθεῖ εἰς αἰῶνια δεσμὰ ἂν τοῦ χαρισθῇ τὸ κεφάλι. Τότε ἡμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σχετισθῶμεν μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σηὸρ Ἀλεξάνδρου Βαρτάτζη, καὶ πιστεύω θὰ τὸ κατορθώσωμεν ἂν λείψῃ ἀπὸ τὸ μέσον ὁ Στέφανος, διότι ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἰάνθη θὰ ἀπολέσουν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τοῦ Στεφάνου, καὶ ἀμφότεραι θὰ στρέψωσι τὰ βλέμματά των πρὸς ἡμᾶς.

— Αὐτὰ ὅλα κατορθοῦνται πολὺ δυσκόλως· λέγονται μὲν, ἀλλὰ δὲν κάμνονται καὶ εὐκόλως, ἀπήντησεν ὁ Ἀναστάσιος, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ διαπράξῃ φόνον, διότι ἠσθάετο ἐνδομούχως τὴν συνείδησίν του τύπτουσιν αὐτὸν· ἀλλὰ χάριν τοῦ πρὸς τὴν Ἰάνθην ἔρωτός του, ὡς τυφλὸς ὑπήκουεν εἰς τὰς μαγικὰς βελήσεις τοῦ Γερασίμου, ὅστις ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς του ποτὲ δὲν ἐγνώρισε συνειδότος τύψιν.

— Δὲν θὰ ᾔτο δυνατόν νὰ γείνουν αὐτὰ χωρὶς νὰ διαπραχθῇ φόνος ; προσέθηκε μετὰ μικρὸν ὁ Ἀναστάσιος πλήρης φόβου.

— Σὲ βλέπω ἀπήντησεν ὁ Γεράσιμος νὰ ἔχῃς γυναικεῖαν καρδίαν, Ἀναστάσιε, καὶ νὰ δοξάζῃς εἰσέτι τὰ παιδικὰ σου φρο-

νήματα, νὰ διστάζης δὲ ὡς παιδίον τὸ ὁποῖον μολονότι θέλει νὰ κλέψῃ τὸ γλυκὸ ἐκ τῆς δουλάπας, ἀλλὰ διστάζει, φοβούμενον μήπως ἀνακαληφθῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς του καὶ τιμωρηθῇ. Δὲν σοὶ εἶναι ὁ Στέφανος ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σχεδίων σου; δὲν σοὶ ἀφαρπάζει ὅ,τι ἀγαπητὸν σοὶ μένει ἐν τῷ κόσμῳ; πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ. Ἀλλὰ μὲ παρεκάλεσας ἵνα μὴ φονευθῇ ὁ Στέφανος, ἰδοὺ λοιπὸν ἅς πάγῃ ὁ ἄλλος θυσία. Πρὸς τί λοιπὸν δυστάζεις;

— Βάλε μας, καλὸ παιδί, ἀπὸ ἐνᾶ κρασί, εἶπεν ἀποκτανθεὶς πρὸς τὸν παρακαθήμενον παῖδα πλήρης εὐθυμίας.

Ὁ παῖς ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, ἡ δὲ κυρά Τριανταφυλλένχη ἔδωκεν αὐτοῖς λεπτὸν τεμάχιον τυροῦ ὡς ἐπιδόρπιον.

— Ὁ κύρ Ἀναστάσης θᾶχῃ, ἀφέντη, ψυχόπονη φαίνεται καρδιᾷ, εἶπεν ἡ γυνὴ ἐν εἰρωνικῷ μειδιᾶματι.

— Εἶναι παιδίον, ἀπήντησεν ὁ Γεράσιμος, ἀλλὰ θὰ μάθῃ, σιγὰ σιγὰ.

— Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι, Ἀναστάση μου; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Γεράσιμος τὸν Περπίνην.

— Σύμφωνοι, ἀπήντησεν οὗτος, διὰ φωνῆς ἡμιπνιγομένης.

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη θόρυβος βημάτων ἀνθρώπων ἐν σπουδῇ ἐρχομένων.

— Ἀνοίξτε, εἶπε φωνὴ τις.

Ὁ παῖς ἔτρεξε πάραυτα καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Πέντε δὲ ἄνδρες εἰσῆλθον ἐν τῷ καταγωγείῳ ἐκείνῳ, κρατοῦντες ταρχασόμενόν τινα ὄγκον ἐντὸς σάκκου.

— Πράβο, παλληκάρια μου, εἶπεν ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ὁ Γεράσιμος. Τί τὸν ἔχετε ὅμως καὶ ταρασσεται ἔτσι, δὲν τοῦ δίδεται μιὰ μαχαιριὰ νὰ πάγῃ ἡ σὸ διάβολο.

— Μὴ μὴ, παλληκάρια μου, ἐρώνησεν ἐναγωνίως ὁ Περπίνης· ἀφῆστε τον, μὴ τὸν κτυπάτε.

— Ἄνοιξε βρὲ παληόπαιδο τὴν γύθβα, μὴ στέκεσαι ἔτσι· σὰν χάχας, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς πρὸς τὸν ἀγυιόπαιδα.

Τὸ παιδίον ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ Καπετὰν Νικολῆ, καὶ δύο ἄνδρες σύροντες τὸν ὄγκον κατῆλθον τὰς τριάκοντα βιβμίδας τῆς κλίμακος τοῦ ὑπογείου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀφῆσαντες τὸν ὄγκον ἀνῆλθον ἐπάνω, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ εὐρίσκοντο καὶ οἱ λοιποὶ αὐτῶν σύντροφοι.

— Δὲν μᾶς λέτε λοιπὸν πῶς τὰ κατωρθώσατε, Καπετὰν Νικολῆ; ἠρώτησεν ὁ Γεράσιμος τὸν ἀρχηγόν.

— Εὐκόλα, πολὺ εὐκόλα, ὀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Νικολῆς. Κάθουνταν ἴστην ἀκρογιαλιὰ, καὶ σκέφτονταν ἴσάν τρελλός, ὅταν ἐγὼ μὲ τὸν Γιάννην καὶ μὲ τὸν Πέτρο ριχθῆκαμε καὶ τὸν καταπλακώσαμε. Θέλησε νὰ μᾶς κάνῃ τὸ παλληκάρι, ἀλλὰ δὲν πρόκαμε. Πέρνουμαι τὸ μαχαιράκι ποῦ θέλησε νὰ μᾶς σκωτώσῃ καὶ ἀφοῦ τοῦ δέσαμε χεροπόδαρα, ὅρτσα μέσ' ἰστὸ τσουβάλι, τὸν γίνουμε, τὸν φορτονόμαστε καὶ ἴστα τέσσαρα.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ μαχαιράκι, εἶπεν ὁ Γεράσιμος εὐχαριστηθεὶς ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ δι' αὐτὸν ἀκούσματι.

— Νὰ το, ἀπεκρίθη ὁ Νικολῆς, ἐγχειρίζων τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν Γεράσιμον, ὅστις παρατηρήσας αὐτό.— Ἄ! σὲ καλὸ μᾶς ἦλθε κ' αὐτὸ, εἶπεν ἐν χαρᾷ.

— Καὶ δὲν σᾶς εἶδε, Νικολῆ κανεῖς; ἠρώτησεν ὁ Γεράσιμος.

— Μήτ' ὁ διάολος, ἀπήντησεν ὁ Νικολῆς, τόσον καλὰ τὰ καταφέραμε.

— Αἶ, λοιπὸν μὴ χάνομεν καιρὸν, προσέθηκεν ὁ Γεράσιμος. Ἐμπρὸς, σὺ, Νικολῆ καὶ ὁ Πέτρος ἀκολουθεῖτε με, θὰ πᾶμε ἰστὸ σπητι τοῦ σιὸρ Ἀλεξάνδρου γιὰ τὴν δουλειὰ ποῦ ξεύρετε.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Νικολῆς. Ἄρς Πέτρο, σήκω· τοῦπες χθές, Γιάννη τοῦ Γεωργάκη νὰ ἦναι ἕτοιμος;

— Κάθε βράδυ τοῦ λεγα, καὶ χθές πάλι τοῦπα

— Τὰ πάντα λοιπὸν ἔτοιμα εἶναι. Ἔχει καλῶς· τὸν σταυρὸν σας λοιπὸν παιδιὰ καὶ καλὴν ἐπιτυχία.

Ὁ Ἀναστάσιος φοβηθεὶς ἵνα μὴ ἀκούῃ καὶ πάλιν τοὺς ἐμπαιγμοὺς τοῦ Γερασίμου, ἠκολούθησε τοῖς κακούργοις.

Ἀπῆρχοντο οὗτοι πρὸς θανάτωσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ δυστυχοῦς Νικολάου, ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ κατευσδόσεως ἱερᾶς τινος ἐκτελέσεως.

Ἐφθασαν κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Ἀλεξάνδρου, καὶ διὰ σημείων εἰδοποίησαν τὸν συνεργὸν αὐτῶν Γεωργάκην, τὸν ἄπιστον τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ὑπηρέτην ἵνα τοὺς ἀνοίξῃ.

Ὁ Γεωργάκης ἤνοιξεν αὐτοὺς διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ κήπου θύρας, οἱ δὲ κακούργοι ἡγουμένου τοῦ Γερασίμου, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ὁ Γεωργάκης ἐκράτει μικρὸν φανὸν καὶ ἐδείκνυεν αὐτοῖς τὰ μέρη τῆς οἰκίας. Ὁ Πέτρος ἔμεινε κάτω φρουρὸς, ὁ δὲ Γεράσιμος μετὰ τῶν ἄλλων ἀνῆλθον ἐπάνω· φθάσαντες εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὁ Γεράσιμος ἔνευσε τοὺς συντρόφους του νὰ παραμείνωσιν· αὐτὸς δὲ μετὰ τοῦ ὑπηρέτου ὡς ὁδηγοῦ, ἀνῆρχετο εἰς τὸ ἄνω πάτωμα.

Γενικὴ ἐπεκράτει σιγὴ· οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάντες ἐκοιμῶντο, καὶ μόνος ὁ θόρυβος τῶν ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀνέμου σαλευομένων παραθύρων τῆς οἰκίας ἠκούετο.

Τίς οἶδεν ὅποῖα ὄνειρα ἕκαστον μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν ἀπαίσιον ἐκείνην ἐσπέραν παρετήρει ἐν ὕπνῳ.

Ἀνῆλθε καὶ ἐχώρει πρὸς τὸ δωμάτιον, ὅτε κρότος ἀντικειμένου πεσόντος τὸν ἐμπόδισεν. Ἦσθη ἔντρομος καὶ πλήρης φόβου, μήπως ἀνακαλυφθῇ· οἱ λοιποὶ σύντροφοί του, ἐδράξαντο ἅπαντες τῶν ὀπλῶν, ἔτοιμοι νὰ φονεύσωσι τὸν τολμήσαντα νὰ τοὺς συλλάβῃ· ὁ δὲ ἄπιστος ὑπηρέτης τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ἔσβεσε τὸν λύχνον, τὸν ὅποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ φόβου του, ἄλλως δὲ καὶ δὲν τὸν ἐχρητίμευε τόσον, διότι τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφώτιζεν ἄρκετὰ τὰ ἐντὸς τῆς οἰκίας ἀντικείμενα.

Ἐπὶ μικρὸν ἔστησαν ἀκίνητοι, ὅτε παρετήρησαν ὅτι ὁ θόρυβος ἐπροξενήθη ἔκ τινος γαλήης, ἥτις ὡς νὰ προησθάνετο τὸν κίνδυνον τὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἠθέλησε νὰ ἀφυπνίσῃ αὐτούς.

Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησαν ὅτι οὐδεὶς θόρυβος ἤκούετο πλέον, τότε ὁ Γεράσιμος ὑπὸ τοῦ ἀχρείου ὑπνρέτου ὀδηγούμενος, προμερὲς ὅλος καὶ ἀμείλικτος, μὲ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὰς χεῖρας, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Νικολάου.

Εἰς πλευρὰν τινα τοῦ δωματίου, πολυτελὲς ἔκειτο κλίνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξηπλωμένος ὁ Νικόλαος ἐλαφρῶς ἐκοιμᾶτο.

Προσῆγγισεν, ἀκροποδητὶ βαδίζων, τὰ ἐκ λευκοῦ λινοῦ παραπετάσματα, ἅτινα καλύπτοντα τὴν κλίνην, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ πλουσίου τάπητος, δι' οὗ ἦτο ἐστρωμένον τὸ δαπέδον. Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Νικολάου ἦτο εὐκολος καὶ κανονικὴ, καὶ μόλις ἀκουσμένη ἐμαρτύρει τὸν ἥσυχον ὕπνον του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δύστηνος ἀγνοῶν τὸν ἀναμένοντα αὐτὸν κίνδυνον, ἐθαυκαλεῖτο ὑπὸ γρυσοπτέρου ὄνειρου, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα περιίπτανται κατὰ τὰς νύκτας τῶν νέων· ἐν τῷ ὕπνῳ του ἐφαίνετο ἐπίχαρι μεῖδιμα ἀβλιχρῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ τῆς σελήνης φωτός. Εἰς τὸ ὄνειρον ἐπίσης δύναται τις νὰ ἀποδώσῃ, καὶ τὸ ἀνεπαίσθητον κίνημα τῶν χειλέων καὶ τῶν ὑφρύνων.

Ὁ κακοῦργος εἰσῆλθε, καὶ εἰσελθὼν ἔδει νὰ κακουργήσῃ.

Ὡχρίασε κατ' ἀρχὰς ἀνυψῶν τὸ δολοφόνον ὅπλον του. Τὸ ἀμαυρὸν του ὄμμα ἀπήστραπτεν ὑπὸ ἰοβόλου καὶ καταστρεπτικοῦ πυρός.

Μετὰ μικρὸν δὲ κατήνεγκε τὸ καταστρεπτικὸν ἐγχειρίδιον κατὰ τῆς καρδίας τοῦ δυστυχοῦς νέου.

Μικρὸς ρόχθος τοῦ ἐκρεύσαντος αἵματος ἤκούσθη καὶ οὐδὲν πλέον.

αἱματόφυρτον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀφήσας ὁμοῦ μετὰ τινος ἐπιστολῆς, ἐξεδικήθη, εἶπε ψιθυρίζων, καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἀτάραχος ὅλως,

Δὲν ἐσχέφθη καὶ ἡ τίγρις, οἷαν πολῦτιμον ὕπαρξιν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ δολοφόνον ὄπλον του ἐφόνευεν. Δύστηνος μήτηρ! ὅποιαν ἔχιδναν ἀνέτρεφες ἐν τοῖς κόλποις σου, ὅποῖον δ' ὦ Ἀλέξανδρε, ἀγαθοεργὸν περισυνήγαγες ἐκ τῶν ἀγυιῶν ὄλεθρον, ὅστις τοιαύτην συμφορὰν ἤθελε σοὶ ἐπενέγκει!

— Τὰ πάντα ἐν εὐχῇ ἐτελείωσαν, εἶπε κατερχόμενον τὸ τέρας, πρὸς τοὺς συντρόφους του· ἄγωμεν λοιπὸν τώρα, καὶ ἐξῆλθον τῆς οἰκίας ἀποχαιρετήσαντες τὸν κακοῦργον συνεργὸν των Γεωργάκη, ἐπορεύθησαν δ' ἐκ νέου εἰς τὸ καταγώγιον τῆς Τριανταφυλλαίνιας ἵνα συσκευθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ ἄδικος καταδίκη.

Τὴν πρωΐαν μετὰ περιεργείας παρστήρησαν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, ὅτι οὔτε ὁ Στέφανος οὔτε ὁ Νικόλαος ἐφαίνοντο.

— Πήγαινε, Ἀνθὴ, νὰ ἰδῇς τί πάθανε αὐτοὶ καὶ δὲν ἐσηκώθησαν ἕως τώρα, μεσημέρι ἔγεινε καὶ τὸ μαγαζὶ περιμένει κλειστόν, εἶπεν ἡ κυρία Κατίνα πρὸς τὴν ὑπερέτριάν της.

Ἡ ὑπηρετρία ἐκτελοῦσα τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας αὐτῆς, εἰσῆλθεν αἶφνης εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Νικολάου, ἀλλ' ὦ φρίκη! τί βλέπει; τὸν Νικόλαον αἱματόφυρτον καὶ ἐκτάδην κείμενον ἐπὶ τῆς κλίνης ἄπνουν.

Σχεδὸν ἡμιθανὴς κατέπεσεν ἡ δυστυχὴς ὑπηρετρία, ἀφεῖσα κραυγὴν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοιούτου κακουργήματος.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς ὑπηρετρίας, τρέχει ἡ κυρία Κατίνα,

ΘΡΑΚΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

(7).

ἀλλὰ πίπτει λιπόθυμος καὶ αὕτη ἐπὶ τῇ θείᾳ τοιαύτης στυγεράς εἰκόνας.

Προσέτρεξαν τότε ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, μηδ' αὐτοῦ τοῦ κακούργου Γεωργίου ἐξαίρουμένου, καὶ ἐξεχύθησαν εἰς κραυγὰς, αἵτινες συνήγειραν ἅπαντας τοὺς γείτονas.

Ἡ οἰκία ἐπλήσθη πάραυτα ἀνθρώπων, μετὰ περιεργείας δ' ἅπαντες παρετήρησαν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Στεφάνου καὶ ἐρριμένην ἐπιστολήν. Ἦνοιξαν αὐτὴν καὶ ἀνέγνωσαν.

Περιεῖχε δ' αὕτη τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Ἀλέξανδρε»

Δὲν ὥς ζητῶ συγγνώμην διότι αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος ταύτης, ἔπαισα καὶ τὸ πταῖσμα μου ὁμολογῶ, πλὴν ἔδει τὰ ἀπαλλαγῶ τοῦ ἄφρονος υἱοῦ σας. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη μὲ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ ἀνεχοίτον τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον τῷ ἐνεπιστεύθην, καὶ τὸ ὁποῖον ἂν ἐξεμυστηρεῦετο, τότε ἐγὼ ἔτρεπε τὰ ἀπολεσθῶ. Ἀφοῦ δ' ἐπὶ τέλους μὲ ἀφῆρσε καὶ πῦρ ὅ,τι ἐθεώρουν ὡς τὸ πολυτιμότερον πρῶγμα τὴν ἐρωμένην μου δηλαδὴ καὶ ἠθέλει ἐπὶ τούτοις τὰ συζευχθῶ διὰ τῆς βίας τὴν ἀδελφὴν του, καθῆκον μοὶ ἐπεβάλλετο τὰ ἀπαλλαγῶ τούτου. καὶ ἀπηλλάγην».

«Στέφανος»

Τὸ ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον εὑρέθη, εἰς λαιμοδέτης, ἡ ἄνω ἐπιστολὴ μὲ πονομοιοῦταπον χαρακτῆρα γραφῆς μὲ τὴν τοῦ Στεφάνου, καὶ τελευταῖον ἡ ἀπουσία τοῦ Στεφάνου, ὑπῆρξαν ἐναργέστατα μαρτήρια ὅτι τὸ κακούργημα διεπράχθη ὑπ' αὐτοῦ.

Κατάραι κατὰ τοῦ Στεφάνου διεδέχθησαν τοὺς πρώτους ἐνδοιασμούς, καὶ πάραυτα ἤρξαντο αἱ ἐρευναι, ἀπὸ μέρους τῆς ἀστυνομίας πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτοῦ.

Τὴν μεσημβρίαν πελιδνὸς καὶ σχεδὸν ἡμιθανὴς ἀφίππευεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς ἐπαύλεώς του ὁ δυστυχὴς Ἀλέξανδρος.

Ὁ δύστηνος μετὰ δυσκολίας τὴν κλίμακα ἀναβάς, ἔστη ἄφωνος ἔμπροσθεν τοῦ ἀνθρωποκόλου φερέτρου τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅτι ἔβλεπεν, ἐνόμιζεν ὅτι εὐ-

ρίσκετο ἐν ὀνείρῳ, ἡδυνάτει μέχρι τέλους νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Στέφανος θὰ ἦτο φονεὺς τοῦ υἱοῦ του.

— Ἐὰν ἐφόνευσε τὸν Νικόλαόν μου ὁ Στέφανος, θὰ τὸ ἔπραξε μόνον ἕνεκα παραφροσύνης, εἶπεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν, εἰδ' ἄλλως δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραδεχθῶ, διότι θὰ ἦτο τότε θηρίον, τίγρις.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, λαμπρὰ ὡς ἤρμοζεν αὐτῷ, ἐγένετο ἡ ἐκφορά τοῦ νεκροῦ, τὸ δὲ πλῆθος συνωστίζετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, θέλον νὰ παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς, οἵτινες ἐν ἀπογνώσει διατελοῦντες ἐπὶ τῷ μεγέθει τῆς συμφορᾶς ἐκλαιον ἀπαρηγόρητα.

Καὶ τοῦτα μὲν συνέβαινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐν δὲ τῷ καταγωγείῳ ἐκείνῳ οἱ ἀγαθοὶ φίλοι διετέλουν καθ' ἑκάστην εἰς ἀλεπαλλήλους συνδιαλέξεις περὶ τοῦ πρακτέου, διότι ἔδει νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον μετὰ τόσοῦ κόπου ἐξετέλεσαν.

Τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ ἐσπέραν, οἱ κακοῦργοι συνῆλθον καὶ πάλιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Τριανταφυλλαίνης.

— Αἴ πῶς σὲ φαίνονται, Ἀναστάση μου, αὐτὰ ; σὲ βλέπω πολὺ τρομαγμένον, εἶπεν ὁ Κροντῆρας πρὸς τὸν Περπίνην.

— Πῶς νὰ μὲ φανῶσι, φίλε μου, αὐτὰ, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ, ἄλλην φορὰν δὲν εὗρέθην εἰς τοιαῦτα, καὶ διὰ τοῦτο πολὺ φοβοῦμαι.

— Ὅχι ποσῶς νὰ μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ Κροντῆρας, ὅταν ἔχῃς εἰς τὰ τοιαῦτα ὡσὰν ἐμὲ σύντροφον· ἔχεις δίκαιον δὲν γνωρίζεις ἀπὸ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ τοιούτου εἵδους μόνον μὲ τὸ αἷμα ξεπλύνονται.

— Καπετάνιε, προσέθηκε μετὰ μικρὸν, τί κάμνει αὐτὸ τὸ βρωμόσκυλο μέσα ὅτῃ γύσβα.

— Σαπίζει, ἀπεκρίθη ὁ ληστής μετ' ἀπαθείας, σαπίζει μέσα χωμένο. Κατέβηκα ἐχθὲς τοῦ ἔβγαλα ἄπο μέσ' τὸ τσουβάλι, τοῦ ἔλυσα τὰ χέρια του, καὶ τοῦ ἔρριψα κᾶμποσο ψωμί. Περισσότερον ἀπ' αὐτὰ τοῦ τέργισαζε ;

— "Οχι δά, ἤθελα νά πῶ δέν τ' ἄφηνες νά ψογήσῃ.

— Δέν μέ μέλλει ἀφεντικό, ἀλλά ποιός τὸ φορτόνονταν, γιὰ νά τοῦ ρίξῃ ἔξω, θέ νά βρωμήσ' ἐγὼ ἐχθές νηεπλέδισα νά τοῦ στείλω στό διάολο μέ μιὰ μαχαιριὰ, ἀλλ' ἐπειδὴς ὁ κύρ 'Αναστάσης μέ εἶπεν νά τοῦ κυττάξω λιγάκι γιὰ τοῦτο τοῦ ἄφησα ζωντανό.

— Ὁ Κύρ 'Αναστάσης πάντοτε ψυχόπονος, εἶπεν ὁ Γεράσιμος ἐν εἰρωνείᾳ.

— Ἄ! ὅλο μέ σκοτωμούς, ἀπήντησεν ὁ 'Αναστάσιος ἐυσταρεστηθεὶς ὀλίγον.

— "Οχι σκοτωμούς ἀλλ' ὄχι καὶ ἀγιωσύναις. "Ένας ἄνθρωπος ποῦ ἤθελε νά σέ βλάψῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράσιμος, βλάψεν σὺ, διὰ νά μὴ ἡμπορῇ νά κινηθῇ ἄλλοτε, καὶ οὔτε νά σκεφθῇ διὰ τοιαῦτα.

Τετάρτη ἐσπέρα ἦτο περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ὅτε οἱ δύο κακοῦργοι τῇ διαταγῇ τοῦ 'Αναστασίου θέσαντες τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Στεφάνου, τὸν ἀπήγαγον ὀλίγον ἔξω τῆς 'Ραιδεστοῦ καὶ τὸν ἀπέλυσαν.

Μόλις τὴν ἐλευθερίαν του αἰσθανθεὶς ὁ δυστυχὴς Στέφανος, ἤρξατο νά τρέχῃ πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. 'Αλεξάνδρου, ὠχρὸς, ρυπαρὸς, νῆστις, καὶ σχεδὸν μὴ διατηρῶν τὰς φρένας του σώας.

Διήρχετο διὰ τοῦ Βαλοῦκ Παζαρίου, ὅτε τὸν συναντᾷ φίλος του τις.

— Ποῦ τρέχεις, Στέφανε ; τοῦ λέγει, ἀπ' ἐδῶ θὰ σέ ἰδοῦνε, σέ ζητοῦν ἀνυπόμονως ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

— Καὶ διατί ; ἀπήντησέν ὁ Στέφανος, νά ἴσα ἴσα καὶ ἐγὼ τώρα εἰς τὸ δικαστήριον μετὰ μικρὸν θὰ ὑπάγω.

— "Ελα δά ἄφσε τῆς ἐξυπνάδαις, ἔλα φύγε γιατί θὰ τὸ μετανιώσῃς.

Καὶ ἤρξατο νά τῷ λέγῃ τὰ καθέκαστα, εἰς τὰ ὅποια ὁ Στέφανος ἔμεινε σχεδὸν ἄφωνος.

— 'Αλλ' ἐμὲ μὲ ἔκλεψαν, λέγει μετὰ μικρὸν μὲ ἔδ . . . ε .
σαν μέσα σ' ἓνα . . . καὶ ἐπνίγη ἡ φωνή του ἐκ τῆς ταραχῆς.

— *Ελα ἄφστα αὐτὰ τοῦ λέγει ὁ Γιάννης — οὕτως ὠνομά-
ζετο ὁ φίλος του — ἴσως κι' ἔχης δίκιο, ἀλλὰ δὲν θὰ εὕρης. 'Εδῶ
ὅλοι εἶναι ὠργισμένοι ἐναντίον σου καὶ δὲν θὰ θελήσουν οὔτε νὰ
σ' ἐρωτήσουν οὔτε νὰ σ' ἀκούσουν, ἡμπορεῖ μάλιστα νὰ χάσης
καὶ τὴν ζωὴ σου, διότι ἐξεδόθη διαταγὴ διὰ νὰ σ' εὕρουν καὶ νὰ
σὲ συλλάβουν, καὶ ἂν τυχὸν ἀντισταθῇς νὰ σὲ φονεύσουν.

Σήκω τώρα καὶ πήγαινε στὴν πατρίδα σου, διηγήσου τὰ κα-
θῶς εἶναι εἰς τοὺς γονεῖς σου, καὶ ἴσως ἐκεῖνοι τὰ συμβιβάσουν.

Τὰ γόνατα τοῦ δυστυχοῦς Στεφάνου ἀκούοντος τοιαῦτα, σχέ-
δὸν παρέλυσαν, ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ μετὰ μικρὸν προσέθηκεν,

— 'Αλλὰ οἱ ὄνομα Θεοῦ, δὲν γνωρίζω τίποτε ἀπ' αὐτὰ, μὲ
συνέλαβον . . . μὲ . . . ἔδε . . . σαν.

— Πολὺ πιθανὸν, εἶπε, νὰ ᾔναι ἔτσι ποῦ λέγεις, ἀλλὰ δὲν θὰ
εὕρης τὸ δίκιο σου. Σήκω καὶ πήγαινε στὴν πατρίδα σου καθὼς σὲ
εἶπα, καὶ μὴ ζητεῖς τὸ διάολό σου· θέλεις νὰ φύγῃς γλυτόνεις
ἴσως, δὲν θέλεις καταστρέφεσαι. Σήκω λοιπόν. Σήκω μὴ χάνῃς
καιρόν. Φύγε, φύγε.

Ὁ δυστυχὴς ἐν ταραχῇ διατελὼν ὑπήκουσεν, ἔλαβε τὴν ὑ-
ποδειχθεῖσαν αὐτῷ ὁδὸν, ἀνέβη ἐπὶ τινὸς ἵππου, τὸν ὁποῖον ὁ κα-
λὸς Γιάννης τοῦ ἐπρομήθευσε κρυφίως καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὴν Τυ-
ρολόην.

Τὰ πάντα πρὸ αὐτοῦ μέλαινα παρουσιάζοντο καὶ φάσματα ἐν
τῷ σκότει τῆς νυκτὸς διέκρινε.

Ἡ ὁδὸς ἦν ἔδει νὰ πορευθῇ, τῷ ἐφάνη μακροτάτη, δὲν ἠδύ-
νατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς. Τὸ φᾶσμα τοῦ Νικολάου, τὸ
νεκρικὸν περιβεβλημένον σάββανον παρηκολούθει αὐτὸν, καὶ τὸν
πατέρα του, μετὰ τοῦ 'Αλεξάνδρου ἐν ἄκρᾳ ὀργῇ ἐφαντάζετο ἔμ-
πρόσθεν αὐτοῦ.

Πρωτὰ ἦτο ἤδη, ὅτε ὁ Στέφανος εἰσήρχετο εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἀφίππευσεν, καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἔχων, ἔκρουε τὴν θύραν τῆς οἰκίας των.

Ἡ θύρα ἰνεώγη καὶ ἡ ἀπειλητικὴ μορφή τοῦ πατρὸς τοῦ ἐφάνη ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

— Ποῖος εἶναι ;

— Ἐγώ· ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος διὰ πεφοβισμένης φωνῆς.

— Ἦλθες τέρας ; καὶ τί ζητεῖς ; προσέθηκεν ὁ πατήρ τοῦ Στεφάνου σχεδὸν ἐμβρόντητος ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν ὀργῆς, ἦλθες ἵνα δικαιολογηθῇς εἰς τὸν πατέρα σου, διὰ τὰ ἐγκλήματα τὰ ὅποια διέπραξες ; δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τίποτε ἰδικόν σου. Φύγε μακράν μου.

— Πάτερ μου ἄκουσόν μου, δὲν πταίω ἄκου σον, ἀπῆντησεν ὁ Στέφανος.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω τὸ ψεῦδος θριαμβεύον ἐνώπιόν μου, εἶπεν· φύγε μακράν μου, Σὺ ὁ μὴ λυπηθεὶς τὸν φίλον σου, τὸν δυστυχῆ Νικόλαον, ποτὲ δὲν δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς πατρικὴν ἀγάπην. Φύγε διὰ νὰ μὴ γείνω καὶ αἷτιος τῆς καταστροφῆς σου, ἵνα μὴ προσλάβω καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ προδότη, φύγε δὲν θέλω διόλου νὰ σὲ ἀκούσω· δὲν θέλω νὰ εἴπωσιν αὔριον, ὅτι ὁ Λυσίμαχος παρέδωκεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν υἱὸν τοῦ εἰς τὰς ἀρχάς.

Ἡ μήτηρ τοῦ Στεφάνου ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀποῦσα· δὲν εὗρέθη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν τῆς ἀποδειώξεως τοῦ δυστυχοῦς Στεφάνου.

Ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχοῦς ἐπνίγετο ἐν στεναγμοῖς καὶ ὀγκρύσις καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Φύγε μακράν μου, προσέθηκε μετὰ μικρὸν ὁ σκληρὸς πατήρ, διότι ἡ κακοῦργος μορφή σου ἐπιτείνει ἔτι περισσότερον τὸν θυμὸν μου. Σὲ ἐγέννησα, ἀλλ' ὁ Θεὸς νὰ μοῦ συγχωρήσῃ, διότι δὲν ἤξευρα ὅτι ἐγέννων ἐν τέρας. ὦ ! ἐάν ἤξευρον ἤθελον βρέφος ἔτι σὲ κατασπαράξει ἐντὸς τοῦ λίκνου σου, ἵνα μὴ μεγαθυρόμενος, τοιαῦτα διαπράξῃς ἐγκλήματα.

Ὁ Δυστυχὴς Στέφανος ὠλόλυζεν· ἡ φωνὴ του δὲν ἐξήρχετο πλέον καὶ ἡ ἀναπνοή του μόλις ἠκούετο.

— "Ακουσόν μου, καλέ μου πάτερ, προσέθηκε μετὰ μικρὸν, ἄκου σόν μου. δὲν πταίω πτωῶς· θέλεις μάθει τὰ καθέκαστα· ἐγὼ ἐλοτελῶς ἀγνοῶ τὸν νόμον τοῦ φίλου . μ . . ου καὶ ἐπνίγη ἡ φωνή του.

— Φύγε, ἀπήντησεν ὁ σκληρὸς πατήρ, δὲν ἀκούω τίποτε, ἤλθες διὰ τῶν σοφισμάτων τὰ ὁποῖα κατὰ τὰ τόσα ἔτη τῶν σπουδῶν σου ἔμαθες, νὰ μὲ πείσῃς· εἶναι ἀδύνατον· δὲν θὰ τὸ κατωρθώσης. Φύγε, φύγε, δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ κατὰ πρόσωπον, κακοῦρ . . . γε . κρυμνήσου — Ψυχρὸς ὑδρῶς περιέρρωσεν τὸ σῶμα τοῦ Στεφάνου· δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντιστῇ, διότι οἱ λόγοι τοῦ δὲν εὔρισκον διόλου ἡχῶ παρὰ τῷ Λυσιμάχῳ· ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὡς τῷ προσέτασεν ὁ πατήρ του· ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγῃ; πρὸς ποῖον νὰ καταφύγῃ ὡς εἰς ἄσυλον; οἱ πάντες ἤθελον τὸν παραδώσῃ εἰς τὰς ἀρχάς, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο, ὁ πρότερον λατρευόμενος Στέφανος.

Ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως, ὅτε εἶδεν ὀπισθέν του δύο χωροφύλακας οἵτινες τῷ ἐπέταξαν νὰ σταθῇ.

Ἦσθη οὗτος, καὶ ἠρώτησεν αὐτοῖς τὸ αἶτιον.

Οὗτοι ἀπήντησαν, ὅτι ἀπὸ πέντε ἡδὴ ἡμερῶν ἀνέζητεῖτο, καὶ ὅτι ἐξεδόθη εἰλαμί δι' αὐτοῦ κατεδικάζετο εἰς δεκαπενταετῇ δεσμά.

— Ἄλλ' εἶμαι ἀθῶος, εἶπεν.

— Ἡδύνα σο, προσεβλήσαν οἱ χωροφύλακες νὰ διαμαρτυρηθῇς· τώρα κατεδικάσθης ἐρήμην· καὶ ἐξ ἄλλου τί μᾶς μέλλει ἐμᾶς· ἡμπορεῖς εἰς τὸ δικαστήριον νὰ τὰ εἰπῇς αὐτά, ἡμεῖς ἔχομεν μόνον καθήκον νὰ σὲ συλλάβωμεν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου.

Λοιπὸν ἐμπρός, ἀκολουθεῖ μας· ἐμπρός.

Ὁ Στέφανος δὲν ἠδύνατο ἄλλως ἢ νὰ ὑπακούσῃ· ὅθεν με δεδεμένους τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ἔχων, ἀπηγάγετο εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ραιδεστοῦ.

Τὸ πλῆθος ἀθρόον ἔτρεχεν κατὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν εἰσόδον τοῦ Στεφάνου ἵνα ἴδῃ τὸν ἀπαγόμενον κακούργον.

Ἀραὶ καὶ βλασφημίαι ἐξεφέροντο ἐναντίον τοῦ φιλοκτόνου Στεφάνου, τοῦ κακούργου Τσορλινουῦ, ὡς τὸν ἐπωνόμασαν.

Δέκα πέντε ἡμέρας διέμεινεν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ραιδεστοῦ ὁ Στέφανος, καθ' ἃς ὁ κ. Ἀλέξανδρος, οὔτε καὶ ἠξίωτε νὰ τὸν ἴδῃ· καὶ εἶχε δίκαιον· διότι κατηγόρειτο ὡς φονεὺς τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του, τοῦ Νικολάου.

Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας, ὁ δυστυχὴς Στέφανος, ὑπὸ τὰς ἀρὰς τοῦ πλήθους, ἀπηγάγετο εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Μετὰ δέμηνον δ' ἐν αὐτοῖς διαμονὴν, ἀπεστάλη εἰς τὸ Ζηνδάν (ἐσώγειος φυλακὴ) τοῦ Διδυμοτείχου, τὸ ὁποῖον ἦτο προσδωρισμένον διὰ τοὺς μεγάλους κακούργους, καὶ περίφημον διὰ τὸ τρομακτικὸν αὐτοῦ.

Ἡ ἐν τῷ Ζηνδάν κάθειρξις

Ὅπωςδὴποτε τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων φυλακῶν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὁ Στέφανος, ἀλλ' ὅτε ὁμως ἐκλείσθη εἰς τὸ κάτεργον τοῦ Ζηνδάν, εἰς τὸ βαθὺ ἐκεῖνο τῆς κολάσεως ἔρεθος, εἰς ὃ οὐδὲν ἄλλο ἐπιπλόν, πλὴν μιᾶς ρακώδους ἐξ ἀχύρων στρωμνῆς ὑπῆρχεν, καὶ εἰς ὃ ἡ ὑγρασία ἔρρεε καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἐκ τῶν τοίχων, ὦ τότε ! τότε ! τὸ στῆθος τοῦ δυστυχχοῦς ἐξωγκώθη, ὡσεὶ ἐμελλε νὰ διαρραγῇ, βάθεις στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ, τὰ δάκρυά του ἔρρεον ποταμηδόν, καὶ ξηροὶ ἐν τῷ μετοξὺ ἠκούοντο ὀλολυγμοί· ἔπεσε πρηνὴς καὶ προσευχήθη· ἀναμετρῶν δὲ κατόπιν τὸν παρελθόντα βίον του, διηρώτα τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁποῖόν τι ἔγκλημα διεπράξατο κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, ἵνα ἡ θεία μῆνις εἰς τριαύτην σκληρὰν τιμωρίαν τὸν καταδικάσῃ.

Διήλθεν οὕτω τὴν ἡμέραν ἐκείνην· μόλις ἐγεύθη ὀλίγον ἄρτον,

τὸν ὁποῖον τῷ ἔδωσεν ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἔπιεν καὶ ὀλίγον ὕδωρ.

Ποτὲ μὲν ἔμενε καθήμενος καὶ βεβυθισμένος εἰς τοὺς διαλογισμούς του, ποτὲ δὲ περιήρχετο τὴν ἔρημον ἐκείνην σκοτίαν, ὡς τὰ ἄγρια θηρία τὰ σιδηρὰ κλωδία των.

Τὴν ἐπικύριον δὲν ἔβλεπε πλέον καὶ μόλις ἐκινεῖτο· ὁ δεσμοφύλαξ ἐφρόνει αὐτὸν βαρέως ἀσθενοῦντα, ὁ δὲ Στέφανος ἤλπιζε νὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Παρηλθὼν οὕτω τρεῖς μῆνες, καὶ οὐδεμία παρήγορος εἰδήσις ἔφθασεν εἰς αὐτόν, καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἔρω τώμενος ἔμενε πάντοτε ἄφωνος.

Ὁ Στέφανος ἠσθάνθη ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς δυστυχίας τοὺς ὁποίους ὑπερέρουν οἱ εἰς τοῖα αὐτὰς φυλακὰς κόθειρκτοι.

Κατ' ἀρχὰς ἐφαίνετο ὑπερήφανος καὶ ἀνυπόμονος διὰ τὸ μακρὸν τῆς καθεύξεώς του, διότι συνηθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅλως ἀθῶν, μετὰ ταῦτα ὅμως ἤρξατο νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς ἑαυτόν· ἤρξατο νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ περὶ τῆς ἀθωότητός του, ὅπερ ἦτο ἴσως ἀποτέλεσμα παροδικῆς φρενοβλαβείας· ἐπὶ τέλους δὲ πεσὼν ἐκ τοῦ ὑπερηφάνου χαρακτηρήσας του, ἤρξατο νὰ ἱκετεύῃ οὐχὶ μόνον τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς δεσμοφύλακὰς του, ὥσεί ὑπ' αὐτῶν ἐξήρτᾶτο ἡ σωτηρία του, μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως τὸν θέσωσιν, εἰ δυνατόν, εἰς ἄλλην τινὰ φυλακὴν, ἔστω καὶ βαθυτέραν καὶ σκοτεινότεραν, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀλλάξωσιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐβαρύνθη πλέον. Παρεκάλει ὅπως εἰ δυνατόν τὸν δώσωσι τοῦλάχιστον σύντροφόν τινι, μεθ' οὗ νὰ συνδιαλέγηται· ἀλλ' εἰς μάτην, αἱ ἱκεσίαι αὐτοῦ ἦσαν φωναὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ βεῶντος. Ὁ δεσμοφύλαξ πάντοτε ἔμενε ἄφωνος, καὶ ὁ δυστυχὴς Στέφανος οὐδὲν ἕτερον ἤκουεν ἢ τὸν ἥχον τῆς ἰδίας του φωνῆς, ἧς τὸ μονότονον ἐνεποίει εἰς αὐτὸν φρίκην.

Εἰς ἄλλην περίστασιν, κατὰ τὰς εὐδαίμονας τοῦ βίου του ἡμέρας, ἔφριττεν ἀναλογιζόμενος τὰ καταγώγια τῶν φυλακῶν, ἀτινα ἔγεμνεν τυχερῶν καὶ ληστῶν καὶ δολοφόνων, οἵτινες συνα-

γελάζονται ἀκολασταίνοντες, καὶ φοβεράς συνάπτουσι φιλίς, ἤδη ἠύχετο νὰ εὐρίσκετο εἰς τοιοῦτόν τι καταγώγειον, ὅπως βλέπει καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἐκτὸς τοῦ ἀπαθοῦς δεσμοφύλακος, ὅστις ἔμενε πάντοτε βωβός. Ἦρξατο ἤδη νὰ ἐπιθυμῇ τὸν κοινωνικὸν τοῦλάχιστον τῆς φυλακῆς βίον, καθ' ὃν οὗτοι μὲ τὸν ἀτιμωτικὸν τῶν ἱματισμῶν τὸν μετὰ τῶν ἀλύσσεων εἰς τὸν πόδα, ἐνέπνεον τοῦλάχιστον τὸν καθαρὸν τῆς ἐπικοινωνίας ἀέρα.

Παρεκάλει, ἰκέτευεν, ἀλλ' εἰς μάτην ἐξαντληθεὶς πλέον, ἀναμένων τὴν βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων, ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν μόνον παρήγορον εἰς τοιαύτας στιγμάς.

Ὅλαι αἱ κατατρύχουσαι τοὺς δυστυχεῖς ἰδέαι, ἐπῆλθον τότε εἰς τὸν νοῦν τοῦ δυστυχχοῦς. Ἀνεμνήσθη ὅλων τῶν προσευχῶν, ἃς κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν ἐδιδάχθη, καὶ ἐνεθάθυεν εἰς τὸ ὕψος τῶν ἐννοιῶν, αἵτινες διελάνθανον τέως ἐν αὐτῷ· οἷον εἰς τὸν εὐδαίμονα ἢ προσευχὴ εἶναι ἄθροισμα λέξεων ξηρῶν, μονότονος δέησις καὶ κενὴ ἐννοίας· μόνος δ' ἀτυχῆς ἐδιδάχθη ὑπὸ τῆς δυστυχίας τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην γλῶσσαν, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Θεόν.

Προσευχήθη λοιπὸν ὅχι πλέον θ' ἐρμῶς, ἀλλὰ μανιωδῶς· ἐξέσχιζε τὰ ἐνδύματά του καὶ ἀναμέτρει εἰς πᾶσαν λέξιν, ἣν ἐπρόφερε, καὶ τὸ ὕψος τῆς τοῦ Θεοῦ παντοδυναμίας.

Ἐν τούτοις ἔμενε πάντοτε ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Ζηνῶν.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀπέβη σκαιὸν, καὶ ἀχλὺς περιέφραττε τοὺς ὀφθαλμούς του· τὸ παρελθὸν τῷ ἐφαίνετο τόσον βραχὺ, ὥσεί νὰ μὴ ὑπῆρχε· τὸ παρὸν τόσον ζοφερόν καὶ τὸ μέλλον τόσον ἀμφίβολον. Ἐΐκοσι δύο ἐτῶν αὐγῆς, μελέτη, ἐντὸς σκοτίας χεῖρον ἐς καὶ τῆς κολάσεως.

Ἦρξατο τέλος νὰ βλασφημῇ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του, ἐπεθύμησε τὸν ἀκηρτικὸν βίον, καὶ ἤρξατο παιδεύων τὸ σῶμα του.

Ἐσκέπτετο οἷον τὸ μῖτος τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ ἡ βίαια δίκη κατεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην, καὶ κατηρᾶτο τοὺς

αίτιους νὰ ὑποστῶσιν ὅσας βασάνους συνελάμβανεν ἡ πυρέσσουσα φαντασία του. Περιέπιπτεν ἔστιν ὅτε, καὶ εἰς τὴν στυγνὴν τῆς περὶ αὐτοκτονίας ἰδέαν· προσέβλεπεν ἀτάραχος τὴν παρελθούσαν ζωὴν καὶ τὴν μέλλουσαν μετὰ τρόμου, καὶ ἐξελέξατο τὸν μέσον ὄρον, ὅστις τῷ ἐφαίνετο ὡς σωτήριος λιμὴν.

Διατελῶν δὲ πάντοτε εἰς τὰς διαποντίους περὶ τοῦ τέρματος τῆς ζωῆς του ἰδέας, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ἄῤῥην ἄνθρωπός ποτε, ἑλευθερός καὶ ἰσχυρός. εἶδον τὸν ἀδριζόντα τοῦ μέλλοντός μου ἐπιπροσθεύμενον μὲ νέφλι, καὶ πολλὰκις παρετήρησα αὐτὸν τὸν θάνατον, καὶ ἡγωνίσθην ὅλαις δυνάμεσι νὰ τὸν ἀποφύγω. Καὶ τοῦτο διατί; διότι τότε ἦμην εὐτυχής, διότι ἐπανερχόμενος τότε εἰς τὴν ζωὴν, ἐπανηρχόμην εἰς αὐτὴν εὐδοιμονίαν· ἤδη ὅτε ἀπώλεσα πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ εἶχαν, καὶ ἤδη ὁ θάνατος μοὶ προσμειδιᾷ, ὡς ἡ τροφὸς πρὸς νήπιον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἐρησυχάσῃ. »

Παρήλθον οὕτω δέκα ὀκτὼ μῆνες, καὶ ὁ δυστυχὴς κατετυραννεῖτο ἐν τῷ καταγωγείῳ ἐκεῖνῳ, ὅτε μὲν τὰς ἰδέας τῆς αὐτοκτονίας προβάλλων, ὅτε δὲ ἀποδιώκων αὐτάς, ὡς ἀποτροπαίους εἰς τὰς δοξασίας του.



Ἡ ἀπόπειρα.

Ἐπανελθόμεν καὶ πάλιν, φίλοι ἀναγνῶσται, εἰς τὸ χαμερπὲς ἐκεῖνο τῶν ληστῶν καταγώγειον, εἰς τὸ κρύφιον ἐκεῖνο τῆς κυρᾶς Τριανταφυλλένιας οἴκημα.

Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δυστυχοῦς Νικολάου, ὁ Γεράσιμος μετὰ τοῦ φίλου του Ἀναστασίου Περπίνη, εὐρίσκοντο ἐν συνδιαλέξει ἐν τῷ ρηθέντι καταγωγείῳ.

— Δὲν σ' ἔλεγα ἐγὼ, ἔλεγεν ὁ Γεράσιμος, ἀγαπητέ μοι Ἀναστάση, ὅτι ὅπου ὁ Κροντηῆρας βάζει τὸ χεράκι του πάντοτε,

γίνετε χρυσή δουλειά· αἷ δὲν εἶναι ἔτσι ; πλέον διελύθησαν οἱ φόβοι, τοὺς ὁποίους εἶχες περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς μας. Τώρα λοιπὸν, ὑπόθεσον γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι ἡ Ἰάνθη εἶναι ἰδιότη σου, καὶ ὅτι ἡ κόρη τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ ἀνήκει· διότι ἀπὸ μιᾶς ἱδρῆ ἐξομάρδος, συνῆψα τὰς σχέσεις μὲ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἴδι θεωροῦμαι ὡς ὁ καλλίτερός των φίλος.

— Σὺ βρὲ διάβολε ἔχεις μαγνήτη· ἀπῆντησεν ὁ Περπίνης, ἔχεις μαγνήτη μὲ τὸν ὁποῖον μαγεύεις ὅλον τὸν κόσμον· ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὰ κατορθώσω τὰ τοιαῦτα.

— Ἀκουσέ μου εἰς τὸ κάθε τι σου, εἶπεν ὁ Γεράσιμος, καὶ πάντοτε θὰ ἐπιτυχάνης.

— Σὲ ἀκούω ἀπῆντησεν ὁ Περπίνης ὅστις ἀπεθαύμαζε τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ φίλου του.

— Λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ Γεράσιμος, μοῦ εἶπες προχθές, ὅτι τὰ ἔχεις καλὰ μὲ τὸν καλόγηρο δὲν εἶναι ἔτσι ; αἰροῦ λοιπὸν τὰ ἔχεις καλὰ μὲ αὐτόν, τότε σηκώνεσαι μιὰν ἡμέρα καθ' ἣν θὰ λείπη αὐτός, καὶ ἀλαγμένος στολισμένος, πηγαίνης εἰς τὸ σπῆτι του, καὶ ὅταν εὕρῃς τὸ κορίτσι μονάχο, μὲ χίλια δυὸ κοπλιμένα τοῦ ἐκφράζεις τὸν ἔρωτά σου. Τὸ λέγεις δηλαδὴ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχη καμμιὰν ἐλπίδα ἀπὸ τὸν κακυῦργον ἑραστήν του, διότι ἐκεῖνος τώρα πλέον θὰ σαπίσει ἐντὸς τῆς φυλακῆς.

Καὶ ἂν τὸ εἰπῇς αὐτὰ μὲ ἄλλα κᾶμποσα ἐρωτικὰ κοπλιμένα, καὶ τοῦ εἰπῇς ὅτι τὸ ἀγαπᾷς, ὅτι τρελλένεσαι, ὅτι ἂν δὲν σὲ πάρῃ θὰ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἂν τοῦ εἰπῇς ὅλα αὐτὰ, μὲ τέχνην ἐννοεῖται, τότε πιστεύσόν μοι, ὅτι τὸ κορίτσι θὰ εἶναι ἰδιόν σου.

— Ἐχει καλῶς εἶπεν ὁ Περπίνης· πελὺ καλὰ· θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις· ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι καὶ θὰ τὰ δεχθῇ.

— Κάμε, φίλε μου, ὅπως σὲ λέγω, καὶ ἐμὲ ἔπειτα νὰ αἰτιάσαι ἂν ἀποτύχῃς, εἶπεν ὁ Γεράσιμος.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας πρόθυμος, εἶπεν ὑπομειδιῶν ὁ Περπίνης.

— Λοιπὸν χαῖρε· σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἶπεν ὁ Γεράσιμος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ εἶπεν ὁ Περπίνης· Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων.

Τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς συνομιλίας των ἡμέραν, ὁ Ἀναστάσιος εὐπάρυφον φέρων ἐνδυμασίαν, πλήρης θάρρους, ἐκλέξας δὲ κατάλληλον στιγμήν καθ' ἣν ἔλειπε δηλαδή ὁ μοναχὸς, ἐχώρει πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰάνθης.

Ἡ Ἰάνθη ἦτο μόνη, ἐν ἀτημελήτῳ ἱματισμῷ καὶ παμμελαίνῃ ἐνδυμασίᾳ, μεμαραμένη καὶ μὲ ἐσβεσμένον σχεδὸν καὶ δακρῦον ὄμμα, δὲν συνῆλθεν εἰσέτι ἐκ τῆς ταραχῆς εἰς ἣν διετέλει ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ φίλου της, ἀλλὰ πάντοτε ἐν στεναγμοῖς καὶ ὀδύναις διήρχετο τὸν καιρὸν της. Μὲ ὅλην ὁμῶς τὴν κατέχουσαν αὐτὴν ταραχήν, μὲ ὅλην τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της, διετέλει εἰσέτι ὠραιοτάτῃ. Ἡ πλουσία καὶ χρυσοξανθος αὐτῆς κόμη συνεστραμμένη εἰς παχείας πλεξίδας, ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τοῦ ὀλασαστρίνου ἐκείνου μετώπου της θαυμάσιον διάδημα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς ἐλικοειδεῖς βόστρυχοι.

Εἶδε τὸν Ἀναστάσιον κρούοντα τὴν θύραν της, ἀλλὰ καίτοι μὲ φόβον, οὐχ ἥττον ὁμῶς ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ὁ Ἀναστάσιος ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας, καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, εἰς ὃ ἐκάθητο ἡ νεᾶνις προηγούμενως. Ἐχαιρέτησε μετὰ χάριτος τὴν κόρην, καὶ ἐκλείσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀναστασίου, ἡ νεᾶνις ἀπήντησεν διὰ νεύματος μόνον τῆς κεφαλῆς.

Καταληφθεὶς ὁ Περπίνης ὑπὸ θαυμασμοῦ πρὸ τῆς θαυμασίας εἰκόνης ἣν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἔμεινεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα εἰς ἀνέκφραστον ἔκστασιν. Ἐπροχώρησε κατὰ δύο βήματα καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τῆς νεάνιδος πλήρης συγκινήσεως προσέθηκε μετὰ γλυκειάς καὶ συγκεκινημένης φωνῆς·

— Ἐλεος Ἰάνθη μου, σᾶς λατρεύω.

Ἡ νεᾱνὶς εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὠπισθόχωρησεν ἐντρονός, καὶ ρίγος περιέβαλλεν ὅπαν αὐτῆς τὸ σῶμα· ἀλλὰ καταληγθεῖσα ὑπὸ θεούς, ἔμεινεν ἀκίνητος ὡσεὶ νεκρά.

— Μὴ ταράττεσθε, Ἰάνθη μου, προσέθηκεν ὁ Ἀναστάσις, γλυκεία τῇ φωνῇ. Δὲν ἤλθα νὰ σᾶς βιάσῃ, ἀλλ' ὅπως ἐκφράσω, τὸν πρὸς ὑμᾶς ἀπεριόριστον ἔρωτά μου. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ ποῦς μου πατεῖ, τὴν θελκτικὴν, τὴν φιλόρεσκον, τὴν εὐώδη, τὴν κομψὴν ταύτην φωλεάν, ἣτις χρησιμεύει ὡς βωμός τῆς καλλονῆς σας. Ἰάνθη μου σᾶς λατρεύω. Ὁ βωμός τῆς πρὸς σὲ λατρείας μου, εὐρίσκεται ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἐν ᾗ πρὸ τῆς θελκτικῆς μοι εἰκόνης σας καίει τὸ ἱερὸν τοῦ ἔρωτος πῦρ, ὅπερ θὰ σβεσθῇ, μόνον μετὰ τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἄφετέ μοι, Ἰάνθη μου, νὰ θαυμάσω ἐπὶ μικρὸν τοὺς θελξίφρονας ὀφθαλμούς σας, καὶ μοὶ ἐμπο-
εῖτε μεγάλην χάριν.

Ἡθέλησε νὰ λάβῃ τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, ἀλλ' ἐκείνη τὰς ἀπέσυρε μετ' ἀνατρυχιάσεως.

— Μέχρι τοῦδε, προσέθηκεν ὅλως τρέμων ἐκ συγκινήσεως, περιώρισα τὴν εὐτυχίαν μου εἰς τὸ νὰ σᾶς βλέπω, νὰ σᾶς ἀκούω, καὶ νὰ σᾶς θαυμάζω, τώρα ὅμως δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω τὸ πάθος μου Ἰάνθη μου, σᾶς ἀγαπῶ, ἔλεος εἰς ἓνα φθίνοντα ἐξ ἀγάπης.

Ἐρρίφθη τότε λυσσαλέος κατὰ τῆς νεάνιδος ἵνα τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἀλλ' ἐκείνη ἐξεχύθη εἰς κραυγὰς, μετὰ μικρὸν δὲ λαβοῦσα ἀπειλητικὸν ὕφος κατὰ τοῦ Περπίνης, ὤθισεν αὐτὸν μακρὰν αὐτῆς.

Ἦτο ὄντως θαυμασία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔχουσα ὑψωμένον τὸ μέτωπον, τὸ σῶμα ἐλαφρῶς κεκλιμένον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸ στῆθος ἀσθμαίνων.

— Φύγε μακρὰν, κακοῦργε. Βοήθεια, μητέρα, βοήθεια, ἐκραύγασεν.

ὅλως πελιδνὸς γενόμενος, καὶ ὑποτρέμων, σᾶς λατρεύω.

— Μακρὰν κακοῦργε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, φύγε, φύγε μακρὰν, σοὶ τὸ διατάσσω.

Ὁ Περπίνης ἠθέλησε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ δοκιμάσῃ τὴν βίαν, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, κρότος βημάτων ἠκούσθη, καὶ ὁ μοναχὸς ἀντήρχετο.

Ὁ μοναχὸς ἔτρεξε πάραυτα πρὸς τὸ μέσον τοῦ δράματος, ἀλλ' ὁ Ἀναστάσιος ἐν τῇ φορᾷ τοῦ πάθους του, ἐρρίπτετο κατὰ τῆς κόρης, ἥτις δραμοῦσα ἐκρίθη εἰς τι δωμάτιον.

Ἀποτυχὼν ὁ Περπίνης τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὑπὸ τὰς ἀράς τοῦ μοναχοῦ κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ὡς περ ἡ ἡττημένη τίγρις ἀπέρχεται, μὴ δυνηθεῖσα νὰ κορέσῃ ἐναντίον τυχόντος θύματός της τὸ καταστρεπτικὸν πάθος της, οὕτω καὶ ὁ Περπίνης κάτω χρος καὶ ἡμιθανής, μὲ ὑποτρέμων βῆμα, μὲ ἐσκοτισμένον ὅλως τὸ πνεῦμα καὶ θολερὸν ὄμμα ἀπῆρχετο πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου του, εἰς ὃν ἤθελεν ἀγγεῖλῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σχεδίου του.

Τὸν εὔρε καθήμενον εἰς τι καφενεῖον. Τὸν ἐχαιρέτισε, καὶ παρκαθήσας τῷ λέγει.

— Δὲν σὲ τᾶλ' εἶπα ἐγὼ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ τίποτε νὰ κάμω.

— Αἶ τί συνέβη, εἶπεν ἑκπληκτος ὁ Γεράσιμος.

— Τί θὰ συμβῇ; εἶπεν ὁ Περπίνης, ὑπήγαμεν, μετεχειρίσθημεν ὅλα τὰ μέσα τῆς θωπείας, καὶ ὅμως μ' ὅλα ταῦτα μᾶς ἐδῶξαν, καὶ τώρα τὸ πᾶν ἀπώλετο. Μωρὲ, στήν ἀγάπη ποῦ τὸν ἔχει τὸν ἐραστήν της, μὲ ὁλόμαυρη φρεσὶά καὶ ξεπλεγμένα μαλλὶὰ κάθονταν μοναχὴ τις στήν κάμαρα καὶ ποῦ! ὁ Θεὸς φυλάξοι δέχεται ὁμιλίαν ἐρωτική;

— Μὴν ἀπελπίζεσαι τόσον ταχέως, εἶπεν ὁ Γεράσιμος, περιμένομεν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἂν δὲν κατορθώσωμεν τίποτε, τότε δοκιμάζομεν ἄλλην μέθοδον.

Ἐξ οὕτω παρῆλθον μῆνες ματαίων ἀποπειρῶν, καὶ ὁ Γεράσιμος

μετὰ τῶν συντρόφων του, ἀπεφάσισε πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των, ἵνα θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν ἄλλην τινὰ μέθοδον. Ἐπειδὴ πολλάκις ἀπεπειράθησαν νὰ τὴν κλέψωσιν, καὶ ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ των, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν ὅπως, εἰ δυνατὸν ἐν πυρκαϊᾷ τινὶ φορέωσι τὸν γέροντα μοναχὸν καὶ τὴν μητέρα της καὶ ἀπαγάγωσιν αὐτὴν ἐν μέσῳ τῆς παραχῆς, ὁῦθεν ὡς σωτῆρες. Ἀφ' οὗ δὲ τὴν φέρωσιν εἰς τὸ καταγώγειόν των, τότε ἐκεῖ ὅπου τὴν ἀναγκάσωσι νὰ ὑπακούσῃ καὶ συζευχθῇ τὸν Περπίνην.



Ἡ πρὸς ἀπαγωγὴν ἀποτυχία.

Νύκτα τινὰ λοιπὸν ἐρεβώδη περὶ τὸ μεσονύκτιον, καθ' ἣν ὥραν τὸ πᾶν ἡρέμα καθηῦδε, καὶ αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως κατὰκενοι διέτελουν ὑπὸ τὸ κράτος νυκτερινῆς ἀπονεκρώσεως, περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ δολίου Μορφέως παραδομένη μήτηρ, ἐγείρεται ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν κλαυθμηρισμῶν τοῦ παρακοιμωμένου τέκνου της, ἵνα γαλουχήσῃ αὐτὸ, καὶ διὰ τῶν θωπευτικῶν αὐτῆς βάρκαλισμῶν τὸ ἐφησυχάσῃ, ἵνα ἐκ νέου αὕτη, τὸν ἡρεμον τῶν σωφρόνων οἰκὸδεσποινῶν ἐπαναλάβῃ ὕπνον· καθ' ἣν ὥραν διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ τῆς δευτέρας ἡδὴ ὁσέως τοῦ φαρμάκου τοῦ ὕπνου κορεσθέντες, ἐγείρονται ὀλίγον τῆς κλίνης τὸ τῆς πρωΐας ἐπίμοχθον ἔργον των ἀναμιμνησκόμενοι, δύο τοῦ Γερασίου συντρόφοι εἰσπηδῆσαντες εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας τοῦ μοναχοῦ, ἔθηκαν πῦρ εἰς αὐτὴν καὶ ἀπῆλθον.

ὑπὸ τὸ ὑποτρέμον ἀβλήχρον φῶς νυκτερινῆς λυχνίας, ἀμυδρῶς ἐφωτίζετο τὸ δωμάτιον τῆς Ἰάνθης, ἥτις ὡς θελκτικὴ πάντοτε, καὶ ἀγνοοῦσα τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὴν κίνδυνον, ἡσύχως ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἡ λύπη μεθ' ἧς ἀπεκοιμήθη ἀφ' ἑσπέρας ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου της.

Ἡ εἰκὼν τῆς κοιμωμένης ἦτο χαριεστάτη καὶ ἱκανὴ ἵνα χρησιμεύτῃ ὡς πρότυπον διὰ τὸν ὕπνον τῆς ὡραίας θεαίνης εἰς ἓνα καλλιτέχνην. Ὑπὸ τὴν κανονικωτάτην ρῖνα τῆς, λεπτὰ κοράλινα χεῖλη μικρὸν ἤνευγμένα, θελκτικῶς ὑπεδείκνυσαν σειρὰ μαργαρίτινων ὀδόντων. Ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῆς γραφικώτατος ἀνθαιρεὼν μετὰ τῶν ἁνῶν καὶ ἑπ' αὐτῶν ροδοχρόον παρειῶν τῆς συνδιαζομένων μετὰ τοῦ ἀλαβαστρήνου μετώπου τῆς, τοῦ ὑπὸ κυανουργοῦς ἐπιστεφομένου κόμης, παρίστων τὸ ὅλον τῆς κοιμωμένης ὡς πρότυπον καλλιοῦ τοιοῦτον, εἰς ὅπερ μετὰ ζηλίας θὰ ἐνητένιζε καὶ αὐτὸς ὁ χρωστικὸς τοῦ Ἀπελλοῦ μετὰ τοῦ Ραφαήλ.

Θελκτικαὶ ὑποκιανίζουσαι φλέβες ὑπὸ τὴν διαφανῆ ἐπιδερμίδα τῆς, χαριέντως περιεκόσμουσαν τὰς περικαλεῖς ὠλένας τῆς· ὁ εἰς τῶν βραχιόνων τῆς τεταμένος καὶ ὀλίγον τι βεθυθισμένος ἐν τῇ σινδόνι καὶ ὁ ἕτερος χαριέντως ὑποβαστάζων τὴν ὡραίαν τῆς κεφαλὴν, μέρος τοῦ ἀφροφουῶς λαιμοῦ καὶ τῆς ὠμοπλάτης τῆς, τὸ ἐλαφρῶς ἀναπαλλόμενον στῆθος τῆς, ταῦτα πάντα ὁρατὰ θέλγητρα ἔν' ἔχουσιν ἀνάγκην λαμπροῦ φωτός· διότι ὡς ἀμόλυντα τὸ γε νῦν εἰσὶν αὐτὰ ταῦτα φῶς λαμπρύνον τὰ πέριξ ἀντικείμενα.

Ὡνειρεύετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, χαριέντως τὰς λεπτοφυεῖς αὐτῆς καὶ ὡραίας χεῖρας ἀναταράσσουσα, καὶ διαφόρους μορφασμοὺς τοῦ προσώπου τῆς ποιοῦσα.

Αἶφνης ὁμῶς ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῶν γοερῶν καὶ σπαραξικαρδίων κραυγῶν τοῦ «γυαγκὴν βάρ».

Ἐνδύεται τινὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς, ἀλλ' ἡ ὁσμὴ τοῦ καπνοῦ προσβάλλει αὐτὴν ἔτι μᾶλλον, στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρον καὶ βλέπει φλόγας.

Ἐντρομος τότε ἐκπητᾷ ἀνακράζουσα.

— Καλέ μου θεῖε, ἐκάημεν.

Ἐγείρονται ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ περιδεῖς, καὶ τρέχουσι πρὸς τὴν κλίμακα, ἀλλ' ἀναχαιτίζονται ὑπὸ τῶν φλογῶν.

— Θεέ μου! ἐκραύγαζον οἱ δυστυχεῖς, βοήθησόν μας.

ΘΡᾶΚΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

(8).

Ἐπρεχον πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἀναμετρῶντες τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου, ἀνεύρισκον τοῦτο ἀνώτερον τῶν ἀσθενῶν των δυνάμεων.

Αἱ γοεραὶ τῶν πυροσβεστῶν κραυγαί, οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ συνωστιζομένου πλήθους, ὁ ἦχος τῶν ἐκκλησιαστικῶν κωδῶνων καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν φλογῶν μετὰ τοῦ τρομεροῦ καὶ σπαραξικαρδίου — «*γιακὴν βάρ*», — ἔτι μᾶλλον ἐπηύξανον τὸν τρόμον αὐτῶν.

Ἡ Ἰάνθη ἀνατρέχουσα κατὰ μῆκος τὴν οἰκίαν ἔκραζε.

— Βοήθειαν, βοήθειαν !

Ἀλλ' οὐδεὶς τὴν ἤκουεν.

Ἐπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ θαπέδου, ὅτε ἠσθάνθη ὅπισθεν αὐτῆς στιβαροὺς βραχίονας ἀνεγείροντας αὐτήν.

— Ἐλα κόρη μου, ἠκούσθη φωνή τις, μὴ ταραττεσαι, θέλομεν νὰ σὲ σώσωμεν.

Παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν σώσῃ, ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ὁ ρηθεὶς σωτὴρ παρέλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν Ἰάνθην λιπόθυμον ἥδη καταστᾶσαν καὶ τὴν ἐξήγαγε ἐξω τῆς οἰκίας, ἐπικρεμάσας εἰς τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας μεταξίνην κλίμακα, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ.

Τὴν κατεβίβασεν ἐκ τοῦ παραθύρου, καὶ ἤρξατο νὰ τρέχῃ μακρὰν τῆς καιομένης οἰκίας.

— Ποῦ τρέχεις, καλὲ ἄνθρωπε ; τὸν ἠρώτησεν εἰς καθ' ὁδόν.

— Τρέχω διὰ νὰ σώσω ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς ἓνα ἄνθρωπον, εἶπεν.

— Καὶ ποῦ τὸν ὑπάγεις ;

— Ὅπου θέλει ὁ Θεὸς, εἶπεν ὁ φέρων τὴν Ἰάνθη.

Ἀλλ' ἐκ τῆς τρομώδους φωνῆς, ἐκ τοῦ ὑπόπτου περιβλητικοῦ του, ὁ συναντήσας τὸν αὐτόκλητον σωτῆρα ὑποπτεύθη.

— Εἰ, εἰ, ποῦ τὸν πᾶς, λέγει, στάσου νὰ ἰδοῦμέν.

— Αἶδε ἑστὸ διάολο, ἀπήντησεν ὁ φέρων τὴν Ἰάνθη, δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγον.

— Στάσου, εἶπεν ὁ Θωμᾶς — οὕτως ὠνομάζετο ὁ συναντήσας τὸν τρέχοντα — στάσου, γιατί σ' ἔρριψα κάτω.

Ἐρρίφθη ἐναντίον τοῦ τρέχοντος ὁ Θωμᾶς, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς μεγάλης του ζώνης (ζωνάριον) πάλιν συνήφθη μετὰ μικρὸν, καὶ ὁ σωτὴρ πίπτει νεκρὸς ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Θωμᾶ.

— Καὶ τίς ἦτο ὁ φονευθεὶς.

Ἦτο ὁ Νικολῆς, ὁ ἄκρος θεράπων τῶν κακουργημάτων τοῦ Γερασίμου, ὅστις διετάχθη ἵνα ἀπαγάγῃ τὴν Ἰάνθην ἐκ τῆς κυρᾶς Τριανταφυλλαίνης, ἵνα χρησιμεύσῃ θῦμα τῆς ὀρέξεως τοῦ ἐν ἀσυναίσθησίᾳ ἀρξαμένου τῶν κακουργημάτων Ἀναστασίου Πεορίνη.

Ὁ Θωμᾶς ἔλαβε τότε ἐπ' ὤμων τὴν λιπόθυμον κόρην, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἡ καλὴ σύζυγός του Μαργάκη, τῇ παρέσχε τὰς πρώτας περιποιήσεις, τὴν συνέφερεν εἰς ἑαυτήν, καὶ τὴν πρώτῃν ἡ Ἰάνθη, ἦτο ὀλίγον ἥσυχος.

— Ποῦ εἶμαι ; εἶπεν ἐξυπνήσασα ἡ δυστυχὴς κόρη. Ποῦ εἶναι ὁ θεῖός μου ; ἀναμνησθεῖσα δὲ τῆς πυρκαϊᾶς, κατέστη καὶ πάλιν ἔντρομος, καὶ περιέπεσεν εἰς ἄβυσσον διαλογισμῶν· ἐκ τῆς κλίνης τῆς ἡγέρθη μόλις τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ὁ Θωμᾶς, ἐξελθὼν ἔξω προηγουμένως, ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τὸ γεῦμα.

— Πῶς εἴσθε τώρα Ἰάνθη μου, εἶπε μελιχίως ὁ κύρ Θωμᾶς.

Ὁ κύρ Θωμᾶς, ἐγνώριζε τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἰάνθης καὶ τὸν γέροντα μοναχὸν.

— Πῶς εἴσθε τώρα κόρη μου, προσέθηκε.

— Καλλίτερα, ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς κόρη, μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, εἰπέτε μοι ζῆ ὁ θεῖός μου ; ἡ μήτηρ μου ; εἶπατέ το μοι, καλέ μου κύρ Θωμᾶ.

— Τί νὰ σὲ πῶ κορίτσι μου, προσέθηκεν ὁ κύρ Θωμᾶς, διὰ τοῦ ἀπλοϊκοῦ του χαρακτῆρος, νὰ σοῦ πῶ ψεύματα δὲν πρέπει, πρέπει νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθειαν κατὰ πλάτος. Δέκα ἄνθρωποι χθὲς στὸ γλῆανκῆνι ἐκάηκαν, σ' αὐτοὺς μέσα ἦτανε κι' ὁ θεῖός σου μὲ τὴν μητέρα σου.

Ἡ κόρη κατέστη λιπόθυμος, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἔπεσεν ἐπὶ ἐξέδρας ἀφεῖσα μέγα ὀλολυγμόν.

Ἡ Μαργάκη ἔνευσε τὸν σύζυγόν της ὀργήλως πως, καὶ εἶπεν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— "Ἐτσι τόσον χονδρὰ τὰ κόφτουνε ; δὲν ἔμποροῦσες ὀλίγον νὰ τὸ καλάσῃς ; ἦρθες μόνε κι' αὐτὸ εἶπες.

— Μήπως τῶξευρα κι' ἐγὼ ποῦ θὰ νὰ γείνῃ ἔτσι ; ἀπέντησέν ἔκπληκτος ὁ κύρ Θωμᾶς· τί εἶπα, θὰ λυπηθῇ, ἅμα δὲν ἦτο ποῦ θὰ τὸ μάθῃ μιὰ μέρα ; ἄς τὸ μάθῃ τώρα.

— "Ἐτσι σεῖς οἱ ἄνδρες τὰ κάμετε· εἶπε ἡ Μαργάκη, εἰσθε ὀλίγον χωριᾶται, καὶ δὲν ξέρετε νὰ φερθῇτε.

Ἡ Μαργάκη κρατοῦσα λεμόνιον εἰς τὰς χεῖρας της ἔθετε τοῦτο εἰς τὰ χεῖλη τῆς δυστυχοῦς Ἰάνθης, ἥτις μόλις ἐφαίνετο ὅτι διέτελει ἐν τῇ ζωῇ.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἡ ἀστυνομία ἐζήτηε τὸν ὁράστην τοῦ φονέως τοῦ Νικολῆ· ὁ δὲ Θωμᾶς φοβούμενος μὴ φανερωθῇ, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ, μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Σηλύμβριαν.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἡ οἰκογένεια τοῦ κύρ Θωμᾶ μετὰ τῆς Ἰάνθης εὐρίσκετο εἰς Σηλύμβριαν τὴν κυρίαν πατρίδα του, ὅπου αὐτὸς ἔζησε ἄλλοτε, μετερχόμενος τὸν ράπτῃν.

Ὁ εἰλικρινὴς φίλος γίνεται γαμβρός.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἡριθμήθησαν τὰ εἰς τὴν πυρκαϊάν ἀπολεσθέντα, καὶ εὐρέθησαν ὅτι, ἀνῆρχοντο τὸ ὅλον εἰς τριάκοντα ἑπτὰ οἰκίας, πέντε μαγαζιά, ἐν καφενεῖον καὶ μίαν ἐκκλησίαν· εἰς δέκα δὲ ὑπολογίζοντο τὰ ἀνθρώπινα θύματα.

"Ἀπασαν τὴν πόλιν κατετάραξε τὸ γεγονὸς τοῦτο, καὶ γενικῇ ἐπεκράτει ἀνὰ τὴν πόλιν κατῆφεια. Ἡγνόουν ἅπαντες τίνες νὰ ἦσαν οἱ ὁρᾶσται τῆς συμφορᾶς ταύτης, διότι οἱ πάντες ἐννόουν, ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἐγένετο ἐκ προμελέτης.

Οἱ δὲ κακοῦργοι μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἰάνθης, τὴν ἀποτυχίαν των ἐνορῶντες, ἀνεζήτουν πανταχόσε τὴν κόρην, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τι περὶ αὐτῆς. Ἡπόρουν περὶ τοῦ τίς νὰ ἦτο ὁ φονεὺς τοῦ συντρόφου των, ἡ Ἰάνθη; ἢ ἕτερός τις;

Καθ' ἐσπέραν συνήρχοντο εἰς συνδιασκέψεις ἐν τῷ καταγωγείῳ ἐκείνῳ, καὶ ἀνέμενον εἰδήσεις παρὰ τῶν ἀποσταλέντων πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς κακούργων, ἀλλ' οὐδαμῶθεν ἐπληροφορήθησαν τι περὶ αὐτῆς. Ἐπὶ ἕξ ὀλοκλήρους μῆνας ἐπεδόθησαν εἰς τὰς ἐρεῦνας αὐτῶν πρὸς εὕρεσιν τῆς φωλεᾶς τῆς ὠραίας Περινητίας ἀλλ' εἰς μάτην.

Τότε ἀπώλεσαν πᾶσαν πλὴν περὶ τῆς ἀνευρέσεώς των ἐλπίδα, καὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των, μόνον εἰς τὴν διαπραγματεύσιν τοῦ ἐτέρου σχεδίου των καθ' ὃ ὁ Γεράσιμος ἐγένετο γαμβρὸς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου μνηστευόμενος τὴν Μαρίαν, καὶ κατόπιν ἀποκαθίστατο ὁ μόνος κληρονόμος τῆς περιουσίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν κατόπιν θὰ διεμοιράζοντο οἱ δύο φίλοι.

Ὁ Μιχαήλ, ὡς ὠνομάζετο ὁ Γεράσιμος ἐν Ῥαιδεστῷ, τὸν ἕξ Ὀδησσοῦ ἔμπορον ἐπαγγελλόμενος, κατώρθωσεν ἐν διαστήματι ἕξ μηνῶν, συνάψας διαφόρους μετὰ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου σχέσεις ἐμπορικὰς, νὰ θεωρεῖται ὁ μόνος εἰλικρινῆς τῆς οἰκογενείας του φίλος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύμαζε τὴν πολυμαθειαν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ φίλου του προτερήματα, καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτεται μάλιστα, ὅπως εἰ δυνατόν τὸν καταστήσῃ μέλος τῆς οἰκογενείας του, μνηστεύων αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς του Μαρίας, διότι εὔρισκεν αὐτὸν, ὡς τὸν μόνον κατάλληλον γαμβρὸν, εἰς τὴν εὐπαίδευτον θυγατέρα του.

Ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη ἐπεσκέπτετο ὁ Μιχαήλ Κροντήρας, τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ φίλου του Ἀναστασίου Περπίνη, ὅστις σὺν τῷ χρόνῳ ἐνεβαπίσθη πλὴν εἰς τὸ βάπτισμα τῆς μοχθηρίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του Γεράσιμος ἀπὸ πολλοῦ τὸν προέτρεπε.

Ὡς εἰλικρινεῖς τοὺς ὑπεδέχοντο ἀπὸ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ

κ. Ἀλεξάνδρου, καὶ ἡγάπων αὐτοὺς ὥς τοὺς καλλιετέρους των φίλους.

Ἡμέραν τινά, ὁ Μιχαήλ Κροντῆρας, ἐπὶ τῇ ὑπολήψει καὶ τιμῇ ἣν ἔχαιρε ἀπὸ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου θαρρῶν, ἀπεφάσισε, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μέρος τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του.

Μετά τινας δυσταγμοὺς, προερχομένους ἀπὸ μέρους τῆς κ. Κατίνας, ἥτις μόνη ὑπωπτεύετο τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μιχαήλ, διότι ἐνέβλεπεν ἐν τοῖς σπινθηροβόλοις ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ τί τὸ μυστηριῶδες, ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ἐνέδωκεν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Μιχαήλ Κροντῆρα, καὶ οὕτως ἐμνηστεύετο αὐτὸς μετὰ τῆς φιλομειδοῦς Μαρίας.

Οἱ πάντες ἔχαιρον ἐπὶ τῷ ἀρραβῶνι τῆς Μαρίας μετὰ τοῦ Μιχαήλ Κροντῆρα, διότι πάντες ἡγάπων τὴν ἀγαθὴν Μαρίαν, καὶ ἐξετίμων τὰ προτερήματα τοῦ Μιχαήλ.

Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Στεφάνου

Δύο ἔτη παρῆλθον, καὶ ὁ δυστυχὴς Στέφανος, ἐστέναζε εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Διδυμοτείχου. Μόνος μὴ ἔχων οὐδὲνα παρήγορον εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην, ἀνέμενεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἦτο παράδοξον πῶς ἀντεῖχεν εἰς τὰς τόσας βασάνους ὁ Στέφανος ὅστις ἐν μητρικαῖς περιθάλψεσιν ἐγνώρισεν ἐξ ἀρχῆς τὸν κόσμον.

—Καὶ ὅμως ὁ τόσον μαλθακὸς ἄνθρωπος, ὁ εἰς τὰς σμικροτέρας δυσκολίας τοῦ βίου δυσανεσχετῶν, πολλάκις καὶ τοῦ χάλυθος ἔτι ἀνθεκτικώτερος καθίσταται, καὶ ὑποβαστάζει τὰ δεινὰ τῶν δυστυχῶν. Ἐθισθεῖς πλέον εἰς τὰς κακουχίας, ἡσθάνετο ἀμφίβολον νάρκωσιν, ἥτις τῷ ἐνεποίει ἡδονήν· οἱ νευρικοὶ τοῦ στομάχου του

σπασμοὶ κατεπραίνοντο ὑπὸ τοῦ ξηροῦ ἄρτου τὸν ὁποῖον ὁ δεσμοφύλαξ ἐκ τοῦ φεγγίτου καθ' ἐκάστην τῷ ἔρριπτε, καὶ ἡ φλογερὰ δίψα του, ὑπὸ θολωτάτου ὕδατος ὅπερ τῷ ἐδίδετο κατεσθέννυτο· καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ἔβλεπε μυρίας σπινθυροβολοῦσας λάμψεις παρεμφερεῖς ὡς πρὸς φωσφορικὰς ἀτμίδας, αἵτινες ἐπιτρέχουσι τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν σεσηπότεων τελεμάτων.

Πολλάκις ἀκάθαρτα ζῶα διετάραττον τὴν ἡσυχίαν τῆς εἰρηκτῆς του, ἀλλ' αἱ ἐξασθενήσασαι αἰσθήσεις του, δὲν παρῆγον εἰς αὐτὸν αἰσθησιν τῶν τοιούτων.

Παρῆλθον οὕτω δύο ἔτη κλαυθμῶν καὶ ὀδύνων, ὅτε διὰ κήρυκος, αὐτοκρατορικῆ χάρις ἐδίδετο εἰς ἅπαντας τοὺς κακούργους τοὺς ἐν τοῖς Ζηνδὰν εὐρισκομένους.

Ὅλως ἑξαλλος ὑπεδέχθη τὸ χαρμόσυνον τῆς ἀγγελίας ἄκουσμα.

Τότε κατὰ πρῶτον ἐσκέφθη περὶ τῆς φθινούσης νεότητός του, τότε ἐσκέφθη ὅτι ἔξω ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος, κόσμος ἀγαλλόμενος ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ αὐτοῦ, κόσμος ἴσως μὴ φαντασθεὶς ποτέ, τὸ τῶν φυλακῶν σκότος.

Ἀνεπετερώθησαν αἱ ἐλπίδες του, καὶ ἐνόμισεν ὅτι, διὰ δευτέραν ἤδη φοράν ἐγεννᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὡς στιγμή εὐδαιμονίας διὰ τὸν Στέφανον ἐλησμόνησε πλέον τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐκατηγορεῖτο, καὶ ἑξαλλος παρεδίδετο εἰς διάφορα ὄνειρα μεστὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιόσεως.

Ἡ χαρμόσυνος διαταγὴ ἐξετελέσθη, καὶ ὁ Στέφανος διετέλει ἐν ἐλευθερίᾳ.

Μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας βαδίζων, ἐχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως, ἀδιαφορῶν παντελῶς περὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεπείει μὲ τὸ ἐρρακωμένον αὐτοῦ φόρεμα, τὴν χλωμότητα καὶ τὴν ἀκαθαρίαν τοῦ προσώπου του, καὶ τὸ ἀτημέλητον τῆς μακρᾶς ἀναλόγως γενειάδος καὶ κόμης του. Τὸ ἐσβεσμένον σχεδὸν ὄμμα του, οὐδόλως ἀνύψου πρὸς τὸν οὐρανὸν, φοβούμενος μὴ ἀπολέσῃ τὴν ὁ-

ρασίν του. Διηυθύνθη πρὸς τὸ δίκαστήριον, ἵνα παραλάβῃ τὸ χρηματικὸν ἀνάλογον τὸ ὁποῖον ἔδωρήσατο ὁ γενναυόδωρος Σουλτάνος εἰς τοὺς καταδίκους, καὶ τὴν ἄδειαν τῆς ἀποφυλακίσεώς του.

Ἀφοῦ παρέλαβε τὰ τρία φλωρία τὰ ὁποῖα τῷ ἔδωροντο, ἀμέσως ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Διδυμοτείχου, τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοσαῦτα ὑπέστη, καὶ οὕτως ὑβύνη πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν.

Ἦτο ἤδη ἑσπέρα, καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐπύρχετο βῆθ, ἐχώρησε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τῶν κατοίκων ὁδόν, χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ ποῦ διηυθύνετο. Μετὰ πορείαν πολλῶν ὥρων, κεκασπιακῶς ἤδη, φθάνει πρὸς τὴν πόλιν Ἀδριανούπολιν.

Φανοί τινες ἀνημμένοι, ἔδωκαν αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν διηυθύνετο.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον, ὅτε ἐπλησίασε πλησίον τῆς μεγάλης ἐπὶ τοῦ Εὐρου γεφύρας, ὅπου ἐκαθέσθη, ἵνα ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς μεγάλης κοπώσεώς του.

Μετὰ ἀνάπαυσιν ἡμισείας σχεδὸν ὥρας, προχωρεῖ πρὸς τὴν πόλιν, διέρχεται τὴν μεγάλην γέφυραν, καὶ εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς πόλεως.

Ἀλλ' εἰς τοιαύτην ὥραν ποῦ νὰ καταφύγῃ; ἠγνῶει τὰς ὁδοὺς, ἠγνῶει ἐπομένως καὶ τὸ μέρος ἐνθα ἔκειντο τὰ Ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως.

Ὡσπερ ναυαγὸς ἐν θαλάσῃ πλανώμενος ἐντὸς τῆς πόλεως, διέκρινεν ἐπὶ τέλους ἀμυδρὸν φῶς φωτίζων πεπαλαιωμένον τινὰ οἰκίσκον.

Ἦτο τόσον ἀπερριμμένος καὶ τῆς τύχης ἀπόκληρος, οὐχ ἦτον ὅμως ἐναπολείπετο ἔτι ἐν αὐτῷ αἴσθημά τι ἡδονῆς.

Ἐσχίρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἐπροχώρησεν, λησμονῶν τὸ προκεχωρικὸς τῆς ὥρας, ἵνα κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου ἐκείνου.

Ἦσθάνετο ὅτι ἂν ἦτο ἄγνωστος, ὅμως ἔχαιρε τὸ δικαίωμα, νὰ ζητήσῃ ἄσυλον σωτηρίας παρὰ τῶν ὁμοίων του.

Ἐπλησίασε τὴν θύραν, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ἐδίσταζε πῶς νὰ διατάρῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ κοιμωμένων.

Τότε ἤσθάνετο κατὰ πρῶτον, ὅτι ἡ εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὰ μέγαρα καὶ πλούσια οἰκήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πενιχροὺς ἐκείνους οἰκίσκους, ὅπου τὰ κατώτατα τῆς κοινωνίας στρώματα συναγελάζονται.

Μετά τινος ἐνδοιασμοῦ καὶ δισταγμοῦ, ἔλαβεν ἐπὶ τέλους θάρρος καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ φωτιζομένου οἰκίσκου.

Τὸν περιδεῇ κρότον, νεκρικὴ διεδέχθη σιγή.

Ἐκρουτε καὶ δεύτερον, ἀλλ' εἰς μάτην. Δὲν ἐτόλμησε νὰ κρούσῃ τρίτην φοράν, καὶ κατέβαινε τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλου ἀσύλου, ὅτε γυναικεῖα φωνὴ ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Ποῖος κτυπᾷ τὴν θύραν, εἶπεν ἡ φωνή.

— Ἀπόκληρὸς τις τῆς τύχης, ἀπεκρίθη ὁ δυστυχὴς Στέφανος διὰ παρακλητικῆς φωνῆς, ἀνοίξατε παρακαλῶ.

— Δὲν ἀνοίγωμεν τέτοιαν ὥραν, εἶπε, μὴ μᾶς ἀνησυχῆς ἔτσι.

Ὁ Στέφανος δὲν ἐτόλμησεν οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ καὶ ὡς ἀπάντησιν, διότι κατεπνίγετο ὑπὸ τοῦ σίσθήματος τῆς φιλοτιμίας καὶ κατέβη τοῦ οὐδοῦ ἵνα ζητήσῃ ἀλλαχοῦ ἄσυλον, ὅτε τῷ ἀπήντησε καθ' ὁδὸν ὁ νυκτοφύλαξ.

— Ποῖος εἶσαι, τῷ εἶπε, δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς ὁ νυκτοφύλαξ, καὶ τρέχεις τέτοιαν ὥραν.

Ὁ Στέφανος ἠρέλησε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλ' ὁ νυκτοφύλαξ ἐκλάβων τὸν Στέφανον ἐκ τοῦ κακοῦ του περιβλήματος, ὡς φαυλόβιον τινα, ζητοῦντα θῦμά τι ἐν τοιαύτῃ νυκτὶ, ἀφοῦ κατέφερε κατὰ τοῦ τυλαιπώρου μαστιγώσεις τινὰς, τὸν ἔσυρεν ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ τὸν ἐπέταξε μὲ ἡχηρὰν φωνὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Γρήγορα σὲ χαποῦσι, τῷ λέγει.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ οἶκημα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ὁποίου μόλις πρὸ δέκα ὥρῶν ἠλευθερώθη.

Νέαι λύπαι διὰ τὸν Στέφανον, νέαι φροντίδαι.

Μόλις ἤσθάνθη ἑαυτὸν εἰς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν τοῦ καταφθίνοντα, καὶ ἰδοὺ νέα βάσανα τὸν περιέμενον.

Ὁ Νυκτοφύλαξ ὠδήγησε τὸν διαμαρτυρόμενον κατ' ὁδὸν Στέφανον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Ζαπτιέ.

Ἐδικαιολογεῖτο ὁ δυστυχὴς, ἀλλ' ἐν τῇ καταστάσει ἐν ἣ εὗρίσκετο, οὐδεὶς ἤθελε ἵνα δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους του.

Τέσσαρας ἡμέρας διέμεινεν ὁ ταλαίπωρος ἐν τῇ φυλακῇ, αἷτινες ἐστοίχισαν αὐτῷ κατόπιν τῆς ἀπὸ τοῦ Ζηνδάν ἀπελευθερώσεώς του ὡς τέσσαρες αἰῶνες.

Μετὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν φυλακῶν ὠδήγησε τὸν Στέφανον ἀνυπομονοῦντα εἰς τὸν ἀνακριτὴν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ; τῷ ἔρωτᾷ ὁ ἀνακριτὴς.

— Στέφανος· ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Πόθεν εἶσαι.

— Ἐκ Τσορλοῦ· ἀπεκρίθη.

— Πῶς εὐρέθης κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὰς ὁδοὺς· καὶ τί κατάστασις ἐνδυμάτων εἶναι αὐτὰ τὰ ὅποια φορεῖς.

— Μόλις ἀπεφυλακίσθην ἐκ τοῦ Ζηνδάν, ἀπεκρίθη περίδακρος ὁ νέος, καὶ ἔτρεξα νὰ ἔλθω εἰς Ἀδριανούπολιν διὰ νὰ ζητήσω βιοποριστικὴν τινὰ ἐργασίαν.

— Ἐκ τοῦ Ζηνδάν, ἀπήντησεν ἑκπληκτος ὁ ἀνακριτὴς, καὶ τί ἐζήτεις ἂν ἦσο καλὸς τις εἰς τὸ Ζηνδάν ;

Τότε ὁ Στέφανος διηγήθη ἐν ἐκτάσει τὸν βίον του, πῶς δηλαδὴ κατηγορήθη ἀδίκως, καὶ πῶς δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὕψιν διόλου αἱ ἀπαντήσεις του.

Ὁ ἀνακριτὴς φύσει καλοκάγαθος ὢν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δακρύσῃ ἀκούων τὸν Στέφανον διηγούμενον τὰ πάθη του ἐντέχνως καὶ μετὰ συγκεκινημένου ὕφους. Ὅθεν ἔρξατο νὰ αἰσθάνεται οἶκτον πρὸς τὸν δυστυχῆ ἀναξιοπαθοῦντα.

— Σὺ εἶσαι παιδίον, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς συγκεκινημένος, τὸ

ὁποῖον φαίνεται νὰ κέκτηται ἐμπρέπουσαν παιδείαν, διότι βλέπω καὶ τὴν Τουρκικὴν καλῶς ὁμιλεῖς, καὶ ἀρκούσας ἰδέας ἔχεις.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος.

Γνωρίζω καλῶς τὴν Τουρκικὴν, διότι ἐδιδάχθην αὐτὴν παρά τινος χότζα εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τούτοις δὲ γνωρίζω τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν ἐντελέστατα.

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει, προσέθηκεν ὁ ἀνακριτὴς ἔμφροντις, θέλεις νὰ σὲ συστήσω, εἰς τὸν Πασᾶ τῆς Ἀδριανουπόλεως; εἶναι πολὺ καλὸς, καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα. Ἐμπορεῖ νὰ σὲ παραλάβῃ ὡς γραμματέα του, καὶ νὰ ζήσης ἔπειτα καλὰ. Ἄλλ' εἰς τὴν κατάστασιν τὴν ὁποίαν εὗρίσκεσαι παιδί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς ἀνακριτὴς, δὲν εἶσαι διὰ συστάσεις. Ἔχεις ἀνάγκην ἡμερῶν τινῶν ἡσυχίας, καὶ ἱκανῆς περιποιήσεως. Τὸ ἑσπέρας νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ καταλύσῃς, καὶ αὔριον πιγαίνεις νὰ ἀγοράσῃς μίαν ἐνδυμασίαν. Ἔχεις διόλου χρήματα.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος. Ἔχω τὰ τρία φλωρία τὰ ὁποῖα μοὶ ἐδόθησαν ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ὁ καλὸς ὀθωμανὸς ἀνακριτὴς, παρέλαβε τὸν Στέφανον καὶ τὸν ἡγόρασε καλὴν τινὰ ἐνδυμασίαν, καὶ ἐκαθάρισεν αὐτὸν καλῶς. Ἐκράτησε δὲ αὐτὸν, ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρον μῆνα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου διὰ τῶν διαφόρων περιποιήσεων, ἀνέλαβε κατὰ τὴν ὑγείαν, καὶ ἔφθασεν εἰς κατάστασιν, ὥστε ὁ ἀνακριτὴς νὰ δυνήθῃ νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὸν Πασᾶ.

Μετά τινα καιρὸν, ὁ ἀνακριτὴς ἐπαρουσίασε τὸν Στέφανον, εἰς τὸν Χουσεῖν Πασᾶ βαλὴν τῆς Ἀδριανουπόλεως περιβόητον διὰ τὰς ἀγαθοεργίας του, καὶ τὴν πρὸς τὰ καλὰ ἀγάπην του.

Ὅτε ὁ Πασᾶς πρεπήρησε τὸν Στέφανον, ἐκ τῆς καλῆς αὐτοῦ συμπεριφορᾶς εὐχαριστηθεὶς, ῥηθάνθη μεγάλην πρὸς τὸν νέον συμπάθειαν, καὶ ἀπεφάσισε ἵνα κρατήσῃ τὸν Στέφανον πλησίον του· εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐσύσταινεν ὁ ἀνακριτὴς.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ἑξαμηνίας, ὁ Στέφανος κατώρθωσεν ὅπως

διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ πολυμαθείας του, ἵνα προσκτῇται τῆς ἀγάπης τοῦ Πασᾶ, καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς πολλὰ ἀξιώματα καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐπίζηλον τοῦ διερμηνέως ἀξίωμα.

Ἐκέρδησε τοσοῦτον τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ, ὥστε εἰς πολλές καὶ σπουδαίας ὑποθέσεις ἀντιπροσώπευεν αὐτὸς τὸν καλὸν Νομάρχην τῆς Ἀδριανουπόλεως, ὅτε ἐπὶ τέλους ὁ Στέφανος ἀπεστάλη μεθ' ἑνὸς ἔτους ἐν Ἀδριανουπόλει διαμονὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑποδιερμηνείας τοῦ Σερασκεράτου Κωνσταντινουπόλεως, συστηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὡς υἱὸν αὐτὸν ἀγαπήσαντος Χουσεῖν Πασᾶ.

Καὶ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὁ Στέφανος προσεῖλκυσε διὰ τῆς εὐφυΐας του καὶ δραστηριότητος τὴν ἀγάπην πάντων τῶν περὶ αὐτὸν, καὶ δι' αὐτὸ μεγάλης ἔχαιρεν ὑπολήψεως.

Καίπερ εἰς τοιαῦτα ἀνεληθὼν ἀξιώματα, ὁ Στέφανος διὰ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ, ὅμως δὲν ἐπελάθετο τῶν ἀγαπητῶν αὐτοῦ γονέων, τῶν οἰκείων καὶ φίλων αὐτοῦ, καὶ πολλάκις ἀναμιμνησκόμενος αὐτοὺς πικρὰ ἔχυνε δάκρυα.

Πολλάκις ἐσκέπτετο ἵνα καταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του ἢ εἰς τὴν Ραιδεστόν ὅπως ἴδεῖ τοὺς οἰκείους του καὶ συγγενεῖς. ἀλλ' ἀναμιμνησκόμενος τὴν σκληρότητα τοῦ πατρὸς δι' ἣν οὗτος τοσαῦτα δεινὰ ὑπέστη ἐν τῷ Ζηνδάν τοῦ Διδυμοτείχου, πάντοτε ἀνεχαίτιζεν ἑαυτόν.

Καὶ βεβαίως, σκληρῶς ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ του κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν τῆς ἀποπομπῆς τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του, διότι, ἀπηξίωσε ν' ἀκροασθῇ τῆς ἀπαντίσεως τοῦ υἱοῦ του μετὰ δακρύων ἰκετεύσαντος αὐτὸν νὰ τὸν ἀκούσῃ. Καὶ ἐὰν βεβαίως ἤκουε τὴν ἀπολογία τοῦ υἱοῦ του ὁ πατήρ, ἂν ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτον ἀθῶος, ἂν ἐμερίμνα περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ, βεβαίως ὁ δύστηνος Στέφανος, δὲν θὰ ὑπέφερε τὰ ὅσα ὑπέστη ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Ζηνδάν.

Ἀνθρωπε, ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ λογικοῦ σου, μὴ οἰστρηλατῇ-

σαι τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἀκρατήτου θυμοῦ σου. Συνέρχου εἰς ἑαυτὸν, περιώριζε τὸ πάθος σου, καὶ μετὰ φρονήσεως πάντοτε ἐνέργει.

Πόσαι ἀθῶαι ὑπάρξεις δὲν κατεβασανίσθησαν, δὲν ἔκλαυσαν, δὲν ἐθρήνησαν, δὲν ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακάς, δὲν ἐθανατώθησαν ἕνεκεν αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ ἐλαττώματός σου.

Ἰθυον ὅθεν τὰ διαθήματά σου πρὸς τὴν ἀρετὴν πάντοτε, μετὰ συνέσεως ἐργαζόμενος, καὶ κατὰσβεσον τὴν ὑπαρξιν τοῦ κατακαίοντος τὴν καρδίαν σου πυρὸς τοῦ θυμοῦ σου.

Ὁ Στέφανος καίπερ θῦμα τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀσυνεσίας γεγόμενος, δὲν ἐμνησικάκει ὅμως ἐναντίον τῶν καταστροφέων του.

Καὶ πῶς δύναται εὐάγωγος υἱὸς νὰ μνησικακήσῃ ἐναντίον τῶν γεννητόρων του. Ναὶ μὲν τὸν ἔβλαψεν, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως ἐκ συναισθήσεως ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ.

Ἀντὶ μνησικακίας ὁ Στέφανος, ἐκ βάθους καρδίας ἐδόετο ὑπὲρ ἐκείνων, δι' οὓς τοσαῦτα ὑπέστη καίπερ ἀθῶος.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἡσυχάσῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐλάτρευεν· ὅθεν ἀπεφάσισε μετὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους δισταγμοὺς, νὰ κατέλθῃ εἰς Ραιδεστὸν, ἵνα ἐρωτήσῃ καὶ μάθῃ περὶ τῶν φιλτάτων αὐτοῦ ὄντων, καὶ ὃν περὶ ἐκείνης δι' ἣν καὶ μόνην ἔζη, δι' ἣνπερ τοσαῦτα ἀνέπλασεν ἐν παλαιαῖς ἐποχαῖς ὄνειρα εὐδαιμονίας.

Κατέρχεται ὅθεν εἰς Ραιδεστὸν, καὶ διαπυνθάνεται τὰ περὶ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ τὰ περὶ τῶν θυμάτων, ἐν οἷς μερικοὶ συνεκατέλεγον καὶ τὴν Ἰάνθη.

ὦ! τοῦ θλιβεροῦ διὰ τὸν Στέφανον ἀκούσματος. Ἡ βαυκαλίζουσα τὴν αἱμάσσουσαν καρδίαν του ἐλπίς, ἀπώλετο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, δὲν ὑπῆρχεν ἐν τοῖς ζῶσιν.

Δὲν ἠθέλησε πλέον, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ μένῃ εἰς Ῥαιδεστὸν οὔτε περὶ ἄλλου τινος νὰ μάθῃ, ἀλλ' ἐπιβὰς ἀτμοπλοίου ἔφθασε πάραυτα εἰς Κωνσταντινούπολιν.

· Η ἡρεμὸς φωλεά.

Ἐπκνέλλωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν φιλομειδῇ μας Ἰάνθην, καὶ ἴδωμεν τί ἀπέγεινεν αὕτη ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ κυρ Θωμᾶ ἀναχωρήσεώς της εἰς Σηλύμβριαν.

Ὁ Κυρ Θωμᾶς ράπτῃς τὸ ἐπάγγελμα, ἦτο φύσει ἀγαθὸς καὶ φιλεὺσπλαγχνος, ἀλλ' ὑπέκειτο εἰς τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον καὶ ἀγροῖκον τοῦ χωρικοῦ χαρακτῆρα.

Τῆς Ἰάνθης ἐγένετο σωτὴρ, καὶ ἡγάπα αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν, μὴ θέλων εἰς οὐδεμίαν τῶν θελήσεών της νὰ ἀντιστῇ.

Ἡ Ἰάνθη ἐβοήθει μετὰ τῆς ἀγαθῆς Μαργάρτης τὸν κυρ Θωμᾶ εἰς τὴν ραπτικὴν του τέχνην, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κυρ Θωμᾶς ῥυπόρει καὶ ἔζη ἄνετον βίον.

Ἡ Ἰάνθη ἔκτοτε ἐβίου παρὰ τῷ Θωμᾶ ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ βίον μοναχικόν. Μελανείμων δὲ πάντοτε, ὡς μέλαινα ἦτο ἡ καρδιά της, ἐθρήνει καὶ ἀνεστέναζεν ἐνθυμούμενη ὅτε μὲν τὸν ἐπώδυνον τοῦ θείου καὶ τῆς μητρὸς της θάνατον, ὅτε δὲ τὴν σκληρὰν τοῦ ἀγαπητοῦ της Στεφάνου τύχην. Πιστὴ εἰς τὸν ὄρκον αὐτῆς μένουσα ἀπεφάσισε ἵνα μὴ συζευχθῇ μετ' οὐδενός. Ὑπὸ πολλῶν ἡγαπήθη, ὑπὸ πολλῶν καὶ δὴ καλῶν καὶ πλουσίων ἐζητήθη εἰς γάμον, ἀλλ' ἀπέπεμψε πάσας τὰς πρὸς αὐτὴν προξενείας, πιστὴ εἰς τὸν Στέφανόν της μένουσα.

Πολλάκις κλειομένη εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτῆς δωμάτιον, ἐθρήνει τὸν πολυφίλητόν της μνηστῆρα.

— Ποῦ εἶσαι Στέφανε τώρα· ἀνέκραζε· ζῆς ἄράγε ποῦ, ἢ κεῖσαι οὕτω περιφρονημένος ἐντὸς τῶν φυλακῶν. ὦ θεέ μου, ἃς ἡδυνάμην διὰ μίαν στιγμὴν τοῦλάχιστον νὰ ἔβλεπα τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων μου καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἃς ἤμην νεκρά! πλὴν τόσον σκληρὰ εἶσαι καὶ ἀδυσώπητος Μοῖρα, καὶ ποσῶς δὲν δύνανται τόσοι κρουνοὶ δακρύων νὰ σὲ μαλακόσωσι.

Καὶ ἔκλαιεν ἡ δυστυχὴς ἀπαρηγόρητα.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν τὴν προσφιλῇ της κιθάραν ἀνὰ χεῖρας λαμβάνουσα, κατέβαινεν εἰς τὸν ὠραῖον τοῦ κυρ Θωμᾶ κῆπον, καὶ ἔψαλλε περιπαθῶς, τὴν δυστυχίαν αὐτῆς διασκεδάζουσα. Ἠγάπα δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ψάλλῃ τὸν ἀποχωρισμὸν της μετὰ τοῦ Στεφάνου της, τραγωδοῦσα αὐτοσχέδιόν της ᾄσμα, ὅπερ εἶχε οὕτω·

«Ἐντὸς δάσους συνδένδρου δρυῶν»
 «δυὸ τρυγόνια σιμὰ κελαιδοῦσαν
 «πλὴν ἀγέρι ἐπῆλθε γοργὸν
 «καὶ τὸν κλάδον ἀπέσπασε ποῦ ἦσαν

«Κεραυνὸς διεδέχθη τ' ἀγέρι
 «τρομαγμένα τ' ἀθῶα πτηνὰ
 «στὰ ὕψηλὰ ἐπετάξαν εἰς μέρη
 «κ' ἐχαθήκανε μεσ' στὰ βουνὰ

«Πλὴν ὁ μέγας τῶν τρώϊος ἐκείνος
 «δὲν τ' ἀφῆκε τὰ δυὸ νὰ βρεθοῦν
 «καὶ μὲ θρήνους καὶ κλάψαις στὸ στόμα
 «τὰ πουλάκια τὰ δυὸ θὰ χαθοῦν

«Εἷς καὶ μόνος ὁ πλάστης τὰ μένει
 «τῶν φρικτῶν τῶν δεινῶν ἀρωγὸς
 «μὴν' αὐτὸς ἡμπορεῖ νὰ τὰ γένη
 «τῆς φωληᾶς τῶν καλὸς ὁδηγός.

«Δέομαι Σου τῶν πάντων πατὴρ
 «Στὰ πουλάκια φανοῦ βοηθός
 «Σὺ αὐτῶν γενοῦ ὁ σωτὴρ
 «καὶ τοῦ μέρους αὐτῶν ὁδηγός.

Τέσσαρα οὕτω σχεδὸν παρήλθον ἔτη ἡσύχου ζωῆς διὰ τὴν Ἰάνθην, ζωῆς λυπηρᾶς μὲν, οὐχ ἥττον ὅμως εὐχαρίστου, ὅτε ἡ πάντοτε δι' αὐτὴν δύσμοιρος τύχη, ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ τὴν παιδεύσῃ, καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ τετάρτου ἔτους ὑπὸ τῆς μετὰ τοῦ κυρ Θωμᾶ συζήσεώς της, τὴν ἀφῆρετε τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς σύντροφον τὴν ἀγαθὴν Μαργάρην σύζυγον τοῦ κυρ Θωμᾶ. Ἡ δυστυχὴς ἀπὸ τινος πάσχουσα νευραλγίαν δὲν ἠδύνατο ἵνα ἐργασθῇ ἐκ τῶν πόνων τῆς ἀσθενείας της, ὅτε προσεβλήθη καὶ ὑπὸ ἀρθροίτιδος, ἥτις τὴν κατεβίβασε προῶτως εἰς τὸν τάφον.

Ἐπ' ἀρκετοὺς μῆνας ἐθρήνησε τὴν σύζυγόν τοῦ ὁ κυρ Θωμᾶς, ἀλλ' ὅσον παρήρχετο ὁ χρόνος, τοσοῦτον ἤρξατο λησμονῶν αὐτὴν, καὶ μάλιστα ἀπὸ τινος κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς τὴν Ἰάνθην ἔρωτος. Τὰ κάλλη αὐτῆς ἔτριψαν βαθέως τὴν ἀπαλήν του καρδίαν, καὶ ἐκ τοῦ αἰσθήματός του δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐκρυπτε τὸ πάθος αὐτοῦ, μετὰ ταῦτα ὁμοίως ἤρξατο διὰ τινων ἐνδείξεων νὰ υποδεικνύῃ αὐτῇ ὅτι τὴν ἠγάπα.

Ἡμέραν δέ τινα προσκαλέσας αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του διὰ τῶν ἐξῆς·

— Ἰάνθη, καλὴ μου κοπέλλα, ἀπ' τὸν καιρὸν ποῦ ἦλθες εἰς τὸ σπῆτι, σὲ ἠγάπησα διότι εἶσαι ἓνα πολὺ φρόνιμο κορίτσι. Πολλαῖς φοραῖς τότε εἶπα· ἄχ καὶ νὰ ἤμουνε παλληκάρι, γιὰ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ κορίτσι, καὶ καλὸ θὰ κάμω σ' ἓνα ὄρφανόν, καὶ ἐγὼ καλὰ θὰ περάσω. Σκέφθηκα μιὰ φορὰ νὰ σὲ κάμω νύμφη στὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος ἦτανε τότε παλληκάρι, ἀλλ' ὅταν σ' ἄκουα νὰ τραγουδῇς ἐκεῖνα τὰ λυπηρὰ τραγούδια, καὶ νὰ κλαῖς τὸν ἀρραβωνιαστικόν σου, σ' ἐλυπήθηκα καὶ γιὰ τοῦτο δὲν σοῦκαμα οὔτε τὸν λόγον. Περίμενα κι' ἐγὼ μαζῇ μὲ σένα, αὐτὸν τὸν ἀρραβωνιαστικόν σου νὰ σὲ δώσω μὲ χαρὰ, ἀλλ' ἐκεῖνος φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Τώρα καλὴ μου Ἰανθίτσα μὲ ἦλθε μιὰ ἰδέα νὰ στεφανωθῶ ἐγὼ ἐσένα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν μὲ ᾔχαισε τὴν συχωρεμένην τὴν γυναῖκα μου. Ξεύρεις, Ἰανθίτσα μου

ὅτι ἐγὼ ἂν καὶ ράπτης, δὲν εἶμαι ὅμως ἀπὸ πρόστυχο σόγι, ὁ παπποῦς μου ἔραφτε μέσῃ στὸ Σαράγι τοῦ Βασιλῆθ καὶ ἡ γιαγιά μου, μόε μετρητὰ γιὰ προῖκα τῆς εἶχε ἑκατὸ μετρητὰ φλουριά. Γιὰ φαντάσου Ἰάνθη μου, τί θὰ πῇ ἑκατὸ φλουριά. Ἡ μητέρα μου πάλι εἶχεν ἓνα ἀμπέλι ποῦ τὸ ζήλευε ὅλη ἡ Σηλυμβριά. Καὶ τώρα ἐγὼ μὲ ὅλην τὴν κακὴν πόρεψίν μου λογαριάζομαι, ἔ-
ττω καὶ χηρὸς, ὡς ἓνα ἀπ' τὰ καλλίτερα παλληκάρια τοῦ χω-
ριοῦ μας. Ξέρεις τί θὰ πῇ Ἰάνθη μου τεχνήτης, ὅλα τὰ κορίτσια μὰχ' μὰχ' τὰ πηγαίνει, τεχνήτης νοικοκέρης, μὲ τὸ σπῆτι του μὲ
τ' ἀμπέλι του μὲ τὰ μόπιλα τοῦ σπητιοῦ του, εἶναι γιὰ τὰ ση-
μερινὰ, Ἰάνθη μου τὰ παλιόχρονα, ἴσος μὲ ἓνα πασᾶ. Δεκαπέντε
προξενεῖαις ἔχω σωσταῖς μετρημέναις ἕως τώρα ποῦ μὲ γύρεψαν
γιὰ γαμβρόν των, ἀλλ' ἐγὼ ἐτούτες ταῖς περιφρόνησα γιὰ νὰ κάνω
κι' ἓνα καλὸ νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου· ὠμίλησα καὶ τὸν παπᾶ, ν'
ἄρθῃ αὐρίον νὰ μᾶς διαβάσῃ μιὰν εὐχή. Αἴ τί λές σ' αὐτὰ Ἰάνθη
στρέγεις γιὰ ὅχι; Πίστεψέ με Ἰάνθη μου, ὅτι πολὺ θὰ καλοπε-
ράσωμεν.

Ὅσον καὶ ἂν ᾔτο εἰθισμένη εἰς τὰς ἀλεπαλλήλους καὶ ἀλλο-
κότους καταδρομὰς τῆς σκληρᾶς τῆς τύχης ἡ δύστηνος Ἰάνθη, ὁ
ἀνέλπιστος ὅμως τοῦτο κεραυνὸς, παρεξάλισε τὸ ἐκνευρισμένον
αὐτῆς λογικόν. Εἰς μάτην προέβυλλεν εἰς τὸν παχύνουν καὶ ἀ-
λαζόνα ἀρχιρράπτην τῆς Σηλυμβρίας, διαφόρους εὐλόγως προφά-
σεις, αὐτὸς ἐξηκολούθησεν νὰ ἐκθέτῃ λεπτομερέστατα τὰ εἰς εὐ-
γενεῖς οἰκογενείας ἀναντίρρητα δικαιώματά του, τὴν εὐδαιμονίαν
τῆς πρώτης συζύγου του καὶ τὰ ὑψηλά του σχέδια περὶ τῆς λαμ-
πρᾶς ἀποκαταστάσεώς των, καὶ ἐπιμένει εἰς τὸ νὰ τὴν κάμῃ τὴν
χάριν καὶ ἀκουσίως τῆς ἵνα τὸν νυμφευθῇ.

Ματαίως ἡ ταλαίπωρος Ἰάνθη τὸν ἀπεκρίνετο, ὅτι τοῦτο εἶ-
ναι ἀδύνατον, διότι ἤθελε γείνει παραβάτης ἱερωτάτου ὅρκου τὸν
ὁποῖον ἔδωκε μετὰ τοῦ Στεφάνου τῆς, ἵνα μείνῃ αὐτῷ πιστῇ, οὗ-
τος διὰ περιφρονητικοῦ ὕφους, ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ὅρκον τῆς, καὶ περὶ

τοῦ Στεφάνου ἔλεγεν ὅτι, οὗτος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ ἦτο καὶ βρυκολαχισμένος διότι εἶχε τέσσαρα ἔτη ἀφ' ὅτου ἀπέθανε.

Ὅτε εἶδεν ὁ κύρ Θωμᾶς τὴν Ἰάνθη νὰ ἀνίσταται εἰς τὰς αἰτήσεις του, τότε ἤρξατο νὰ ἀπειλῇ αὐτὴν ὅτι θὰ τὴν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ὅτι θὰ διαδώσῃ εἰς τὸν κόσμον διάφορα ἀτιμωτικά δι' αὐτήν, καὶ τοιοιτοτρόπως θὰ τὴν καταδιώξῃ πανταχοῦ ἕως οὗ στερῇ.

Μετὰ τοιούτους πλήρης κόμπου λόγους, ἀφῆκε τὴν Ἰάνθη νὰ σκεφθῇ καὶ τῷ ἀπαντήσῃ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ δυστυχὴς Ἰάνθη μὲ πεπληρωμένους ἐκ δακρύων ὀφθαλμούς, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας σκεπτομένη τὴν σκληρότητα τῆς τύχης αὐτῆς, καὶ ἀλλοκότους ἰδέας ἐφαντάζετο.

Μετὰ μικρὸν, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀμαυρὸν ἐπῆρχετο, καὶ βοθεῖα σιγὴ ἤρξατο νὰ ἐπικρατῇ ἐν τῇ κωμοπόλει.

Μεγάλῃ ἀπελπισίᾳ, κατεξέσχίζεν τὴν αἰμάσουσαν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς ὀρφανῆς, ἥτις ἔβρεχε μὲ θερμότατα δάκρυα τοὺς ὀφθαλμούς της καταρωμένη διὰ τὴν τύχην της, ἐψέλλιζε.

— Σκληρὰ τύχη ! Ὑψιστε Θεέ ! διατί μὲ ἐγκατέλιπες ; διὰτί ἐν τοσαύταις ὀδύνασις ἐμβάλλεις τὸ δυστυχὲς πλᾶσμα σου, ὅπερ οὐδένα ἐκτὸς σοῦ ἔχω βοηθὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλον ; Τόσον ἔπταισα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὥστε τοιοιτοτρόπως νὰ παιδεύωμαι ; Στέφανε, Στέφανε ἐάν ζῇς μάθε ὅτι ἡ λατρευτὴ σου Ἰάνθη, πιστὴ εἰς τὸν ἔωρτά σου μένουσα, τοὺς τῆς φιλοξενείας ὄρους παραβαίνει, καὶ ἐκλέγει τὸν τῆς αὐτοκτονίας θάνατον· εἰς τὸν μαῦρον μου τάφον θὰ εὕρω τὴν ἡσυχίαν τῶν τοῦ κόσμου τούτου δεινῶν. Δὲν ἠυδόκησεν ὁ ὕψιστος Στέφανε νὰ μᾶς ἐνώσῃ εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σὲ ἀναμένω εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Καὶ ταῦτα μονολογοῦσα κατῆλθε τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τοῦ κύρ. Θωμᾶ καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν ἐξεχύθη ἔξω.

Ἦτο μεσονύκτιον.

Καὶ τὸ φοβερόν τοῦτο τῆς νυκτὸς ἔρεβος ἐφόβει πᾶσαν καρδίαν· οὐχ ἦτον ὁμοῦς, ἡ Ἰόνθη πολμηρὰν ἀπόφασιν λαβοῦσα, ἐβάδιζεν ἀσυναίσθητως πρὸς τὰ ἔξω τῆς κωμοπώλεως.

Παρετήρησε μακρόθεν φῶς, καὶ ὥτει ὀδηγουμένη ὑπ' ἐκείνου, ἀσυναίσθητως ἐβάδιζεν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εἰς στενωπὸν τινα, ὅθεν κατ' ἀνάγκην διήρχετο ἀπαντὰ ὁμίλῳ ἀνθρώπων ἐν μέθῃ διατελούντων καὶ κωμαζόντων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς· ἠθέλησε νὰ ἀποχωρίσῃ, ἀλλ' οἱ κωμασταὶ ποιήσαντες ἄλυσσον διὰ τῶν χειρῶν των περιέβαλλον αὐτήν, καὶ στρεφόμενοι κύκλῳ τῆς νέας ἔφαλλον ἐμπαικτικῶς· ἀκλὸς κλουβὶ γερὸ κλουβὶ στήν κόρη τὴν καλόκαρδον.

— "Ἄφετέ με, εἶμαι δυστυχὴς ἀπόκληρος, ἄφετέ με, σᾶς ἰκετεύω ἄφετέ με ἐφώνει ἡ δυστυχὴς.

— Ποῦ ὑπάγης, φιστικάκι μου, τῇ ἔλεγε ὁ εἷς.

— Ἐλθὲ νὰ ὑπάγωμεν ἀπόψε στὸ σπηῖτι μου, καὶ αὔριον πηγαίνεις στὸν ἀγαπητικόν σου, δοῦδοῦ μου, ἔλεγεν ὁ ἕτερος.

— Θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάρι, φραγντζελίτσα μου, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς στὸ δικό μου τὸ σπητάκι; εἶμαι μονάχος μήτε μάνα ἔχω, μήτε παπᾶ.

Καὶ οὕτω περιέπαιζον τὴν δυστυχῇ, ἥτις διετέλει ἐν ὅλῳς ἀφρημένη καταστάσει.

Κρότος τότε ἠκούσθη βηματισμῶν, καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ νυκτοφύλακος, οἱ αὐθάδεις κωμασταί, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Τούτου ἐπωφελουμένη ἡ ταλαίπωρος κόρη, ἐτράπη ὅλῳς ἀναίσθητος πρὸς τὰ ἔξω τῆς Σηλυμβρίας.

Ἦ δρόσος τῆς νυκτὸς ἦτον ἐπαισθητὴ καὶ τὸ κάθυγρον καὶ βορβορῶδες αὐτῆς ἠνάγκαζε αὐτήν πολὺ νὰ κοπιάζῃ· τὸ σκότος τῆς ὁμιχλώδους νυκτὸς παρίστα πάντα τὰ ἀντικείμενα ὥσπερ φαντάσματα ἔμπροσθεν τῆς δυστυχοῦς ὀρφανῆς.

Ἦν τῇ ὁδῷ ἐκείνη πλεόν, οὐδὲ ψυχὴν ἀπήντησε, ἠκούοντο δὲ ἐνιαχοῦ αἱ ὕλα καὶ τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ κυνῶν, σίτινες διέσχίζον τὸν ἀέρα.

Καὶ ἡ Ἰάνθη μὲ τεταραγμένον ὄλως βλέμμα καὶ περιδεδυμένον βάλισμα, ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ πρόσω, διασχίζουσα τὰ ἀδιάβητα ἐκεῖνα τῆς σκοτείας πελάγη· ἀλλὰ ποῦ μετέβαινε ; ἵνα ἐκτελέσῃ τι ; καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐὰν ἡρωτᾶτο ὅθεν θὰ ἡδύνατο νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ἀπεμακρύνθη ἤδη ἐπὶ πολὺ τῆς Συλυμβρίας ὅτε ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὄλως κεκοπιακυῖα, καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος· ἤσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλείπουσας, καὶ τὸ λογικὸν τῆς διατεταραγμένον.

Καὶ ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ ἐκείνῃ ἐτραύλιζεν ὀλολύζουσα ἀσυναρτήτους φράσεις, ἐν οἷς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Στεφάνου, τὸ ὁποῖον μετὰ καρδίας πάντοτε ἐπρόφερε, διεκρίνετο.

Αἴφνης ὁμως ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ἤρξατο νὰ τρέχῃ εἰς τὰ πέρα μετὰ κραυγῶν καὶ ὠρυγμῶν, ξεσχίζουσα ἅμα τὰ ἐνδύματα αὐτῆς καὶ τὴν κόμην αὐτῆς ἐκρίζουσα.

Ἡ Ἰάνθη ἀπώλεσε τὰς φρένας τῆς· ἡ δυστυχὴς ὀρφανὴ κατέστη τρελλή !

Ὁ ἀγαθὸς γαμβρός.

Μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῶν ἀρραβῶνων τοῦ Μιχαὴλ Κροντῆρα τῆς Μαρίας, ἔτη μεστὰ ἐρωτικῆς δρόσου καὶ φιλόφρονος νεανικῆς ἀγάπης, ἀπαντῶμεν ἐσπέραν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου τὴν Μαρίαν εἰς περίπατον, ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μιχαὴλ Κροντῆρα.

Νεωτάτῃ καὶ ὠραιωτάτῃ οὔσα, ἀπήστραπτεν ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν τῆς, καὶ ὑπὸ πάντων ἐθαυμάζετο διὰ τὴν φιλομειδῆ αὐτῆς ὄψιν καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας τῆς.

Καὶ βεβαίως ἀγαθὴ καὶ λίαν ἀθῶα ἦτο ἡ καρδία αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ δυνήθῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ἐννοήσῃ τὸν ὄφιν, ὅστις μετ' ὀλίγον ἤθελε τὴν περιπτυχθῇ ἐν δηλητηριάσει. Δὲν ἤσθάνετο ἡ δύσμοιρος τὸν κίνδυνον αὐτῆς, ὅστις τὴν ἠπείλει ἐν δολίᾳ ὑποκρίσει.

ὦ ! ἐὰν ἡδύνατο νὰ διίδη ἐντὸς τῆς καρδίας καὶ τῶν διαλογισμῶν ἐκείνου, εἰς οὗ τὸν βραχίονα ἐν κομπορημοσύνῃ ἐστηρίζετο, μετὰ πόσης ἀπεχθείας ἤθελε στρέψει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπ' αὐτοῦ καὶ μετὰ πόσης περιφρονήσεως ἤθελε τὸν ἀποσκορακίσει.

— Αὔριον θὰ ὑπάγετε, μητέρα, εἰς τὸ τσιφλῆκι μὲ τὸν Μιχαήλ ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Μάλιστα, παιδί μου, θὰ ὑπάγωμεν, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Κατίνα πρὸς τὴν κόρην της.

— Θὰ ὑπάγωμεν, προσέθηκεν ἡ κυρία Κατίνα εἰς τὸ τσιφλῆκι διὰ νὰ προετοιμάσωμεν τὸν ζαχιρὲ ποῦ θὰ τρώγῃς τοῦ χρόνου δά ὅταν θᾶσαι νηόνυμφη.

— Θὰ καθήσετε πολλὰς ἡμέρας ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Καμμὶὰ δεκαπενταριὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μιχαήλ ἐν ὀστειῖμῳ.

— Ὅχι δὲ μὴ τόσας ἡμέρας κάμετε διὰ νὰ ὑπάγωμεν καὶ εἰς τῆς Σηλυμβρίας τὸ πανηγύρι.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα περὶ τοῦ μικροῦ ταξειδίου των καὶ τῆς ἐν Σηλυμβρία πανηγύρεως λέγοντες, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἡ κυρία Κατίνα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτῆς Μιχαήλ, ἐπέβησαν ἀμάξης καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὸ τσιφλίκιον τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

— Πόσον μοὶ ἀρέσκουν τὰ ταξειδία, ἔλεγεν ἡ κυρία Κατίνα εἰς τὸν γαμβρόν της.

— Καὶ ποῖον δὲν ἀρέσουν τὰ ταξειδία· μεθαύριον μετὰ τὴν στέψιν μου νὰ ὑπάγωμεν μαζῇ μὲ τὴν Μαρίαν ὅλοι εἰς τὴν Ὀδησσόν, διὰ νὰ ἴδῃτε τί μέρος ποῦ εἶναι αὐτή· εἶναι τῇ ἀληθείᾳ παράδεισος, προσέθηκεν ὁ Μιχαήλ. Μετὰ δύο μῆνας ἡμεῖς τώρα κάμνωμεν τὸν γάμον καὶ κατόπιν ἀναχωροῦμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀφοῦ δὲ καθήσωμεν ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς τέσσαρας μῆνας τότε ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν Ὀδησσόν. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ ξαναγεννηθῇτε, μητέρα, ὅταν θὰ ἴδῃτε τὴν πατρίδα μου, τόσον ὠραία εἶναι.

Τοιούτους καὶ ἄλλους ἐπαίνους προσέθετεν ὁ Μιχαήλ εἰς τὴν Ὁδησσόν, τὴν ὁποίαν ψευδολογῶν, ἐκάλει πατρίδα του, ὅτε ἡ ἄμαξα ἔφθασεν εἰς τὴν ἑπαυλὶν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

Ὑπηρέτης τις τῆς ἐπαύλεως, ὑπεδέχθη τοὺς νέους ἐπισκέπτας, τοὺς ὁποίους ὠδήγησεν εἰς ἰδιαίτερον ὀωματίον λιτωῶς μὲν οὐχ ἦττον ὅμως καθαρότατα ἐσκευασμένον.

Ἐκάθησαν πίνοντες τὸν καφέ ἐν τῷ ὀωματίῳ, ὅτε ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τῷ Μιχαήλ ὅτι ἐζητεῖτο ὑπὸ τινος.

Ὁ Μιχαήλ ἐξέδραμε πάραυτα τοῦ ὀωματίου, κατέληθε τῆς κί-
μακος.

— Κάλῳς τον, εἶπεν εἰς ἀνδρὰ κακοῦ παρουσιαστικοῦ, πότε ἦλθες ;

— Τώρα, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος.

— Καὶ πῶς τὰ καλοπέρασες ἐκεῖ, Πέτρε; ἠρώτησεν ὁ Μιχαήλ.

— Καλὰ, ἀφαιρετικό· πῆγα ἐκεῖ ποῦ μοῦ εἶπες, ἠρώτησα τὸν Ζαπτιγιέ-παση, καὶ ἐκεῖνος μὲ εἶπεν, ὅτι πρὶν ἀπὸ δύο χρόνων ἀπόλυσαν τὸν Στέφανον.

— Σιγώτερα ὠμίλει, διέκοψεν ὁ Μιχαήλ, διότι μᾶς ἀκοῦν.

— Ἄ, καλλήτερα, τί νὰ κάθουμαι νὰ πονοκεφαλῶ· ἔχω ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸ φίλο τοῦ κυρ Ἀναστάση, τὸν Γεώργην Κυρόγλου, ὁ ὁποῖος πιστεύω νὰ τοῦ ἀγναδίξῃ καλλήτερον.

— Ποῦ εἶναι τὸ γράμμα ; ἠρώτησε πυρετωδῶς ὁ Μιχαήλ.

Ὁ Πέτρος ἐνεχείρησε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Μιχαήλ, ὅστις ἀνέγνωσε·

«Φίλε μου κυρ Ἀναστάση,»

«Ἐπῆρα τὸ γράμμα σου ποῦ μοῦ ἔγραψες γιὰ νὰ ἔξετάξω νὰ γιὰ κάποιον Στεφανῆ, ὁ ὁποῖος ἦτανε κλεισμένος ἰστὸ Ζηνοῶν τῆς Διμόττειχας. Ἐτάστα λοιπὸν ἐκεῖ εἰς τὸ Ζαπτιγιέδικον, καὶ μοῦ εἶπανε ἓνας Στέφανος ἦτανε ἐδῶ φυλακὴ ἀμὰ τὴν ὥρην, καὶ καθὼς μοῦ μοιάζει αὐτὸς ὁ Στεφανῆς θὰ ἦναι ὁ Στεφανάκης Βέης,

τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐγνώρισα, ὅταν ἦταν ἐδῶ ὅσον πασᾶ γραμμα-
πτικός. Αὐτὸς τώρα, Ἀναστάση μου, δὲν εἶναι ὅσον ἐμᾶς, ὑψή-
νωσε ἡ δουλειά του, ἀπὸ κατὰδικος ἔγινε μέγας καὶ πολὺς,
καὶ τώρα θαρρῶ πῶς εἶναι δερτζιμάνος δεύτερος εἰς τὸ Σερασκε-
ράτο· ὥστε ἅμα τὸν γνωρίζεις τὸ κατὰφες, διότι ἔχει μεγάλη
εὐπόληψη ἀπὸ ὅλη τὴν πόλι, καὶ ἔμπορεῖ νὰ σὲ κάνῃ ὅ,τι δου-
λειὰ θέλεις. Ταῦτα σὲ γνωστοποιῶ ἀγαπημένε μου Ἀναστάση.

«Προσκυνῶ σας ὁ φίλος σας

«ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΥΡΟΓΛΟΥΣ».

Ὁ Μιχαήλ ἅμα τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, κατέ-
στη λευκότερος καὶ τοῦ κηροῦ· ἠσθάνθη τὸ αἷμα αὐτοῦ ἀναβαῖνον
εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἐβόμβουν τὰ ὦτα ὡς ἦχος τυμπάνου, οἱ ὀφ-
θαλμοὶ τοῦ ἐσκοτίσθησαν, καὶ ἐκλονήθη ὡσεὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡ
κατὰ τοῦ στήθους ἔλαβε κτύπημά τι.

— Αὐτὸς διερμηνεὺς τοῦ Σερασκεράτου καὶ ζῇ; ὦ! ὄχι δὲν
πρέπει νὰ μένω ἀργός, εἶπε.

Ὁποῖον ὕψος λαμβάνει ἡ τίγρις ἅμα τῇ ἀρπαγῇ τῶν σκύ-
μων της, τοιοῦτον ὕψος ἄγριον καὶ φοβερόν ἔλαβε κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμήν ὁ Μιχαήλ. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπώλεσαν τὸ γλυκὺ
ἐκεῖνο καὶ ὑποκριτικόν, καὶ ἔλαβε τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀγρίαν
μορφήν.

Ἡ κ. Κατίνα παρετήρησεν ἑκπληκτος τὴν σκηνὴν ἐκείνην καὶ
τὴν ἀγρίαν ὄψιν τὴν ὁποίαν ἔλαβε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ
πρόσωπον τοῦ γαμβροῦ της.

Βεθυθισμένος οὗτος εἰς τὸ τῆς ἐκδικήσεως χάος, ἐπελάθετο ἐ-
αυτοῦ, εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐκάθητο ἡ κ. Κατίνα καὶ
χωρὶς καὶ νὰ παρατηρήσῃ ἐφέλλισεν ἐν τῇ ἐξάψει του.

— Ἀχ ὄχι δὲν μὲ ξεφεύγῃς καὶ τώρα σκυλὶ θὰ σὲ καταξε-
σχίσω καὶ σέ· θὰ σὲ στείλω ἀναυλα στὸ διάβολο· ὄχι δὲν πρέπει
νὰ ζήσης θὰ σὲ φονεύσω τὴν φορὰν ταύτην πλέον.

Ἡ κ. Κατίνα ἤκουσε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοῦ γαμβροῦ της.

— Τί ἔπαθε; Μιχαήλ, ἠρώτησε μέ ἰπείαν φωνήν.

— Τίποτε μητέρα, ἀπήντησεν ἔκπληκτος ὁ Μιχαήλ ἀλλάξας πάραυτα ὄφρος. "Ενας σύντροφός μου μέ ἐγέλασε εἰς τι, διὰ τοῦτο ἐθύμωσα πολύ, πῶς ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον.

Ἡ κ. Κατίνα, δὲν ἠθέλησε νὰ ποιήσῃται ἄλλας ἐρωτήσεις, ἐγνοήσασα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ γαμβρός αὐτῆς ἐψεύδετο.

Παρήλθον ἕκτοτε δύο μῆνες καὶ ἡ κ. Κατίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς μνήμης της, τὴν προμερὰν ἐκείνην καὶ κακοῦργον μορφὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ γαμβρός της μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς. οἱ δὲ τελευταῖοι λόγοι — θὰ σὲ καταξεσχίσω — θὰ σὲ φονεύσω, ἔναυλος διετέλουν εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς.

Ἦρξατο μεγάλως νὰ ὑποπτεύηται περὶ οὗτοῦ, καὶ ἐν παντί του ἔργῳ ἐξετάζουσα αὐτόν, ὑπὸ ἀλλοῖον ὄμμα πλέον, διέβλεπε τὴν πανουργίαν αὐτοῦ.

Αἱ περὶ γάμων προετοιμασίαι ἐτελείωσαν, καὶ ἡ κ. Κατίνα ἀνθίστατο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Διερωτομένη δὲ ἔλεγεν ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἦτο μικρὰ εἰσέτι, καὶ δὲν ἠθελε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, παρὰ μετὰ ἓν ἔτος.

Οἱ πάντες ἠπόρουν διὰ τὴν αἰφνίδιον μεταλλαγτὴν τῆς γνώμης τῆς κ. Κατίνας, καὶ πάντες διερωτῶντο τί νὰ ἔπαθε αὕτη, ὥστε νὰ ἀνθίσταται εἰς τὴν τέλεσιν τῶν γάμων.

Εἰς μάτην ἀπέβαινον αἱ τόσαι ἀπὸ μέρους τοῦ Μιχαήλ θωπεῖαι πρὸς τὴν πενθεράν του· αὕτη ἀπεκρίνατο, ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἦτο μικρὰ, καὶ διὰ τοῦτο — οἱ γάμοι ἔδει νὰ ἀναβληθῶσι.

Πάντες ἐνόμιζον ὅτι ἐκ κακοῦ προαισθήματος ἡ κ. Κατίνα ἀνθίστατο εἰς τὸν γάμον τοῦτον, καὶ ὥκτειρον τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς πρὸς ἓνα τοιοῦτον γαμβρόν, οὐχ ἥττον ὁμῶς αὕτη ἀνθίστατο.

Ὅσημέραι οἱ ἐνδοιασμοὶ τῆς κ. Κατίνας περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ γαμβροῦ της ηὐξάνοντο, καὶ ταιαύτη ἦτο ἡ ἐκ τούτων λύπη της, ὥ-

στε αἱ δυνάμεις τῆς ἐξηντλήθησαν καὶ μετὰ μικρὸν αὕτη ἔπεσε κλινήρης.

Ἦρξαντο τινὲς νὰ ὑπολαμβάνουσι τὴν ἀσθένειαν τῆς κ. Κατίνας ὡς ζηλίαν πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς, διότι ἀλλέως δὲν ἐξήγουν τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς.

— Πίστρεμα θέλει καὶ αὕτη ἡ καρκακάξα, ἔλεγεν ὁ Μιχαήλ πρὸς τὸν Περπίνην, ὀργιζόμενης ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾶς τῆς κ. Κατίνας.

— Ἀδελφὲ, ἄφες αὐτὰ πλέον. Τί θὰ κάμῃ; ἐπὶ τέλους θὰ ἐνδώσῃ, ἀπήντησεν ὁ Περπίνης.

— Ὅχι Ἀναστάση, εἶπεν, πολὺ μὲ φοβίζει ὁ τρόπος τῆς νομίζω ὅτι μὲ ὑποπτεύεται, ὅτι μὲ ἀνεγνώρισε.

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς συγκινήσεώς του, διηγήθη εἰς τὸν Περπίνην, περὶ οὗ πλέον ἐκ τῶν προτέρων ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἐχεμυθείας του, ἅπαντα τὸν βίον του· πῶς δηλαδὴ ὁ νῦν ἐξ Ὀδησσοῦ νομιζόμενος Μιχαήλ Κροντηρᾶς ἦτο ὁ Γεράσιμος, ὃν μικρὸν ἀγυιόπαιδα τὸν υἱοθέτησε ὁ κ. Ἀλεξάνδρος καὶ τὸν εἶχε εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ πῶς ἔφυγεν ἐκ Παιδεστοῦ μετὰ τοῦ Νικολῆ, διότι ἀπέτυχε τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον συνέλαβεν αὐτός, ἵνα δηλαδὴ καύσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, Μαρίαν, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα τὸν ἐκδικηθῇ, ἵνα καταστρέψῃ δηλαδὴ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν νῦν ἀσυστόλως ἐμνηστεύετο· διηγήθη εἰς τὸν Περπίνην πρὸς τούτοις, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονὴν του, τὴν εἰς Ὀδησσὸν, Βουκουρέστιον, Γαλάζιον, Βάρνην διαμονὴν του, καὶ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι τούταις κακουργήματά του· πρὸς δὲ τὸ ἐν Ἀδριανουπόλει τέλος πρὸ τῆς εἰς Παιδεστὸν ἐπανόδου του τερατῶδες κακούργημά του· προσέθηκε δὲ ὅτι ἤσθάνετο φόβον μήπως ὁ Βασίλειος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Φαῖης τὴν ὁποίαν ἠγάπησε ἐν Ἀδριανουπόλει, καὶ κατόπιν ἐφόνευσε μετὰ τῶν γονέων τῆς, ἠκολούθει τὰ ἔχνη του καὶ τὸν ἀνεκάλυπτε, καὶ ὡς ἐκ τούτου διετέλει εἰς μέγαν φόβον.

Κατὰ πρώτην ἤδη φορὰν ἤσθάνετο λύπην τὸ τέρας καὶ φόβον

ἐπὶ ταῖς πράξεσί του, διότι ἤλπιζεν ὅτι ἂν ἀνεκαλύπτετο ἤθελεν ἀπωλέσει ἔργον, τὸ ὁποῖον διὰ διαφόρων κακουργημάτων ἐν ὁλοστήματι μιᾶς περίπου τετραετίας ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας σχεδόν.

Ὁ Περπίνης ἐκστατικὸς ἤκουσε τῆς διηγήσεως τοῦ Μιχαήλ, μὴ βδελυσσόμενος πλέον ὥς ἄλλοτε τὸ τοῦ ληστού ἔργον, ἀλλ' ἀπεθαύμαζεν τὸ μέγα τοῦ φίλου του πνεῦμα.

Ὁ Μιχαήλ ἀποπερατώσας τὸν λόγον του προσέθηκε·

— Ἡξεύρεις, φίλε μου τί πρὸς τούτοις φοβοῦμαι. Ὁ Στέφανος αὐτὸς ὁ γενόμενος τώρα Βέης. καθὼς εἶδες εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου, μήπως θελήσῃ νὰ μᾶς καταδιώξῃ. Αὐτὸ, φίλε μου φοβοῦμαι καὶ πολὺ τὸ φοβοῦμαι· πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἡμεῖς ἀπὸ αὐτὸν τὸν δαίμονα. Σὺ λοιπὸν, πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατέρῃθωσεν νὰ μάθῃς ποῦ εἶναι, ποῦ κάθηται ὁ Στέφανος, καὶ ἂν ἦναι καθὼς γράφει ὁ Κυρόγλους, αὐτὸς ὁ ἴδιος Στέφανος ὁ ἰδικὸς μας· τότε πέρνεις καὶ τὸν Πέτρον βοηθόν, καὶ ἡ ἐκεῖνος ἡ σὺ καμμὴν βραδεῖάν με τέχνην τὸν ξεπαστρεύεται. Δὲν σκέπτομαι καλὰ, Ἀναστάση μου; προσέθηκεν ὁ Μιχαήλ.

Αὐτὸς ὁ Στέφανος ὁ ἀνελθὼν εἰς τοιαῦτα τώρα ἀξιώματα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ καιροφυλακτῇ νὰ ξεδιαλύσῃ τὸν φόνον τοῦ Νικολάου. Πιστεύω νὰ ἔχῃ κατασκόπους, οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς κατασκοπεύουν, καὶ ἐπὶ τέλους ἴσως ἀνακαλυφθῶμεν. Ὡστε πρέπει πάντα ταῦτα νὰ τὰ προλάβωμεν καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς κυνηγᾷ ἐκεῖνος, κρυφίως τὸν κυνηγῶμεν ἡμεῖς, καὶ ὅπως σὲ εἶπα τὸν ξεπαστρεύωμεν. Ὡστε δὲν εἶναι καιρὸς νὰ βραδύνωμεν. Σηκώθητι καὶ πήγαινε ἐκεῖ ποῦ σὲ εἶπα καὶ ἐνέργησον ὥς σὲ παρήγγειλα. Πρέπει δμως νὰ δείξῃς ὅλην πλέον τὴν τέχνην σου.

— Πολὺ καλὰ ἀλλὰ τὰ ἐδῶ πῶς θὰ τὰ ἰσιᾷξῃς.

— Ἐκεῖνο εἶναι ἰδική μου δουλειά· ἀπήντησεν ὁ Μιχαήλ.

— Λοιπὸν καλὰ, νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ δείξῃς τὴν τέχνην στὰ ἐδῶ, διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὸ κορίτσι μῆτε τὰ χρήματα τοῦ Σιὸρ Ἀλεξάνδρου.

— Ἐννοια σου μωρέ. Σὺ δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ πᾶς στὴν πόλιν ὅταν θὰ μάθῃς κατόπιν ἐξ ἐπιστολῆς μου, ὅτι ἐγὼ ἐδῶ αὐτὴν τὴν καρκαξάξα θὰ τὴν στείλω στό διάολο ἄναυλα.

Λοιπὸν Ἀναστάση μου μὴ τεμπελιάζῃς. Σηκώθητι γρήγορα, καὶ πήγαινε ἐκεῖ ποῦ θὰ ὑπάγῃς, λάβε καὶ αὐτὰ τὰ πενήντα φλωριά δι' ἐξοδὰ σου. Αἶ τί νὰ γεῖνῃ, ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν θὰ τὰ πιάσωμεν οἰκονομικά, καὶ κατόπιν ἔχει ὁ Θεὸς, μιὰ φορὰ ἡ Μαρία νὰ ὀνομασθῇ Κροντήραινα, καὶ τοὺς πῆρε τότε ὁ διάολος ὁ-λους. Ἀἴτε λοιπὸν Ἀναστάση μου, μὴ χάνῃς καιρὸν, τρέξε, μάθε, καὶ ἐκτέλει, ἐντέλνῳς ὅπως πάντοτε.

Ὁ Ἀναστάσιος ἀποχωρισθεὶς τοῦ φίλου του ἀνεχώρει εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπιβιβασθεὶς ἀτμοπλοίου. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ἐπέστρεψεν ἵνα ἐπιληφθῇ τοῦ ἐτέρου ἔργου τὸ ὁποῖον ἔθηκε κατὰ νοῦν.

Ἐπεσκέφθη τὸ ἐσπέρας κατὰ τὴν συνήθειάν του τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, καὶ ἡρώτα τὴν ἀσθενοῦσαν κ. Κατίναν εἰς ποίαν κατάστασιν εὕρισκετο ἤδη.

Ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ συχνότερας τὰς ἐπισκέψεις του, προσεποιεῖτο ὅτι μεγάλως ἐλυπεῖτο, καὶ κρυφίως πάντοτε ἐσθίων, ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν ἤθελε νὰ γευθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ ἐκ τῆς λύπης του.

Οἱ πάντες ἐθαύμαζον τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μιχαὴλ καὶ ἔλεγον μεταξὺ των.

— Πόσον καλὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ, τὸν ὁποῖον μολονότι φαίνεται ὅτι δὲν τὸ ἀγαπᾷ ἡ πενθερά του, ὅμως ἐκεῖνος τοσοῦτον ὑποφέρει ἐκ τῆς ἀσθεῖας εἰς ἐκείνης.

Παρακάθητο πολλάκις πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου αὐτῆς, ἀναρριπίζων τὸν θερμὸν τοῦ δωματίου ἀέρα, διὰ τοῦ ριπιδίου αὐτοῦ καὶ διὰ ποινίλων περιποιήσεων, περιεποιεῖτο τὴν ἀσθενοῦσαν εἰς βελτιὸν, ὥστε καὶ ἐκείνη ἠπόρει.

— Δὲν πρέπει νὰ βραδύνῳ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, πρέπει νὰ ἐκτελέσω ὡς τάχιστα τὸ σκοπούμενόν μου, διότι ἀλλέως καταστρέ-

φομαι. Αὐτῆς τῆς σκύλλας οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς μεγάλην μὲ θέτουσιν ἀνησυχίαν, πρέπει νὰ σκεφθῶ ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν τεχνικώτερον κατωρθώσω τοῦτο.

Τοιαῦτα δὲ μονολογῶν καὶ σκεπτόμενος ἐξῆλθε ἔξω τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰ διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας τῆς κ. Κατίνας.

Ἦτο ἤδη ὀγδὼν ὥρα τῆς ἑσπέρας καὶ ἡ ὑπεραγαποῦσα τὴν μητέρα της ἀγαθὴ Μαρία, ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούσης, καίπερ ὅμως λίαν ἐξηντλημένη, παρεῖχε τὸ κατὰ δύναμιν, τὰς δυνατὰς περιποιήσεις εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς μετὰ τινος ἄλλης ὑπηρετρίδος.

Ὁ μέγας θάλαμος ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ ἀσθενής, ἀμυδρῶς φωτιζόμενος ὑπὸ τῶν λάμπων τῶν θαμβῶν κώνων τῶν λυχνῶν, παρεῖχεν ὄψιν ἡρεμον καὶ γλυκεῖαν.

Τὸ ἡρεμον τῆς σιωπηρᾶς ἐκείνης νυκτὸς ἔδιδε μεγαλειτέραν ἐπιβλητικότητα εἰς τὸ σοβαρὸν τῆς καταστάσεως ἐν ᾗ εὗρίσκετο ἡ ἀσθενής, ὅτε ὁ Μιχαὴλ ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἰσῆλθε.

— Πῶς εἶναι ἡ μητέρα, Μαρία· ἠρώτησε σιγηλῇ τῇ φωνῇ τὴν ἀτυχῇ κόρην.

— Σήμερον δὲν εἶναι τόσο καλὰ, εἶπεν ἡ Μαρία παρατηροῦσα ἅμα διὰ δακρυθρέκτου ὀμματος τὴν δυστυχῇ κ. Κατίνα.

— Μπα ! χθὲς ἦτο καλλίτερον ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη ὁ ἰατρός. Σήμερον ὅταν ἦλθε, τί εἶπεν ; προσέθηκεν ἐκπληκτος ὁ Μιχαήλ.

— Δὲν μάς εἶπε τίποτε ἀνησυχητικόν· περὶ σέθενε ἡ Μαρία διὰ σιγηλῆς φωνῆς, ἐν ᾗ ἀνεφαίνετο τὸ μελαγχολικὸν τῆς καρδίας της, παρὰ μόνον ὅτι ὁ πυρετὸς αὐτῆς ἦτο πολὺ μέγας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀνισύχει· ἐφοβεῖτο μήπως μέχρι τῆς πρωίας περισσεύσει, καὶ τότε ἡ ἀσθένεια λάβει ἄλλην φάσιν.

— Μπα μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ Μιχαήλ δι' ἀδιαφόρου ὅλου ὕψους, δὲν εἶναι τίποτε θὰ περάσῃ.

Ἐσκέπτετο δὲ καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἴσως δὲν γίνεαι ἀνάγκη τοῦ δηλητηρίου τὸ ὅποιον παρέλαβεν μεθ' ἑαυτοῦ, διότι ἔβλεπεν τὴν ἀσθενοῦσαν εἰς κακὴν κατάστασιν.

Μετὰ μικρὸν ὁμῶς διενεσθήθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ.

— Ἴσα ἴσῃ τῶρα εἶναι κατάλληλος περίστασις, ἐψιθύρισεν ὁ Μιχαήλ, καθ' ἣν δύναμαι νὰ ἐπιτύχω περισσότερον τοῦ σκοποῦ μου οὐδὲν ἄλλως θὰ τοὺς ἐμβάλλῃ εἰς ὑποψίαν τὸ αἰφνίδιον τοῦ θανάτου τῆς.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ τῷ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσεπάθει νὰ διαφύγῃ τὰ ὄμματα τῆς Μαρίας.

Ἡ ἀσθενὴς εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ ἀφυπνισθῇ ἐκ τῆς μεγάλης ζάλης εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένη, καὶ πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν αἰφνης πρὸς τὴν ἀσθενοῦσαν.

Διὰ θολεροῦ ὀφθαλμοῦ προσέβλεψε τοὺς περιστῶτας ἡ ἀσθενὴς· ἰδοῦσα δὲ τὸν Μιχαήλ παρακαθήμενον αὐτῇ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ ἔκλεισεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς. Τοσαύτην κακὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίει ἡ μορφή αὐτοῦ εἰς τὴν κ. Κατίαν.

Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ πανούργου Μιχαήλ, τοῦ ὁποίου ἡ λύσσα ἐκορυφώθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐφέλλισε.

— Σὲ διορθῶνω σκύλλα τῶρα, τῶρα

Ἡ Μαρία ἐνησχολεῖτο ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ στρώματος καὶ τῶν ἐφαπλωμάτων τῆς ἀσθενοῦς, καὶ ἡ ὑπηρετρία ἐξῆλθε ἵνα πληρώσῃ ὕδατος τὸ παρακείμενον κύπελλον, ὅτε ὁ κακουργὸς Μιχαήλ διὰ σιωπηρᾶς καὶ εὐστρόφου κινήσεως ὥσει σκειὰ καὶ ἐν φαντασματικῷ βήματι ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν καὶ ἄνευ δισταγμοῦ τινος ἐν τοῖς ζοφεροῖς αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς, ἔρριψε κόνιν τινὰ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου εἰς ὃ ἔκειτο τὸ ἱατρικὸν τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐπειτα ἤρξατο διὰ διαφορῶν παρηγοριῶν, νὰ παρηγορῇ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ περὶ τῆς ἐντὸς ὀλίγου ἀναρρώσεως τῆς μητρὸς τῆς, ἀναμείνας ἐν τῷ ὀωματίῳ μέχρις οὗ βεβαιωθεῖ περὶ τῆς ἐντελοῦς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου του.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχε, καὶ ἡ δύστηνος μήτηρ τῆς Μαρίας, ἐδέχετο τὸν βροτολοιγὸν φάρμακον.

Ἐν πλήρει εὐθυμίᾳ σπογγίσας τὸ κάλυγρον ἐξ ἰδρωτὸς μέτωπόν του τὸ τέρας, ἐξῆλθε τοῦ θωματίου, ὑπὲρ ποτε εὐθυμον καὶ ἀγαλλόμενον, διότι προσέθετε καὶ ἕτερον θῦμα, εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπειραρίθμων κακουργημάτων του.

— Καλὴ νύκτα, Μαρία μου, εἶπεν ἐξερχόμενος, καὶ προσποιούμενος ἐν ταυτῷ βαθεῖαν λύπην, μὴ λυπεῖτε ἡ μητέρα θὰ γείνη καλλίτερα.

Ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του πλήρης φαιδρότητος καὶ εὐθυμίας καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι πλέον ἦτο ὁ ἀληθὴς κληρονόμος τῆς περιουσίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, διότι ἡ μόνη παρέχουσα ἐμπόδια εἰς τὸν γάμον αὐτοῦ, τὴν δευτέραν ἡμέραν δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τοῖς ζῶσι.

Ἐπεσεν εἰς τὴν κλίνην του πλήρης εὐθυμίας, καὶ ἐν φαντασιώδεσι ὀνείροις διατελῶν, δὲν ἔκλεισε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὄμμα ἀναμένων τὰς ὥρας καθ' ἣν ἔθελε τῷ ἔλθῃ, ἡ χαρμόσυτος ἀγγελία τοῦ θανάτου τῆς ἐχθρᾶς του.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εὐρίσκετο εἰς τὸ Ζενίθ τῆς εὐδαιμονίας του. Ὡς τίγρεις καὶ θηρία διατί δὲν σᾶς ἔπληγεν ἡ μήτηρ ὑμῶν ἅμα τῇ εἰς τὸ λῆκνον κατακλίσει σας, ἀλλὰ σᾶς ἀρτῆκεν μεγεθυνομένους τοιαῦτα νὰ διαπράττεται ἐγκλήματα. Ποία γυνὴ ἐλέφ φερομένη παρέσχε γαλουχίαν εἰς τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο τέρας. Οὐρανέ ! πῶς ἀμέριμνος ἴστασαι ἀπέναντι τοιαύτης θηριωδίας· πῶς τὰ φοβερά βέλη τῶν κεραυνῶν σου, δὲν ἀπαλάττουσι τοὺς ἀγαθοὺς τοιαύτης Λερναίας ὕδρας, ἥτις τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, ὡς μελίκρατον ἐν τῷ στομάχῳ αὐτῆς δέχεται ;

Γῇ μήτηρ βιοδότειρα διατί δὲν γογγίζεις ; Πῶς υποβαστάζεις τὸ ἐπαχθὲς βάρος τοιούτου φορτίου. Πῶς δὲν διαστελλέσαι καὶ διαστελλομένη δὲν διανοίγεις καταχθόνια βάραθρα, ἵνα ἐν τῷ τάρφῳ σου καταπνίξης καὶ ἐξαφανίσῃς πάντα τὰ ὀλέθρια τοῖς ἀνθρώποις στοιχεῖα ;

Ἵψιστε Κύριε, διατί δὲν ἐκθήραres τὸν μικρὸν τοῦτον πλαννή-
την, ἀπὸ τῶν ἐχιδνῶν καὶ τῶν ὄφρων, τῶν κατατυρανούντων πᾶ-
σαν τὴν ἐν τῇ μεγαλειότητί σου δημιουργηθεῖσαν φύσιν ; Ἐπρεπε,
ναὶ ἔπρεπε, νὰ ἐξέλαιπον ἐκ τοῦ κόσμου τὸ κακὸν, ἔπρεπε νὰ ἐ-
σθέννυτο ἡ μοχθηρία, νὰ κατρπνίγετο τὸ κακούργημα.

Ἀλλ' ἐὰν ταῦτα πάντα ἐξέλλειπον τότε πῶς ἠθέλομεν ποιεῖ-
σθε διάκρισιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας. Ποῖον ἠθέλομεν ὀνομάζει
ἀγαθὸν, κακοῦ οὐδόλως ὑφισταμένου.

Ἐὰν ὁ πλαννήτης τὸν ὁποῖον καλοῦμεν Γῆν ἦτον ἐπίπεδος,
δὲν θὰ ἦτο χλοανθήs καὶ δενδρόφυκος, ἄνευ τῶν ὀρέων ἅτινα ἐκκλεί-
ουσι τοὺς ρύχκας καὶ πρταμούς· ὁ δὲ Ἥλιος θὰ κατέκαιεν πᾶσαν
ἐπίγειον βλαστησιν. Ἐὰν ἡ θάλασσα διετέλεια γαληνῶσι, καὶ
πατάπασιν ἔλλειπεν ἐξ αὐτῆς ἡ τρικυμία καὶ ἡ λαίλαψ, ἡ νοση-
ρότης τῆς ἀτμοσφαιρας ἠθελεν ὑπερπλεονάσει βλαβερῶν ἀναθυμι-
άσεων. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ μοχθηρία καὶ ἡ
συκοφαντία, ἡ ματαιότης καὶ πάσαι αἱ λοιπαὶ κακίαι, θὰ ἔλειπεν
ἀπὸ τῆς γῆς ἡ λέξις ἀρετῆς, σύγκρισος δὲν θὰ ἐνυπῆρχε, καὶ ὁ κό-
σμος θὰ εὐρίσκετο ἐν μιᾷ καταστάσει ὅλως διαφόρου τῆς νῦν, ἐν
πολλῷ βεβαίως κατωτέρα ταύτης· διότι θὰ ἔλειπεν ἡ ἀμιλλα, καὶ
ὁ πρὸς τὸ καλὸν ἀνταγωνισμός· διότι τὸ καλὸν θὰ ἦτο γενικὸν τοῖς
πᾶσι. Ἄν αἰωνία μακαριότης καὶ εὐδαιμονία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς,
τότε τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔδει νὰ κατοικήσῃ οὐχὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ
τὸν παράδεισον τῆς γρτφῆς, εἰς ὃν οὐχὶ ἐν ὀδύναϊς. ἀλλ' ἐν χαρᾷ
ὁ κόσμος θὰ ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἀποτέλεσμα τῶν ματαίων
κόπων εἶναι ἡ ἀτυχία, καὶ ταύτης ἡ λύπη· ἐκ δὲ τῆς λύπης ση-
γάζει τὸ κακὸν, ἡ μοχθηρία.

Ἐν τῇ γῇ σὺν τῇ εὐτυχίᾳ ἔδει νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἡ εὐτυχία,
σὺν τῷ κακῷ καὶ τὸ ἀγαθόν· διότι ἡ ποικιλία τέρπει καὶ καθηδύ-
νει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀπογοητευόμενον ἐν τῇ μονοτονίᾳ λυ-
πεῖται καὶ χαίρει ἀλληλοδιαδόχως· δαθῆτω αὐτῷ διαρκῆς ἀγαλ-
λίας· ἰδοὺ αἱ αὐτοκτονίαι τῶν πολυτελάντων τῆς Ἀλβιόνος τέ-

κνων, καὶ ὁ θάνατος τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας Ροδόλφου δοθήτω διαρκὲς λύπη· ἰδοὺ τὰ πολυάριθμα θύματα τῆς φρενοβλαθείας, καὶ τῆς διαρκοῦς πενίας.

Ἄνθος θερμαινόμενον κατὰ κόσρον ὑπὸ τῆς λάμπειος τοῦ ἡλίου μαραίνεται, βρεχόμενον σήπεται. Ἡ μονοτονία φέει τὸν κόσρον, τὴν μέλαγχολίαν. Τέρφεις καὶ ἡδονὴν γεννᾷ τὴν ἀποκτηνῶσιν ἐντεῦθεν οἱ θηλυδρῖαι αἰσθηματικὴ καὶ μόνη ἔχει τοῦ ἐλλειπέος· τὸ ἐν βόρβορος, τὸ δὲ λιμνάζον ὕδωρ· τὰ δύο ὁμοῦ ρύαξ διαυγής. Ἐντεῦθεν ἀναγκαία ἡ ὕπαρξις τῆς μοχθηρίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ οἱ θιασῶται αὐτῆς.

Καὶ ὁ Μιχαήλ καίπερ τοσοῦτον εὐεργετηθεὶς ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, οὐχ ἥττον ὁμῶς, ἀκριβὲς τῆς μοχθηρίας θιασώτης τυγχάνων ἐζήτει πρὸς κορεσμόν τῶν ἐγωϊστικῶν παθῶν τοῦ νὰ κακουργήσῃ εἰσέτι, καὶ ἐλακούργησεν. Κακουργήσας δὲ ἀνέμενεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κακουργίας του, ἐξ οὗ θὰ ἐπήγαξε κατ' αὐτόν, Φεῦ! ἡ εὐδαιμονία του.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον, ὅτε ὑπηρετὴς τις τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, κρούσας μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Μιχαήλ, ἀντήγγειλεν ὅτι εἶχεν ἐντολὴν παρὰ τῆς Μαρίας, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν διότι ἡ κ. Κατίνα δὲν ἦτο καλά.

Προσποιηθεὶς λοιπὸν μεγάλην ταραχὴν καὶ ἐκπληξιν, ὁ τῆς κακουργίας καλλιτέχνης, ἐνεδούθη πάραυτα τινὰ τῶν ἐνδουμάτων του, καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, διαπυρρυνόμενος τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦς παρὰ τῶν ὑπηρετριῶν, παρ' ὧν ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆς ἦτο δεινὴ· ὅλως ἐν προσποιήτῳ ταραχῇ καὶ φόβῳ εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐλαβε πάραυτα τὰς χεῖρας τῆς Μαρίας εἰς τὰς ἰδικὰς του, καὶ ἠρώτησεν ἔντρομος αὐτήν.

— Τί ἐπάθατε ; πῶς εἶναι ἡ μητέρα ; ἠρώτησε, τί συνέβη ; ἐγὼ τὴν ἀφῆκα πολὺ καλά.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπῆντη σεν ἡ δυστυχὴς κόρη, ἔχει τώρα δύο ὥρας. ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἐφύγατε, δὲν εἶναι καλά. Χωρὶς οὔτε καὶ παραγγῆ· νὰ αἰσθανθῇ, οὔτε ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις διετελεῖ σχεδὸν ἐν ἀναισθησίᾳ.

— Πῶς εἶσαι μητέρα ; ἡρώτησε τὴν ἀσθεντὴ διὰ συγκεκλιμένης φωνῆς· πῶς εἶσαι ;

Ἡ ἀσθενὴς ἀπεκρίθη δι' ἀκατανόητων τραυλισμῶν.

Προσεπικρίθη τότε τὸ τέρας ὅτι κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης λύπης, καὶ ἔρξατο νὰ κλαίῃ, παρηγορῶν ἅμα καὶ τὴν λιπόθυμον ἡδὴ κατὰ τὴν Μυρίαν.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος σιωπηλὸς, ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενοῦς, μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς μεγάλης συγκινήσεως νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του δάκρυα.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου, ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἐδεινώθη τὰ μέγιστα, καὶ ἡ πρῶτα φοβερὰ καὶ ἀποτρόπαιος ἀνέτειλε διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ πολυτλήμονος Ἀλεξάνδρου.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ, ἡ ἐνάρετος Κατίνα, ἀντιπαλαίουσα κατὰ τοῦ ψυχροθύμου φαρμάκου, ὑπεχώρει εἰς τὴν παυσίζων δυνάμιν του ἐξασθενήσασα. Αἱ γλυκεραὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης, στραφεῖσαι πρὸς τὸ ἔνδον τῶν ὠχρολεύκων βλεφάρων τῆς ἐστέρησαν τὴν δυστυχίαν τοῦ φωτός τῆς. Τὰ ἀνθηρὰ εἰσέτι τῶν παρειῶν τῆς ρόδα, ἐντελῶς ἐμορράνθησαν καὶ τὰ μελανὰ καὶ στυγνὰ αὐτῆς χεῖλη, ὑπὸ ἀναβραζόντων κιτρίνων ἀφρῶν ἐπληροῦντο, ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαυσε βαθμηδὸν πάλλουςα, ὁ τιναγμὸς τῶν μελῶν τῆς ἐνεκροῦτο, καὶ ὁ ψυχαστόλος ἄγγελος, τρομερὰν ἐπεκτείνων ἄρπαγαν χεῖρα, ἀπέσπα ἀπὸ τοῦ σπαρασσομένου αὐτῆς στόματος τὴν ἀγγελόμορφον ψυχὴν τῆς, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδύων τούτων ἡ δύστηνος ψυχορραγοῦσα, τὴν χεῖρα τῆς μονογενοῦς αὐτῆς θυγατρὸς συσφίγγουσα πάντοτε, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἐξέπνευσε.

Τὸν στέναγμόν διεδέχθησαν γοεραὶ τῶν παρεστηκότων κραυγαὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἐν κραυγαῖς ἐκδηλούντων.

Οἷα φοβερά στιγμή ! ἡ μήτηρ ἀποθνήσκει, ἡ οἰκία στερεῖται τῆς αὐθεντρίας αὐτῆς, τὰ τέκνα χάνουσι τὴν ἀπὸ παντὸς κινδύνου προστάτριάν των, καὶ ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἀπόλλυσι τὴν σύμβιον αὐτοῦ, μεθ' ἧς τοσαῦτα ἔτη συνέζησε, μεθ' ἧς τοσαύτας τοῦ βίου πικρίας διήλθε, καὶ μεθ' ἧς ὅμως τὸ γλυκὺ τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν του ἐκένου ποτήριον.

Ἡ μήτηρ ἀποθνήσκει· οἷα ἀποτρόπαιος λέξις ! μόνος ὁ ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ δοκιμάσας τὸ ποτήριον τοῦτο κατανοεῖ τὸ βαρυτῆμαντον τῆς ἐννοίας της. Τὰ τέκνα εἰς κραυγὰς ἐκχυνόμενα, ἀσπαίρουσι πέριξ τῆς κλίνης αὐτῆς, προτιμῶσι νὰ συναποθάνωσι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μετὰ τῆς μητρός των, κλαίουσιν, ὀδύρονται, θρηνοῦσιν ἀπελπίζωνται, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποτῶς δὲν ὠφελοῦσι. Ἡ μήτηρ διατελεῖ νεκρά, οἱ μητρικοὶ της ὀφθαλμοὶ δὲν ἀναλάμπουσι πλέον, τὸ γλυκὺ αὐτῆς μεῖδιμα ἐξέφυγε τῶν χειλέων της, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διὰ παντὸς ἐσίγησεν.

Μετὰ τὰς νενομισμένας σαθβανώσεις, τὸ πτώμα τῆς δυστυχοῦς Κατίνας ἐτέθη ἐπὶ νεκρικῆς κλίνης καὶ λαμπάδες μὲ τὸ ὑποτρεμόν αὐτῶν φῶς, ἐφώτιζον τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐτέθη ἡ νεκρά.

Ἡ δούστηνος Μαρία ὠλόλυζε περὶ τὴν κλίνην τῆς μητρός της, ὁ δὲ κακοῦργος Μιχαὴλ πικρακαθήμενος ἐπαρηγόρει τὴν μνηστῆν του

Περὶ τὴν μεσημβρίαν πλῆθος πολὺ κατέκλυζε τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, καὶ περὶ τὴν δευτέραν μ. μ. ὥραν, ὑπὸ τὸν βαρὺν πῶν κωδῶνων τῆς ἐκκλησίας ἤχον, ἐξεπέμπετο ἁώρως ἡ δούστηνος Κατίνα εἰς τὸν τάφον, θῦμα γενομένη ἐκείνου, ὃν ἀνέθρεψεν, ἡγάπησεν, καὶ ὃν ἐν τῇ ἀγνοίᾳ αὐτῆς παρεδέχθη ἐπὶ τέλους καὶ ὡς μνηστῆρα τῆς προσφιλεστάτης της θυγατρὸς. Καὶ ὅμως τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκεῖνο τέρας τὸ ἀγνοοῦν παντάπασιν τὴν τοῦ συνειδότος τυφίν, ἀντὶ νὰ λυπηθῇ διὰ τὰ κακουργήματα τὰ ὁποῖα μετὰ τοσαύτης ἀναισθησίας διέπραξεν, ὡς χαρμόσυνον γεγονὸς τὸν

φόνον τῆς κυρίας Κατίνας τῷ φίλῳ του Περπίνῃ ἀνήγγειλε.

Καὶ εἰς τοῦτο τὸ κακούργημα τὸν ἐβοήθησε καὶ πάλιν ἡ εἰμαρμένη, διὸ βλέπομεν καὶ πάλιν τοῦτον, μετὰ ἕξ μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κ. Κατίνας. ὥς καὶ τὸν προσφιλῇ καὶ ἀνεκτίμητον γαμβρὸν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, διευθύνοντα πάσας σχεδὸν τὰς ἐργασίας τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, καὶ προετοιμαζόμενον διὰ τοὺς γάμους αὐτοῦ, οἵτινες προσιωνίζοντο λαμπρότατοι.



Ἡ ἐκπληξεις.

Ἐπὶ πέντε ὀλοκλήρους μῆνας, ὁ Ἀναστάσιος Περπίνης ἔμεινεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀφειδῶς ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ φίλου του δαπανῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἰχνῶν τοῦ Στεφάνου, οὗ τέλος ἀνεῦρε μετὰ πολλὰς προσπάθειας, τὴν διαμονὴν καὶ κατοικίαν καὶ συνεσχέτισθη μετὰ τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ αΒασιλείου Μενεξοπούλου. »

Λεκτέον δ' ὅτι ὁ Στέφανος παρήτησε ἀπὸ τῆς κυβερνητικῆς ὑπαλληλίας ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐχαιρεν ὅμως καὶ πάλιν μεγάλῃς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἐτιμᾶτο διὰ τοῦ τίτλου Βέης λαμβάνων ἅμα καὶ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ.

Ὁ Περπίνης ἀφοῦ ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους τὴν κατοικίαν τοῦ Στεφάνου, τότε ὅλως εὐχαρις ἔλαβε τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας, καὶ παρὰ τὰς πρότερον ἀβεβαιότητας, ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του τὰ ἑξῆς;

« Ἀγαπητέ μοι Μιχαήλ »

« Ἐπὶ τέλους τὸν εὔρον· εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μᾶς ἔλεγεν ὁ Κυρόγλους, εἶχε δίκαιον· ἀνῆλθεν εἰς πολλὰ ἀξιώματα, καὶ φέρει τὸν τίτλον τοῦ Βέη. Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, καθὼς ἐπληροφορήτην, παρήχθη τῆς διερμηνείας, καὶ λαμβάνει μόνον

»σύνταξιν παρὰ τῆς κυβερνήσεως, διενεργεῖ δ' ἐμπόριον καθ' ὃ
»κερδαίνει ἄρκετὰ ὡς πληροφοροῦμαι, καὶ ἄρκετῆς κέκτεται περ-
»ουσίας. Κατοικεῖ πρὸς τὸ παρὸν εἰς Φανάριον· ἐπειδὴ, δὲ ἔχει
»χρήματα, διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι μᾶς εἶναι ἔτι πλέον ἐπίφοδος·
»ἀλλ' ἔννοια σου, εὖρον τὰ μέσα πρὸς ἐξολόθρευσίν του. Συνῆλθα
»σχέσεις μετὰ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, καὶ εἰσέρχομαι ἐλευθέρως
»εἰς τὸ κατάστημα αὐτοῦ, μόνον μετ' αὐτοῦ δὲν ἐσχέτισθην προ-
»σωπικῶς, ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸ κατωρθώσω. Ἦδη κατῶρ-
»θωσα ὥστε νὰ συστήσω τὸν Δημήτηρην (α) ὡς ὑπηρέτην εἰς τὴν
»οἰκίαν του ἐγγυηθεὶς περὶ τῆς τιμιότητός του, αὖριον ὁ Δημήτρης
»πιστεύω νὰ εἶναι εἰς τὴν νέαν θέσιν του καὶ τότε τὰ πράγματα
»πάγουν πρίμα, θὰ βάλωμεν τὸν διάβολον μέσα του, χωρὶς νὰ τὸ
»γνωρίζῃ. Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας θὰ σὲ στείλω τὰ εἰς τὸν γά-
»μον ἀναγκαιοῦντα Σοι. Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἄλλοτε σὲ
»γράφω ἐκτενέστερα· σὰς ἀσπάζομαι.

«ὁ φίλος σας»

«Ἀναστάσιος Περπίνης»

Τὴν ἐπιστολὴν σφραγίσας, παρέδωκεν εἰς τὸν ἔμπιστόν του
βαρκάρη, τὸν Γιάννην, τὸν ἀρχαῖον σύντροφον τοῦ φονευθέντος
Νικολῆ. Ἀπέστειλε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν συναίτερόν του,
οὗτος δὲ ἐπιβιθασθεὶς λέμβου τινός, μετέβη ἐκ τοῦ Γαλατᾶ εἰς τὸ
Φανάριον.

Πλησίον ἐκεῖ τῆς παραλίας ὅπου κεῖνται σήμερον τὰ Πατρι-
αρχεῖα, ἔκειτο τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον τοῦ Στεφάνου βέη μετὰ τοῦ
συντρόφου αὐτοῦ Βασιλείου Μενεξοπούλου.

Ὁ Περπίνης εἰσῆλθε εἰς τὸ γραφεῖον ὅλως ἐλευθέρως καὶ μετ'
εὐγενείας καὶ φιλικοῦ θάρρους, ἐχαιρέτησε τὸν σύντροφον τοῦ Στε-
φάνου, διότι οὗτος ἔλειπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

(α) Ὁ ἀγιοῖταις ὁ μετὰ τῶν κακούργων εὕρισκόμενος εἰς τὸ καταγώγειον
τῆς κυρᾶς Τριανταφυλλένιας

— Καλημέρα, Βασιλάκη μου, εἶπεν χαιρετήσας τὸν κ. Μενεξόπουλον.

— Καλῶς τὸν κ. Γρηγόρη, ἀπήντησεν ὁ νέος. Ποῦ ἦσο καὶ δὲν φάνηκες, ἀδελφέ; ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας εἶσαι χαμένος.

— Ἦμην, φίλε μου, εἰς τὴν Προῦσσαν διὰ τὰ σκωλίκια, καθὼς σᾶς εἶπον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφάνηκα πρὸς τὰ ἐδῶ.

— Ποῦ εἶναι ὁ ὑπηρέτης, τὸν ὁποῖον μᾶς ὑπεσχέθης διὰ τὸ γραφεῖον; εἶναι μέγας; τὸν ἠθέλαμεν καὶ γιὰ τὸ σπῆτι, εἶπεν ὁ κ. Βασίλειος.

— Ἄ! ἔχετε ἐδῶ καὶ οἰκίαν; ἠρώτησεν ἑκπληκτος ὁ Περπίνης.

— Ἄ, ὄχι ἐγὼ, ὁ Στεφαννάκης ἔχει σπῆτι ἐδῶ κοντὰ πιασμένο, καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ κοιμῶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὸ γραφεῖον, πηγαίνω ἐκεῖ. Τόσοι ἄλλοι χωροῦν ἐγὼ δὲν θὰ χωρέσω.

— Ἄ, δὲν ἐννόουν τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ Περπίνης μὲ ὕφος ὅλως ἀδιάφορον, ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι κατοικεῖτε ἐπάνω εἰς τὸ Σταυροδρόμι, ἀφοῦ ἐκεῖ σᾶς ἔβλεπον καθημερινῶς.

— Ναὶ, ἔχομεν πολλὰς ἐργασίας ἐκεῖ, ἀλλ' ἐδῶ εἶναι συνήθως ἡ διαμονή μας.

— Λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς ἐδῶ δυνάμεθα νὰ σᾶς βλέπωμεν, δὲν ἔχει οὕτω; ἠρώτησεν ὁ Περπίνης.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Βασίλειος.

— Ὅσον διὰ τὸν ὑπηρέτην, αὔριον μὲ μικράν τινα συστατικὴν θὰ σᾶς τὸν στείλω, ἀγαπητέ μοι Βασίλειε, γίνεται;

— Πῶς ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Βασίλειος.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν, τὸ χαμίνιον τοῦ καταγωγείου τῆς κυρᾶς Τριανταφυλλαίνης, διορίζετο ὑπηρέτης τοῦ γραφείου καὶ τῆς οἰκίας τῶν δύο συντρόφων.

Εἰς παρῆλθε μὴν, ὅτε ἀπαντῶμεν τὸν Περπίνην κατερχόμενον τῆς οἰκίας τοῦ Στεφάνου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε μεταβῆ διὰ νὰ μάθῃ τὰ περὶ τοῦ Δημητρίου του.

— Θαῖσαι ἔξυπνος ἀπόψε καθὼς τοῦ εἶπα, δὲν εἶναι ἔτσι, Δημητράκι; ἔλεγε κρυφίως πρὸς τὸν ἀγυιόπαιδα.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη τὸ χαμίνιο, δὲν θὰ κλείσω οὔτε ῥάτι, θὰ σᾶς περιμένω ἄφευκτα.

— Λοιπὸν ἄκουσε· εἰς τὰς δώδεκα ἀκριβοῦς, ἐγὼ θὰ ἔλθω κάτωθεν τοῦ παραθύρου, σὺ θὰ καταβῇς ἀμέσως νὰ μὲ ἀνοίξεις, θὰ σὲ κάμω σημεῖον διὰ τῆς ράβδου μου, τὴν ὁποίαν θὰ κτυπήσω τρεῖς φοράς εἰς τὸ λιθόστρωτον. Ξεύρεις ποῦ ἔχει καὶ τὸ χρηματοφυλάκιόν του, μὴ τυχὸν καὶ ἀποτύχουμαι καὶ εἰς αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Περπίνης τὸν Δημητράκην.

— Διόλου, ἀφέντη, μὴ φοβεῖσαι· εἰς οὐλα εἵμαστε σύμφωνοι· θὰ τὰ φέρω οὐλα σὲ οὐσοῦλι, διὰ νὰ γίνουν μὲ εὐκολία.

— Ἔχει καλῶς, παιδί μου. Καληνύκτα, εἶπεν ὁ Περπίνης.

Ἀνεχώρησεν ὁ Περπίνης, καὶ γοργῶ τῷ βήματι βαδίζων ἔφθασεν εἰς Σιρκετζῆ ὅπου ἔκειτο τὸ μέγα χάνι τοῦ Χατζῆ Νικόλα.

Ἐκεῖ πλεῖστοι ὅσοι Θράκες ἐστάθμευσον, καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ἔγεμεν ἀμαξῶν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Ἀναστάσιος, ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον·

— Κύρ Χατζῆ ἔφυγεν ὁ Γιάννης ὁ Ραιδεστηνός;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, περιμένει τὴν εὐγενεΐαν σας.

— Ἀ, τότε δὲν κόμειτε, παρακαλῶ, τὸν κόπον νὰ τὸν φωνάξετε;

— Γιατί ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, σπεῦσας ἵνα προσκαλέσῃ τὸν Ραιδεστηνόν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ραιδεστηνός ἦτο ἔμπροσθεν τοῦ Περπίνη.

— Αἶ κύρ Γιάννη, θὰ φύγῃς ἀπόψε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἐλθόντα ὁ Ἀναστάσιος.

— Ἄν θέλῃ ὁ Θεός, ἀφεντικὸ, γιατί ὄχι; . . .

— Αἶ λοιπὸν πρέπει νὰ προφθάσῃς ὥστε τὸ σάββατον τὸ ἐσπέρας νὰ ἦσαι ἐκεῖ, διότι χρειάζονται τὰ ροῦχα. Ξεύρεις γιὰ·

αἱ κάσσεσ ἔχουσι τὸ νυμφικὸ τὸ φουστάνι τῆς Μαρίας μέσα, καὶ κάτι κιρλάντες καὶ ἄλλα γυναικεῖα τερτελίδια.

— Χωρὶς ἄλλο τὸ σάββατον θᾶμαι ἐκεῖ, ἴσως καὶ γρηγορώτερ.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Περπίνης, λοιπὸν ὥρα σου καλὴ, κύρ Γιάννη, προσκυνήματα εἰς τὸν κ. Κροντῆρα, στὴ πενθερό του, καὶ στὴ νύμφη. Εἶπέ του· διὰ νὰ μὲ συγχωρήσουν ἂν δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ καταβῶ τὴν Κυριακὴν εἰς τοὺς γάμους των· ἴσως ὅμως καὶ τελειώσῃ γρήγορα ἡ δουλειά μου, καὶ τὸ σάββατον ἐσπέρας ἢ τὴν κυριακὴν πρῶτ' εἶμαι ἐκεῖ. Καληνύκτα λοιπὸν τώρα καὶ ὥρα σου καλὴ, εἶπεν ὁ Περπίνης, καὶ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου βαδίζων καὶ πάλιν πρὸς τὸ Φανάριον.

Τὸ ἐσπέρας οἱ δύο φίλοι καὶ σύντροφοι, ὁ Στέφανος καὶ ὁ Βασίλειος, ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ καφενείου συνομιλοῦντες καθ' ὁδόν.

— Πάντοτε ἔτσι μελαγχολικὸς θᾶσαι ἀδελφέ; δὲν θ' ἀλλάξῃς πλέον ζωὴν; λησμόνησον ἐπὶ τέλους τὴν Ραιδεστὸν ὅπως καὶ ἐγὼ τὴν Ἀδριανούπολιν· ὅταν φίλε μου, κανεῖς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ οὐδὲν ἔχνος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, τότε, ναὶ τότε πρέπει νὰ παραιτεῖται τῶν σχεδίων του, καὶ νὰ τὸ ρίπτῃ ὀλίγον ἔξω, ἔλεγεν ὁ Βασίλειος πρὸς τὸν φίλον του.

— Ὅχι, ἀγαπητέ μοι· ματαῖα μοι εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ, ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ ἀνακαλύψω ποῦ κρύπτεται ἡ ζωσα ἐλπίς τῶν ὀνείρων μου, ἡ φιλτάτη μου Ἰάνθη, προσέθηκε δακρύων ὁ Στέφανος, θὰ μοὶ εἶναι ὁ βίος μάταιος, ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ ἐκδικηθῶ ἐκεῖνον δι' ὃν ἀπώλεσα τὸ πᾶν, δι' οὗ τόσα ποτὲ ὑπέφερα, δι' ὃν ἀπεμακρύνθην καὶ γονέων καὶ φίλων καὶ ἀγαπητῶν μου, δι' ὃν κατεδικάσθην, ἐνεπαίχθην, ἐφυλακίσθην, ἐκλαυσα καὶ ὑπέφερα τέλος τὰ πάνδεινα· μάταιος θὰ μοὶ εἶναι ὁ βίος ἂν δὲν ἐκδικηθῶ, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὅμως ὅλως ἀγνοῶ καὶ ὃν ἴσως ὁ ὕψιστος θὰ μὲ ὑποδείξῃ ποτέ. Εἰς Ραιδεστὸν ὅταν ἐπορεύθην ὡς ὅλως ἄγνωστος, ἀφοῦ ἔμαθον περὶ τῆς γενομένης μοι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καταστροφῆς, καὶ ἐθρήνησα ἐπὶ

ταύτη, τὴν ἀπώλειαν τοῦ φιλτάτου μοι ὄντως, τότε κατ' εὐθείαν ἐπορεύθην εἰς τὸν τάφον τοῦ φίλου μου, καὶ γονυπετήσας προσηυχήθην. Ἀ'Εγὼ, ἔλεγον, ὅστις καταδικάσθην, καὶ τόσα ὑπέφερα διὰ τὸν ἄωρον θάνατόν σου, ἀγαπητέ μοι Νικόλαε, ζῶ ἔτι, καὶ ἴσως ποτὲ ἐγὼ ἐκδικήσω τὴν πολὺκλαυστον ἀπώλειάν σου. » Ἐκτοτε πανταχοῦ ἐξήτασα διὰ νὰ μάθω τι, περὶ τῶν φρονέων τοῦ φίλου μου, ἀλλ' εἰς μάτην, τίποτε δὲν ἔδυνήθην νὰ μάθω περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ὅμως μοὶ μένει εἰσέτι ἐλπίς, καὶ ὥσεί φωνή τις ἄγνωστος νὰ μὲ λέγῃ, ὑπομονή ! Καὶ πράγματι ἐλπίζω ἕνα ἡμέραν τινὰ ἐκδικήσω τὸν φίλον μου, καὶ ἀποδείξω εἰς τοὺς συμπατριώτας τοῦ Νικολάου ὅτι ἤμην ὅλως ἀθῶος.

— Μήπως ποῖος δὲν θέλει νὰ ἐκδικηθῇ φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Βασίλειος, καθ' ἑκάστην τὸ φάσμα τῆς ἀγαπητῆς μου Φανῆς αἱματόφυρτον καθ' ὕπνον παρουσιαζόμενον μοὶ λέγει. « Πρέπει νὰ μοὶ ἐκδικήσης, ὁ κακοῦργος ὑβριστής μου δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀτιμώρητος ἐπὶ τῆς γῆς· σοὶ τὸ ἐπιβάλλω, πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς τὸν Ἀντώνιον τὸ δολοφόνον ἐκεῖνο τέρας, διὰ τὴν ὕβριν ἣν προσήψε εἰς τὴν ἀδελφήν σου, διὰ τὸν ὀλεθρον, ὃν ἐπήνεγκε εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειάν σου. » Πλὴν τί δύναμαι, ἀγαπητέ μοι Στέφανε, νὰ κάμω ; προσέθηκε δακρύων ὁ Βασίλειος, ποῦ δύναμαι νὰ ἀνεύρω τὸν δολοφόνον ἐκεῖνον ;

— Ὁ Θεὸς βοηθὸς φίλε μου, προσέθηκε ὁ Στέφανος, ὁ Θεὸς ὅστις δὲν ἀφίνει νὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μοχθηρία, αὐτὸς ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἀμφοτέρους εἰς τὸ νὰ ἀνεύρωμεν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ζητοῦμεν. Σὺ μὲν νὰ ἐκδικηθῇς τὸν κακοῦργον ἐκεῖνον δολοφόνον Ἀντώνιον, ἐμὲ δὲ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον φεῦ ἀγνοῶ.

— Τοιαῦτα λέγοντες ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των οἱ δύο φίλοι, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἔτι ὠμίλησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀπесύρθησαν ἕκαστος εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ δωμάτιον.

Ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο, ὅτε περὶ τὸ μεσάνυκτιον κρότος κρουομένης ράβδου ἐσήμανεν εἰς τὸν

ἄγρυπνον ἀγυιόπαιδα Δημήτριον τὸν ὑπηρέτην τοῦ Στεφάνου, ἵνα ἐγερθῇ καὶ καταβῇ εἰς τὸ κατώτερον τῆς οἰκίας.

Ἐκ τινος παραθύρου ὁ ἀγυιόπαις διέκρινε τὸν Περπίνην, ὅστις ἀνέμενεν ἱστάμενος πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Ἀμέσως τότε περιέτρεξεν ἅπανσαν τὴν οἰκίαν, καὶ ἀφοῦ ἐπληροφορήθη ὅτι ἅπαντες ἐν αὐτῇ ἐκοιμῶντο, κατέβη καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν Περπίνην.

Ἀνέβαινον ἀμφοτέροι ἀνευ θορύβου τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς τὸ δεύτερον τῆς οἰκίας πάτωμα.

Τότε ὁ ἀγυιόπαις δεικνύων τὸ πάτωμα τοῦ Στεφάνου εἰς τὸν Περπίνην, ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω.

Μὲ ὅλον ἀποφασιστικὸν ὕψος καὶ κρατῶν ἐγχειρίδιον εἰς τὰς χεῖρας εἰσῆλθεν ὁ Ἀναστάσιος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Στεφάνου ἵνα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Μιχαήλ φονεύσῃ τὸ φόβητρον, τὸ ὁποῖον τοῖς ἔμενε εἰς τὰ σχέδιά των, δηλαδὴ τὸν Στέφανον.

Τὸ δωμάτιον ἐφώτιζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ τινος λύχνου κειμένου ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἥτις ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Στέφανον καὶ ὡς γραφεῖον.

Ἐθισθεὶς εἰς τὰ κακουργήματα ὁ Ἀναστάσιος, διόλου δὲν ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ τύψιν τοῦ συνειδότος, διότι ἤθελε διαπράξαι ἔγκλημα.

Βεθυθισμένος ἤδη εἰς τὰς διαποντίους φανταστικὰς τῶν ὀνείρων του, ἐρογχαλίζεν ὁ δυστυχὴς Στέφανος, ὅτε τὸν ἐπλησίασιν ὁ κακοῦργος, ἕτοιμος ἵνα βυθίσῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὰ στήθη αὐτοῦ.

Μὲ ἄγριον ὅλως καὶ ἀποφασιστικὸν βλέμμα ἐνητένισε, διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἀρχαῖον ἀντεραστήν του, ἕτοιμος ἵνα ὅλαις δυνάμεσι βυθίσῃ τὸ δολοφόνον ὄπλον εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ὅτε τιναγμὸς τοῦ Στεφάνου ἐντὸς τοῦ ὕπνου, ἔκαμεν ἐπὶ μικρὸν τὸν δολοφόνον νὰ ὀπισθοχωρήτῃ.

— Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ τὸν φονεύσω ἔξυπνον, ἐτραύλισε μετὰ μικρὸν ὁ κακοῦργος.

Ἀνασυρθεὶς ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναμένων ἵνα ἐκ νέου καὶ πάλιν παραδοθῇ εἰς τὸν νήδυμόν του ὕπνον. Μετὰ μικρὸν ὑπναλέον στεναγμὸν καὶ ἀσυνάρτητον τραυλισμὸν, ὁ Στέφανος ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τὸν βυθὸν εἰς ὃν εὕρισκετο πρότερον, ἀναρτήσας πρὸς τὰ ἔξω τοῦ ἐφαπλώματός του τὴν ὡραίαν αὐτοῦ δεξιάν.

Ὅλος φοβερὸς τότε ἐχώρει πρὸς τὸ θυμὰ του ὁ Περπίνης, ἔτοιμος ἵνα κατενέγκῃ τὸ ἐγχειρίδιον κατὰ τοῦ θυστυχοῦς νέου, ὅτε ἀπεσύρθη ἔντρομος ἀπ' αὐτοῦ, κρύπτων τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς δύο του χεῖρας.

Ὅραμά τι φαίνεται ὅτι τῷ ἐνεποίησεν ἔκπληξιν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ τὸν ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ κακουργήσῃ.

Ἀνετινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω τρέμων σύσσωμος καὶ τραυλίζων.

— Εἶναι ἐκεῖνο ; Θεέ μου εἶναι ἀληθές ; ὄχι δὲν ὑπάρχει, ἀμφιβολία ἦτο ἐκεῖνο· ὁ Στέφανος σωτὴρ τοῦ πατρός μου, τῆς οἰκογενείας μου, τῆς τιμῆς μου, τῆς ὑπάρξεώς μου ; καὶ ἐγὼ τί ; τί ; ὦ φεῦ ! δολοφόνος. Ὅχι εἶναι ἀδύνατον, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο οὕτω.

Πάτερ μου πάτερ μου ! ἐφώνησεν αἴφνης ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου τοῦ Στεφάνου καὶ κατερχόμενος τὴν κλίμακα ὄχι ! δὲν θὰ φανῶ πάτερ μου περήκοος τοῦ ὅρκου μου, θὰ προτιμήσω ἐγὼ νὰ καταστραφῶ, παρὰ νὰ γελῶ ἀπειθῆς τῆς πατρικῆς σου θελήσεως.

Καὶ τοιαῦτα μονολογῶν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ Στεφάνου, καὶ ὅλως τεταραγμένως καὶ σχεδὸν ἐν ἀναισθησίᾳ βαδίζων, ἐχώρει μακρὰν τοῦ οἴκου τοῦ Στεφάνου.

Τί τὸ κωλύων τὸν Περπίνην ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου του, τί τὸ τρομάξαν αὐτὸν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σκοπούμενόν του.

Ἐθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀναγνῶσται τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ Περπίνης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, περιέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ληστῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπηλλάγη ὑπὸ τοῦ Στε-

φάνου. Ἐνθυμοῦνται δὲ πρὸς τούτοις, καὶ τὸν ἀδαμάντινον δακτύλιον, τὸν ὁποῖον ἐδώρησεν ὁ γέρον Περπίνης εἰς τὸν Στέφανον, ὡς ἐνθύμιον τῆς ἀνδραγαθίας του ἐκείνης. Τὸν δακτύλιον ἐκεῖνον οὐδέποτε ἐξήγαγεν ἐκ τῆς χειρὸς του ὁ Στέφανος κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀλλ' ἔφερε αὐτὸν πάντοτε, καὶ ἐν ἡμέραις εὐτυχίαις, ὅτε εὐρίσκετο παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ του, καὶ ἐν ἡμέραις θλίψεων, ὅτε διέτελει ἐν τῷ κατέρῳ.

Ὁ γέρον Περπίνης, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου ἐκ τῶν ληστῶν ἀπαλλαγὴν, ὅτε τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον του, ὥρκισε τὰ τέκνα του, ἵνα αἰώνιον ὁρεῖλωσιν εἰς τὸν σωτῆρα των εὐγνωμοσύνην, καὶ ἂν ποτὲ τυχὸν θυνηθῶσι νὰ ἀποδώσωσι τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμιν εἰς αὐτοὺς ὁ νέος ἐκεῖνος, ἵνα τὸ ἐκτελέσωσι καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των τοῦτο.

Μετὰ τοιοῦτον ὅρκον μετὰ τοιαύτην πατρικὴν ἐντολὴν, ἡδύνατο ὁ Ἀναστάσιος, ὅστις ἄλλως τε μόνον ἐκ τῆς συναναστροφῆς μετὰ τοῦ τέρατος ἐκείνου, δηλαδὴ τοῦ Γερασίου διεφθάρη, ἡδύνατο λέγω, ὁ φύσει καλοκάγαθος Ἀναστάσιος Περπίνης, νὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὴν πατρικὴν ἐντολὴν, καὶ νὰ παραβῇ καὶ τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον ὤμοσε, ὅτι ἤθελε διαφυλάξει ; ὄχι βεβαίως.

Τὸν ὅρκον τοῦτον λοιπὸν φυλάττων καὶ ὁ Ἀναστάσιος, ἅμα ὡς παρετήρησεν ὅτι ὁ Στέφανος τὸν ὁποῖον ἐσκόπει ἵνα δολοφονήσῃ ἐφόρει τὸν δακτύλιον ἐκεῖνον, δι' οὗ οὗτος ἀπεδεικνύετο σωτὴρ τῆς οἰκογενείας τοῦ Περπίνη ὁπισθυχώρησεν ἔντρομος ἐκ τῆς διαπράξεως τοῦ ἐκγλήματος, καὶ τοσαύτη ἦτο ἡ ἐκ τῆς συγκυρίας ταύτης συγκίνησίς του, ὥστε βλέπομεν μετ' ὀλίγον αὐτὸν παραφρονοῦντα, καὶ ἐν αὐτοκτονίᾳ κατατρέφοντα τὸν βίον.



·Ο θρίαμβος τῆς ἀρετῆς

Τὴν πρωΐαν ὁ Στέφανος τὰ πάντα ἀγνοῶν, ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης του καὶ παρετήρει ἑκπληκτος ὅτι ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἦτο ἀνοικτὴ, ἐνῶ αὐτὸς ἀφ' ἐσπέρας ἐσκέπτετο ὅτι τὴν εἶχε κλείσει.

Μετὰ τρόμου ὁ δυστυχὴς παρετήρησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁλοφόνον ἐγγχειρίδιον.

Ἦδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη.

Προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἀνέκρινε, ἀλλὰ παρ' οὐδενὸς ἐπληροφόρηθη τι περὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε τὴν νύκτα ἴσως καὶ διὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃ ἀλλ' ἠπόρει διατί ἀπῆλθεν ἀφῆσας τὸ ἐγγχειρίδιον αὐτοῦ, καὶ μὴ προξενήσας αὐτῷ οὐδεμίαν ζημίαν.

Καὶ διηρωτᾶτο πῶς συνέβη τοῦτο.

Ἐνῶ ἐκάθητο δὲ ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ μετὰ τοῦ φίλου του Βασιλείου καὶ ἐσκέπτοντο, τίς νὰ ἦτο ὁ δράστης τῆς χθесινῆς ἀπόπειρας, αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ὑπηρέτης τις εἰσέρχεται ἐγγχειρίζων τῷ Στεφάνῳ ἐπιστολὴν τινα μετὰ τινος χαρτοδέματος.

— Αὐθέντη, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης εἰσερχόμενος, ἓνας ἄνθρωπος τρεχάτος ἔφερεν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη ἀμέσως νὰ τὸ ἀναγνώσῃτε.

Ὁ Στέφανος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἣν περ τῷ ἐνεχείρησεν ὁ ὑπηρέτης, καὶ νεῦσας εἰς αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ, ἤνωξεν αὐτήν, καὶ τὴν ἀνέγνωσεν, εἰς ἐπίκοον τοῦ φίλου του Βασιλείου.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχεν τὰ ἑξῆς.

Κύριε Στέφανε,

δὲν θὰ πιστεύσης εἰς ὅ,τι σὲ λέγω, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀληθές. Χθὲς ἦλθιν ἵνα σὲ δολοφονήσω, σήμερον δὲ νὰ σὲ σώσω. Ἡ-
γνούν τοὺ πᾶν, ἡμῆν ἀπλοῦν χειρῆλατον ὄργανον ἑτέρου,
καὶ ἐνήργουν ὥσεί νὰ μὴ εἶχον ἰδίαν θέλησιν. Σήμερον ὁ-
μως εἶμαι αὐτεξούσιος, καὶ αἰσθάνομαι τὸ μεγαλεῖον τῆς αὐ-
τοθελήσεως· καὶ ὥς ἐλεύθερος πλέον, σοὶ ἀποκαλύπτω πράγ-
ματα μυστήρια μὲν διὰ τὴν κοινωρίαν, ἀληθέστατα ὁμως
δυστυχῶς διὰ τὴν πραγματικότητα. Γνωρίζεις τίς εἶναι ὁ
δράστης τῆς δολοφονίας τοῦ φίλου σου, δι' ὃν τόσα ὑπέφερες
ἐν τῇ φυλακῇ ὡς ἐπληροφορήθη; Γνωρίζεις τίς ἦτο ὁ δρά-
στης τῆς δολοφονίας τῆς κ. Κατίνας, τὴν ὁποῖαν ἴσως ἐπλη-
ροφορήθης ὅτι ἀπέθανεν, ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Πιστεύω ὅτι
ταῦτα πάντα ἀγνοεῖς, καὶ ταῦτα ἔρχομαι σήμερον νὰ σὲ ἀ-
ρακοινώσω. Ἐνθυμεῖσαι κ. Στέφανε βεβαίως, τὸ παροῦργον
ἐκεῖνο χαμῖνιον δηλαδὴ τὸν Γεράσιμον, τὸν ὁποῖον νιοθέτη-
σεν ὁ κ. Ἀλέξανδρος, εὐρὼν αὐτὸν ταλαιπωρούμενον ἐν τῷ
τῶν χιόνων. Ἐκάστη εὐεργεσία κ. Στέφανε ἐν τῷ κόσμῳ
τούτῳ πρέπει νὰ ἀνταμειβετε, ἀλλὰ πῶς δύναται κακοῦργος
νὰ ἀνταποδῶσῃ εὐγνωμοσύνην ἀλλέως, εἰ μὴ διὰ κακουργίας;
Καὶ ὁ Γεράσιμος, ἀλλέως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδῶσῃ τῷ κ. Ἀ-
λεξάνδρῳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ, εἰμὴ μόνον διὰ κακουργίας·
καὶ ἰδοὺ ἐπιχειρεῖ ἵνα καύσῃ ζῶσαν τὴν θυγατέρα τοῦ κ.
Ἀλεξάνδρου Μαρίαν. Ἀποτυχὼν δὲ τῆς ἀποπείρας ταύτης,
δὲν ἐπελάθετο τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου· ἀλλὰ μεγεθυθεὶς, γίνε-
ται δράστης δολοφονιῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου καὶ
φίλου σου Νικολάου, κατόπιν δὲ τῆς φιλτάτης αὐτοῦ συζύ-
γου κ. Κατίνας».

Ὁ Στέφανος ἔπαυσεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστο-
λῆς, διότι ἡσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτοῦ λιποθυμοῦσαν, μετὰ μικρὸν
ἐπανελάθεν.

ἌΟ ρηθεὶς Γεράσιμος εἰς διαφόρους ἐποχὰς καθὼς θὰ ἴ-

δης εἰς τὸ χαρτόδεμα τῶν ἐνοχοποιητικῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα σᾶς στέλλω, διαφόρους πόλεις, ὑπὸ διάφορα ὀνόματα περιηγηθεῖς, διάφορα διέπραξεν ἐγκλήματα. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἀπαντῶμεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρον ἐν Ὀδυσσῶ, ἄλλοτε δὲ εἰς Βουκουρέστιον καὶ Βρατταν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάρολον, Δουμπον, τὸ ἄλλοτε εἰς Βάρνην καὶ Ἀδριανούπολιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντώνιον Βέρδην, κακουργοῦντα αἰείποτεν.

— Ἀντώνιον Βέρδην ; ἐφώνησεν ὁ Βασίλειος, διακόψας τὸν Στέφανον. Ἀντώνιον Βέρδην, ἐπανέλαβεν ἐνῶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ, ἔλαβεν ὑπειλητικὸν ὕφος. Ἀλλ' ὁ Στέφανος ἐξηκολούθησεν.

Ἄλλὰ δὲν ἤρκεσθαι εἰς τὸ κακουργεῖν μὲ τὸ δολοφόνον μόνον ὅπλον του, ἀλλ' ἐπεθύμησε ἵνα μεταχειρισθῇ ἐν τοῖς κακουργήμασί του τὴν μέθοδον τῆς προσποιήσεως καὶ δολιότητος· καὶ λοιπὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μιχαήλ Κροτῆρας αὐτὸς ὁ κακοῦργος Γεράσιμος, ἠθέλησε τὰ μίανη ἀθῶα ὑπαρξιν καὶ ἀρραβωνισθῇ τὴν δύστηνον Μαρίαν, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ τὸ δολοφόνον ὅπλον του ἐκάθηρε τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτῆς. Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν τελεῖται ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ὁ γάμος αὐτοῦ, ὥστε σπεύσατε, ἵνα, κατέχοντες τὰ ἐνοχοποιητικὰ αὐτοῦ ἐγγράφα καταδικάσετε αὐτὸν εἰς τὴν τιμωρίαν ἐκείνην, ἣτις τῷ ἀναμένει. Συγχωρήσατε δὲ καὶ ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξε μὲν συνεργὸς τινῶν ἐκ τῶν δολοφονιῶν, ἀλλ' ὅστις μετανοεῖ σήμερον ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ ὅστις δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον αὐρίων ἐν τοῖς ζῶσι.

πρίας ἔδωκεν ὁ Γεράσιμος εἰς τὸν φίλον του πρὸς περισσοτέραν ἐξασφάλησιν τῆς συντροφίας αὐτῶν.

Μετὰ ψυχικῆς ταραχῆς παρετήρουν οἱ δύο φίλοι εἰς τὰ ἔγγραφα ταῦτα τὴν θηριωδίαν τῆς ψυχῆς τοῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ἔγραφε τοιαύτας ἐπιστολάς.

— Ἡ Θεία πρόνοια δὲν ἠθέλησε, προσέθηκεν ὁ Στέφανος μετὰ μικρὸν, νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς πολλὰ ἄτομα τὸ θηριῶδες τσιαύτης ψυχῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμε ὥστε ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου νὰ προέρχεται ἡ δυστυχία ἀμφοτέρων ἡμῶν. Ἀλλ' ὅμως δὲν πρέπει νὰ καθήμεθα· πρέπει νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς περιστάσεως, καὶ νὰ σπεύσωμεν ὅπως παρεμποδίσωμεν τὸ θηρίον τοῦτο, ἀπὸ τοῦ νὰ κακουργῇ εἰσέτι. Μετὰ μίαν ἡμέραν θὰ ᾔναι πλέον ἀργά.

— Πρέπει πραγματικῶς νὰ ἐνεργήσωμεν συντόνως, ἀπεκρίθη ὁ Βασίλειος ἐγερθεῖς.

— Πήγαινε λοιπὸν, Βασίλειε, εἰς τὸ δικαστήριον καὶ παράλαβε ἓνα κλητῆρα.

Μετὰ μικρὸν ὁ Βασίλειος μετὰ τοῦ κλητῆρος ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Στεφάνου ὁπόθεν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἐξεκίνησαν ὅπως εὗρωσιν ἀκάτιόν τι δι' οὗ νὰ πορευθῶσιν ὡς τάχιον εἰς Ραιδεστόν.

Ἀπῆντησαν καθ' ὁδὸν πλοίαρχόν τινα μικροῦ ἀκατίου, γνωστὸν τυγχάνοντα εἰς τὸν Στέφανον.

— Θὰ σὲ δώσω δέκα φλωριά, εἶπεν, Καπετὰν Κώστα, ἂν ἡμπορέσης ὡς τὴν Κυριακὴν πρωτὶ νὰ μᾶς ὑπάγῃς εἰς τὴν Ραιδεστόν.

— Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὁ καπετὰν Κώστας, πηγαίνομεν· ἔχετε τίποτας πράγματα;

— Ὅχι, δὲν ἔχομεν, ἀπεκρίθη ὁ Βασίλειος, εἴμεθα νέτοι σκέτοι.

Μετὰ μικρὸν οἱ τρεῖς ἐπεβιβάζοντο εἰς τὸ ἀκάτιον.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε βοηθητικὸς, καὶ τὸ πλοῖον ἐπορεύετο διασχίζον μετὰ ταχύτητος τὰ ὑγρά τῆς θαλάσσης κέλευθα.

“Οτε ὁμῶς ἔφθασαν πλησίον τῆς Ἡρακλείας, τότε νότιος ἄνεμος αἰφνιδίως πνεύσας, διτήγειρε μεγάλην ἐν τῇ θαλάσῃ τρικυμίαν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ μεγάλων μόλις κόπων, ἰδυνήθησαν χειρίζομενοι τὴν κώπην νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν ὅρμον τῆς Ἡρακλείας.

Ἦτο ἤδη πρωΐα τῆς Κυριακῆς ὅτε οἱ τρεῖς συνταξειδιῶται ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν κώμην τῆς Ἡρακλείας.

Ἐπειδὴ δὲ κατ’ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελεῖτο πανήγυρις εἰς τὰς ἀμπέλους τῆς Ἡρακλείας, καὶ ἄπασαι αἱ ἄμαξαι αἱ ἐν αὐτῇ ἐπορεύθησαν λίαν πρωΐ εἰς τὴν πανήγυριν ὅθεν ἰδυνήθησαν οἱ τρεῖς συνοδοιπόροι νὰ εὕρωσιν ἐν αὐτῇ ἄμαξάν τινα, ὅπως μεταβῶσι κατὰ ξηράν εἰς Ῥαιδεστόν. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ μεταβῶσι πεζῇ.

Ὁ ἄλλος μετ’ ὀλίγον ἐκόπασε, καὶ αἱ θερμαντικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐπῆρχοντο φλογερώτεραι καὶ παρέλυσον τὰ μέλη τῶν εἰς τὰς πεζοπορίας ἀσυνήθων συνταξειδιωτῶν, οὐχ ἥττον ὁμῶς, ἀκριβεῖς οὗτοι τοῦ καθήκοντος ἐκτελεσταί, περιεφρόνουν ταῦτα πάντα, καὶ γοργῶ τῷ βήματι ἐβάδιζον εἰς τὴν ὁδὸν των. Δευτέρᾳ ὥρᾳ μετὰ μεσημβρίαν ἦτο ὅτε εἰσῆρχοντο ἐντὸς τῆς πόλεως Ραιδεστοῦ.

Διήρχοντο ἤδη διὰ τῆς ἀγορᾶς Βαλὴκ Παζάρ, ὅτε παρετήρησαν, ὅτι ἡ ὁδὸς ἦτις ἄγει πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης, ἔγεμε πλήθους ἀνθρώπων, τὸ ὅποῖον ἐπορεύετο ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας.

— Τί πλῆθος εἶναι αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος, παρερχόμενον τινά.

— Χαρὰ γίνεται, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτηθεὶς, ὑπανδρεύεται τοῦ Σιδὸρ Ἀλεξάνδρου ἡ κόρη μετὰ τοῦ κυρ Μιχαλάκη,

Ὁ Στέφανος ἐφρικίασεν ἤδη ἐκ τοῦ θυμοῦ του καὶ ἤρξατο νὰ τρέμῃ ἐκ συγκινήσεως, στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν φίλον του.

— Καλὰ ἐφθάσαμεν, εἶπεν.

Ἦδη ἡ γαμήλιος συνοδεία εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν καὶ ὁ ἱερεὺς ψάλλων τὸ «ἄξιον ἐστίν» ὠδήγει τὴν νύμφην πλησίον τοῦ γαμ-

βροῦ, πλῆθος δὲ πολὺ ἐν ἀγαλλιίσει, ἐτίμα τὸν γάμον τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ ἀγαθοῦ κ. Ἀλεξάνδρου. Ἄλλος ἱερεὺς παρεσκεύαζε τοὺς καταλλήλους πρὸς τὸν γάμον στεφάνους, ὅτε βροντώδης ἤκούσθη κραυγὴ. «Σταθῆτε» Αἱ δολοφόνε δολοφόνε Γεράσιμε! δὲν θὰ μιάνῃς εἰσέτι καὶ ἄλλας καρδίας· ἀρχοῦσι τὰ ὅσα ἔπραξας, σὲ συλλαμβάνω τέλος.

Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Στεφάνου, ὅστις ἐδράξατο τὸν γαμβρὸν ἐκ τοῦ λαιμοδέτου καὶ κατέρριψεν αὐτὸν κάτω.

Διαμαρτυρήσεις, ἀρνήσεις ψεύδη δὲν ἦσαν πλέον δυνατά.

Ὁ Γεράσιμος ἀνεγνώρισε τὸν Στέφανον.

Οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἡ ἀγχίνοια τοῦ Γερασίμου ἀφυπνίσθη τάχιστα ἐκ τοῦ προσωρινοῦ ληθάργου, εἰς ὃν ἐθύθισεν αὐτὸν, ἡ ἀπότομος ἐμφάνισις τοῦ Στεφάνου, ἀνακαλύψαντος αὐτὸν ἐν τῇ ἐπικαίρῳ ἐκείνῃ στιγμῇ.

Ἦθέλησεν ὁθεν διὰ χειρονομιῶν καὶ διαμαρτυριῶν νὰ ὀντιστῇ κατὰ τοῦ Στεφάνου, ἀλλ' οὗτος ἐμπόδιζε πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν διὰ τῶν ἀθλητικῶν χειρῶν του.

— Μὴ κινηθῆς σκυλλί, ἢ σὲ συντρίβω τώρα, ἐφώνησεν ὁ Στέφανος κρατῶν τὸν Γεράσιμον ἀκίνητον καὶ ἀνίσχυρον ἐν περισφύξει, ἥτις ἐμωλώπιζεν αὐτὸν.

Ἐν ταυτῷ ὁ Βασίλειος μετὰ τοῦ κλητῆρος ἐπλησίασαν πλησίον τοῦ Στεφάνου.

— Ἐλθετε· εἶπεν ὁ Στέφανος, νὰ διαπιστώσῃτε τὰ ἐγκλήματα τοῦ τέρατος τούτου, καὶ βοηθήσατέ με ἵνα τὸν δέσωμένον ἀσφαλῶς, διὰ νὰ μὴ μᾶς φύγῃ.

— Ὁ κ. Ἀλέξανδρος μετὰ τινων ἐκεῖ προεστώτων ἠθέλησάν νὰ διαμαρτυρηθῶσιν, ἀλλ' ὁ Στέφανος δι' ἀπειλητικοῦ πρὸς αὐτοὺς βλέμματος ἀποταθείς.

— Μὴ θελήσετε νὰ παρέμβῃτε πρὸς παρεμπόδισιν τῆς σωτηρίας σας εἶπε· σᾶς τὸ διατάσσει ὁ Στέφανος τοῦτε.

Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ Στεφάνου, οἱ πάντες ἐτρόμα-

ξαν, παρατηροῦντες μεγάλην ἀλλαγὴν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἄλλοτε μικροῦ Τυρολυῖτου.

— Ἐγέρθητι, προσέθηκεν ὁ Στέφανος ἀποταθείς πρὸς τὸν Γεράσιμον, ἐγέρθητι πηγαίνωμεν εἰς τὸ δικαστήριον. Κατέχομεν τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια σὲ καταδικάζουσι, κακοῦργε, καὶ τὰ ὅποια ἐγράφησαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας σου χειρός.

— Ἀντώνιε Βέρδη, εἶπεν ὁ Βασίλειος, σὲ συλλαμβάνομεν τέλος.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ὤθησεν ἐπὶ τὰ πρόσω τὸν Γεράσιμον ὁ Βασίλειος διὰ σφοδρᾶς ὤσεως, εἰς ἣν ὁ Γεράσιμος ὀλίγου δεῖν ἐπιπτεν ἐκ δευτέρου ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Κλητὴρ ἐκράτησε τὸ σχοινίον δι' οὗ εἶχον προηγουμένως δέσει τὰς χεῖρας τοῦ Γερασίου, καὶ δι' αὐτοῦ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον.

Πάντες ἔμειναν ἐκστατικοί, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τί συνέβαινε, καὶ αὐτὸς ὁ Γεράσιμος ἐνώπιον τῆς ἀπρόπτου ἀποκαλύψεώς του δὲν ἠδύνατο οὔτε λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ, ἀλλ' ἐψέλλιζεν, ἐν ἐκτάσει διατελῶν.

— Ἐλεος ἔλεος.

Ἀπήχθη εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἐνοχοποιητικῶν ἐγγράφων ὁ Γεράσιμος βλασφημίας κατὰ τοῦ Περπίνη ἐκφέρων, περιέπεσεν εἰς παροδικὴν τινὰ ἐκστασιν, καθ' ἣν ὡμολόγησεν ὅτι ὑπῆρξεν αὐτουργὸς τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει τετραπλοῦς δολοφονίας, καὶ ἄλλων πρὸς τούτοις ἐν ἄλλαις πόλεσι κακουργημάτων, καὶ φονεὺς τοῦ Νικολάου, καὶ τῆς κ. Κατίνας.

Ἀφοῦ ὁμῶς συνῆλθε, ἡρνήθη τότε τὰ πάντα, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἦτο καθαρὰ συκοφαντία.

Οὐχ ἥττον ὁμῶς τὸ δικαστήριον ἀνευρίσκων εἰς τὰ παρουσιαζόμενα ὑπὸ τοῦ Στεφάνου ἔγγραφα, καθάραν τοῦ Γερασίου ἐνοχλήν, μεθ' ἐνὸς μηνὸς διαδικασίαν, κατεδίκασαν αὐτὸν μὲν εἰς θάνατον, τοὺς δὲ συνεταίρους του, καὶ τὴν θείαν του Τριανταρεὺς λαίαν εἰς ισόβια καταναγκαστικὰ δεσμά.

Ἀριῦ παρέδωκαν ὁ Στέφανος μετὰ τοῦ Βασιλείου τὸν Γεράσιμον εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, ὅπου διηγήθησαν ἐν ἐκτάσει τὰ περὶ τοῦ Γερασίμου, παρουσιάζοντες ἅμα καὶ τὰ διαπιστευτήρια ἔγγραφα.

Ἐν ἐκτάσει ἀκροῶντο παντες ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Στεφάνου μετὰ δακρύων διηγούμενου, πῶς συνελήφθη κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπεραν ὑπὸ τῶν κακούργων καὶ ἀπήχθη εἰς τὸ κατα γώγιον τῆς κυρᾶς Τριανταφυλλίνιας, πόσα ὑπέφερε μετὰ τὴν καταδίκην του εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ζηνοῦ, πῶς συνεφιλιώθη μετὰ τοῦ Βασιλείου καὶ πῶς ὁ ἀγυιόπαις ἐκεῖνος Γεράσιμος ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα κρυπτόμενος, τσαῦτα διέπραξε κακουργήματα.

Ὁ δυστυχὴς Ἀλέξανδρος ὠλόλυζεν καὶ μετὰ δακρύων ἐζήτησιν συγγνώμην παρὰ τοῦ Στεφάνου, τοῦ ὁποῦ τὰ ὑψηλὰ προτερήματα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔτι πλέον ἐθαύμαζεν.

Ἡ Μαρία γονυκλινῆς ἡνίχαρίστη τὸν Στέφανον, διότι τὴν ἔσωσεν ἐκ βεβαίου ὀλέθρου, μυρίας ἐκφέρουσα βλασφημίας κατὰ τοῦ φονέως τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ Στέφανος μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπεκρόνετο ὅτι δὲν ἔπταιον οὗτοι, ἀλλ' ἡ τύχη, ἥτις ὡς ἐπίτευνεν ἴσως ἔπαυσεν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς καταδιώκῃ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐτελοῦντο λαμπρότατα ἐν Ραιδεστῷ οἱ γάμοι τοῦ ἀγαθοῦ κ. Βασιλείου Μενεξοπούλου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου δεσποινίδος Μαρίας, καὶ ἅπαντα ἡ οἰκογένεια ἀνεχώρει μετὰ μικρὸν εἰς Τυρολόην, εἰς τὴν γεννέτειραν πατρίδα τοῦ Στεφάνου, ὅπου λαμπρὰ τοῖς ἀναμένετο ὑποδοχὴ ἀπὸ μέρους τῶν γονέων τοῦ Στεφάνου.

Οὗτοι ἐν ἀγχαλιάσει διότι ἀνευρέθη ὁ υἱὸς των, ἔσπευσαν εἰς προὑπάντησιν μεθ' ἁμαξῶν, καὶ ἀπείρου φιλικοῦ πλήθους τῆς ἐρημικῆς συνοδείας, ἐξεληθόντες μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ τῆς μετὰ τὴν Τυρολόην καὶ Ραιδεστοῦ.

Ἐν ἀσπασμοῖς περιεπτύσσοντο τὸν υἱὸν αὐτῶν ὁ Λυσίμαχος

μετὰ τῆς Ἀγάπης, καὶ ἅπασα ἡ συνοδία, προπορευομένης τῆς μουσικῆς, ἐν εὐθυμίᾳ καὶ διασκεδάσει, ἐπορεύετο εἰς τὴν Τυρολόην.

Ἄπαντες ἠγάλλοντο καὶ ἔχαιρον, ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς θείας προνοίας συναντήσῃ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, καὶ μόνος ὁ Στέφανος, τὸ δεινὸν αὐτοῦ παρελθὸν ἀναμιμνησκόμενος, διετέλει ἐν μελαγχολίᾳ, καὶ εἰς διαφόρους διαλογισμοὺς ἐδυθίζετο.

Ἦδὴ ἡ πόλις Τυρολόη ἤρξατο φαινομένη μακρόθεν, καὶ μετὰ μικρὸν ἡ συνοδία ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πόλιν, ὅτε παρὰ τὴν βρύσιν ἥτις φέρει εἰσέτι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἀποιμενικὴ βρύσις παρατήρησεν ὄμιλον ἀνθρώπων θεωμένων ἀντικείμενόν τι.

— Τί συμβαίνει ἐκεῖ, ἠρώτησεν ὁ Στέφανος, ἕνα ἐκ τῶν προπορευομένων ἱππέων, τί πλῆθος μαζεύθηκε ;

— Ἀτίποτε δὲν εἶναι, παρὰ φαίνεται ὅτι θάνατι ἡ καυμένη ἡ τρελλὴ ὄρφανή, ἡ ὁποία ψάλλει κανένα τραγοῦδι τῆς πάλιν.

Ἡ συνοδία ἐκ περιεργείας κινουμένη ἐπλησίασε πρὸς τὸν ὄμιλον, καὶ παρετήρησεν ὅτι νεᾶνις εἰκοσαέτης σχεδὸν, μὲ ἐρριμένας εἰς τοὺς ὤμους ξανθὰς καὶ ἀτιμελήτους πλεξίδας, μὲ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένον, καὶ φέρουσα ποδῆρην ἐρρακωμένον χειτῶνα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔκρυπτε τὸ μεθ' ὅλην τὴν ταλαιπωρίαν τῆς ἀλαβιάστρινον διατελοῦν εἰσέτι καὶ ἀφρῶεν σῶμα τῆς ἔψαλλεν ἐν μελωδικῇ φωνῇ τὸ ἐπόμενον ᾄσμα.

*Ἦτο ὄνειρον ; ὅχι τὸ εἶδον
καὶ πετᾶ στα' ὑψηλὰ τὰ βουνὰ
τὸν ἀέρα καὶ σχίζῃ ὡς βέλος
καὶ καὶ φεύγῃ ὡσὰν τὰ πτηνὰ*

*Ἀπὸ τότε τὸ πᾶν διελύθη
δὲν ἀνέτειλε πλέον χαρὰ
τὸ πτηνὸν ἀνεχώρησ' ἀπῆλθε
δὲν ἠκούσθη αὐτοῦ λαλιά.*

Δι' ἐμὲ ἀπωλέσθη ὁ κόσμος
 δὲν ἀστράπτει τὸ φῶς τ' οὐρανοῦ
 δὲν ὑπάρχει στὴν γῆν εὐτυχία
 ἠφανίσθη ὡς ἔχρος πτηνοῦ

Στὸν λιμένα ἐνῶ ἐθαρροῦσα
 τῆς χαρᾶς μου ὅτ' ἔφθασα πλέον
 αἴφνης μία φρικτὴ τρικυμία
 μ' ἀφαιρεῖ τῆς ζωῆς μου τὸ μέλλον

Τὴν ἀγάπην μου τώρα ᾧ κόσμῳ
 ἢ τὴν μαύρην πληγὴν μου θωρεῖς
 τὴν πληγὴν μου ποσῶς δὲν πραῦνεις
 τὴν ἀγάπην πρὸς τί ἐνοχλεῖς.

Ὁ Στέφανος ἐπὶ τῇ ἀκοῇ τῆς φωνῆς ταύτης ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του σχεδὸν λιπόθυμος, καὶ μετ' ὀλίγον συνελθὼν κατῆλθεν αὐτοῦ καὶ ὥρμησε σχεδὸν ὡς παράφρων ἐπὶ τῆς ἀοιδοῦ κραυγάζων.

— Ἰάνθη μου, Ἰάνθη, ἀγαπητὴ μου Ἰάνθη, εἶσαι σύ ;

Ἡ δυστυχὴς ὀρφανὴ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς ταύτης, κατέστη σχεδὸν λιπόθυμος, καὶ ἔμεινεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Στεφάνου σχεδὸν ἀκίνητος.

Καὶ πράγματι, ἡ ὀρφανὴ ἀοιδὸς ἦτο ἡ Ἰάνθη, ἥτις μετὰ τὴν κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἐν τῷ δάσει ἐσπέραν, ἀπώλειαν τοῦ λογικοῦ της, ἔζη εἰς τὸ ἐξῆς κερδαίνουσα τὸν ἐπιούσιον διὰ τῶν ἁσμάτων, τὰ ὅποια ἔφαλλεν εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐν οἷς τὸν ἀποχωρισμὸν μετὰ τοῦ φίλου της ἐξετραγώδει.

Τοσαύτη ἦτο ἡ ἐπελθοῦσα κατὰ τὴν συνάντησιν μετὰ τοῦ φιλτάτου της ὄντος συγκίνησις, ὥστε ἐπανεῦρε τὸ λογικὸν αὐτῆς.

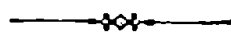
Μετὰ ἓνα ἀκριβῶς μῆνα ἐτελοῦντο ἐν Τυρολόῃ μεγαλοπρε-

πέστατα καὶ ἐν γενικῇ τῶν διασκεδαστικῶν Τυρολοϊτικῶν εὐθυρίᾳ οἱ γάμοι τοῦ Στεφάνου μετὰ τῆς ἀπαραμμίλου κατὰ τὴν ὠριότητα καὶ σωφροσύνην δεσποινίδος Ἰάνθης.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἀμφότεραι αἱ οἰκογένειαι ἀπῆρχοντο εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν Ἀδριανουπόλει ὑπὸ τὰς ἀρχὰς ἑκατοστύων ἀνθρώπων, ἐτελεῖτο τῇ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου, ἡ κατατόμησις τοῦ κακούργου Γερσίου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ



Ἐν	σελ.	στίχ.	ἀντι	ἀνάγνωθι
	8	2	ἡ νέα	ἡ ἡ νέα
»		12	ὠμιλῶν	ὀμιλῶν
11		3	ἀναφέρειτος	ἀναφαίρετος τῶν
		8	ἐξελέγεται	ἐξελέγχεται
14		22	ἀντὸς	ἀνεζηχότος
17		26	ἀναγεννόμενον	ἀναγεννώμενον
18		14	διηρηθιμ.ημέναι	διηρρυθιμ.ημέναι
»		18	ἐκ τῆς πόλεως	ἀπὸ τῆς πόλεως
19		20	Ραιδεστινὸς	Ραιδεστηνὸς
19		27	συνέλεξες	συνέλεξεν
20		8	καχόρυθμον	καχόρρυθμον
		21	ἀποτελοῦσιν	ἀποτελοῦσαν
26		16	Ὅτε	ὕτε
24		4	λεηφόρου	χλοηφόρου
28		1	Ναὶ σὺ	Καὶ τί
28		29	ἴτανε	ἄχ
29		6	κυηματίου	κτηματίου
30		9	ἴδανε	ἴδατε
31		5	γραία	γραῖα
»		23	γέρων	γέρον
33		5	διαπράττεται	διαπράττετε
33		24	ἀμείβομαι	ἀμείβομαι
34		11	συνόδευσεν	συνώδευσεν
35		6	ἐξεπήδαι	ἐξεπήδα
37		30	ὀμιλῶν	ὀμιλιῶν
38		31	ἡ ἀρχαίου τοῦ	ἡ τοῦ ἀρχαίου
39		15	δὲ	δὴ
		26	βαλσαμοδῶν	βαλσαμωδῶν
40		22	λατρευτικὴν	λατρευτὴν
		23	διεύθυνε	διτηύθυνε
41		19	ἐπὶ ροδοχρόου	ὑπὸ ροδοχρόου
43		26	οὐχὶ	πυρὸς οὐχὶ
45		17	παράδισος	παράδειςος
46		6	χθὲς τὸ ἑσπέρας	περὶ τὸ ἑσπέρας

•Εν	σελ.	στίχ.	ἀντι	ἀνάγνωθι
		22	ἐπ' αὐτὰς	ἐπ' αὐτούς
		23	ἐκφέροντες	ἐκφέροντας
46	6	7	χθὲς τὸ ἐστ.	περὶ τὸ ἐστ.
		14	εὐχόμενα	εὐχόμενα
48	22		ὄνειρον τερπνόν	ὄνειρον τερπνόν
52	24		μέγαν	εἰς μέγαν
53	26		τὴν τοῦ Νικ.	τῇ τοῦ Νικ.
56	3		μηχανογραφίας	μηχανογραφίας
61	26		ἠχολούθη	ἠχολούθει
62	25		ἀπεσπράγισαι	ἀπεσπράγισαι
	28		μῆνας	μῆν
66	2		γείτονος	γείτονες
70	46		ἐξετήσμαι	ἐξαιτήσμαι
73	23		νεωστεῖ	νεωστὶ
	34		λοποδυσία	λωποδυσία
76	4		νοχελῶς	νοχελῶς
	4		ὑποκλήσεως	ὑποκλίσεως
	5		προδιδρ.	προσδιωρισθεῖσα
80	4		πρακτωρα	πράκτορα
81	7		αὐτῆς	αὐδῆς
	8		εἰς ἃ	εἰς ἃ
			σαγηνεύτῃ τὴν ἀθῶαν	σαγινεύσῃ τὴν ἀθῶαν
83	6		ψευδώνυμον	ψευδώνυμον
85	12		προσλάβῃ	προσλάβῃ
92	15		θὰ κατηγορηθῇ	θὰ καταδικασθῇ
93	28		δίδεται	δίδετε
96	18		ἀβλιχρῶς	ἀβληχρῶς
102	22		ἀποδειώξεως	ἀποδιώξεως
103	44		περιέρρωσε	περιέρρευσε περὶ
105	9		καὶ ὁ δεσμοφύλαξ	ὁ δὲ δεσμοφύλαξ
114	26		ὑποπτεύθη	ὑπωπτεύθη
116	4		ὀργήλως	ὀργίλως
120	15		Εὐρου	Εὐρου
	30		ἀν ἡτο	ἀν καὶ ἡτο
130	8		πλήρης	πλήρεις

Ἐν	σελ.	στίχ.	ἀντι	ἀνάγνωθι
	133	2	κομπορημοσύνη	κομπορημοσύνη
	134	20	γράμμα	γράμμα
	136	13	ἔναυλος	ἔναυλοι
	148	2	ἀπωλέσει	ἀπολέσει
		16	ξεπαστρεύεται	ξεπαστρεύετε
		23	ξεπαστρεύωμεν	ξεπαστρεύομεν
	140	14	ἥρεμον	ἥρεμον
	142	21	διαπρίττηται	διάπράττητε
	143	1	ἐκάθαραι	ἐκάθηρας
		1	πλαννήτην	πλανήτην
		6	ποιεῖσθε	ποιεῖσθαι
		26	ἡ εὐτυχία	ἡ ἀτυχία
	147	4	ὡς καὶ τὸν προσφ,	ὡς τὸν προσφιλῆ
	149	26	διωρίζετο	διωρίζετο
	151	20	ματαῖα	ματαία
	153	21	ὀνείρων του	ὀνείρων του σκέψεις
	154	1	ἀναμένων	ἀνέμενεν
		23	τεταραγμένως	τεταραγμένος
	155	24	ὄρκον	ὄρκον
	156	24	ἐπίκρον	ἐπήκρον
	158	6	τὸ ἄλλοτε	καὶ ἄλλοτε



ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΙΤΩΝ

Οἱ ἐν Τυρολόῳ.

*Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ προσημιλοῦς
μοι κ. Ἰωάννου Ι. Κεχαγιόγλου*

	ΣΩΜ.
Γεώργιος Σαραντιάδης	50
Ι. Ι. Κεχαγιόγλου	100
Παγωνή Ι. Κεχαγιόγλου	20
Ἐπαμ. Ι. Σαραντιάδης	30
Ἀντώνιος Σαραντιάδης	20
Α. Μ. Βαρείδης	2
Θ. Γ. Βεζιρτζῆς	2
Αἰκατερίνη Θ. Βεζιρτζῆ	
Πολυξένη Γραμματᾶ	
Ζαφειρῶ Δημοπούλου.	
Ἀννίκα Ι. Δημητριάδου	
Ἀγησίλαος Π' Κωστῆ ἰατρός	2
Μιλτιάδης Ἰωαννίδης	
Χ. Α. Ν. Σταματιάδης	
Ἀν. Ι. Σεῖλόγλου	
Ἀχιλλεὺς Γραμματᾶ	
Νικόλαος Δημητρίου	
Στέφανος Βασιλείου	
Ἰωάννης Τσολάκογλου	

Ε. Ἀναστασιάδης Διδάσκαλος
Χαράλαμπος Ἰωάννου
Γ. Σπυρίδωνος

Οἱ ἐν Ἡρακλείᾳ,

Ἀναστ. Σαραντιάδης
Γεώργιος Σαραντιάδης
Ἰωάν. Γιαννιόγλου
Ἑλένη Γ. Σαραντιάδου
Καλλιρρόη Κ. Καραθεοδῶρου
Καταφυγὴ Σ. Θεοχαρίδου
Ἀθηνᾶ Ἐμμανουήλ
Γ. Θ. Γεωργιάδης
Θ. Θεοδοσιάδης
Α' Θεοχαρίδης
Ἀντώνιος Βακάλης
Βασίλειος Δημητριάδης

Οἱ ἐν Τυρολόῳ

*Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου κ.
θεοδῶρου Γρίδα. ΣΩΜ.*
Θεόδωρος Π. Γρίδας

Ζ. Α. Καβατζικλόγλου
 Εὐάγγελος Χ" Σωτηρίου
 Micael Dislian
 K. Aprahamian
 Alciviadés Pappas
 Solomon Algadiche
 Ι. Μητακίδης
 Ι. Σιδηρίδης
 Ἄντ. Ἀμαξοποιὸς
 Δημ. Π. Κουνδουράς
 Σωτήριος Ν. Πέτκογλους
 Ἐλευθέριος Ν. Πέτκογλους
 Μανώλης Π. Πέτκογλους
 Σωτήριος Δ. Πέτκογλους
 Περικλῆς Δ. Πέτκογλους
 Μ. Χ" Β. Πέτκογλους
 Ἀπόστολος Α. Πέτκογλους
 Θεμιστοκλῆς Α. Πέτκογλους
 Δημ. Ἀναγνώστης
 Π" Ἀθανάσιος Σακελλάριος
 Χριστόφορος Ἱερεὺς
 Νικόλαος Ἱερεὺς
 Ὀδυσσεὺς Γεωργίου
 Βαλάσης Πολυζωΐδης
 Ἀναστάσιος Νικολάου
 Δημήτριος Θεοδώρου
 Δ. Κ. Ἀχτσῆ Βασιλείου
 Δημήτριος Ἀρτοποιὸς
 Στυλιανὸς Βασιλείου
 Ἀλέξανδρος Μανασσῆ
 Νικόλαος Σταύρου
 Κλεάνθης Ζλατάνογλους
 Νικ. Κατσαμπέρογλους
 Νικ. Κοζμόγλους
 Ἀθ. Παντῆ
 Ἀθ. Παγώνου
 Μ. Γ. Κουϊμουτζῆς

Α. Σιδηρίδης	Φώτιος Καρακιοζογλου
Ἄντ. Σ. Ἀρτοποιὸς	Γεωργάκης Βασιλειάδης
N. B. Τασσόγλου Νύγδελης	Ἄθ. Νικολάου
Βασ. Α. Βαφεὺς	N. X'' Ἰωάννου
Πολυχ. Β. Ἀρτοποιὸς	Δημ. Θεοδωρίδης
Χρῆστος Εὐθυμίου	Ἰωάν. Θεοδωρίδης
Ἰάκωβος Π. Κιολόγλου	Παντ. Χριστοφόρου
Ἰάκωβος Γεωργίου	Μαρίδογλου Βεζιρτζιδης
Σωτήριος Κωνσταντίνου	Ἐλευθέριος Εὐθυμίου
Γ. Ν. Βεργίδης	I. Κωνσταντίνου Καρὰ χιὸς
Κ. Μ. Γούναρης	Παναγιώτης Βασιλειάδης 2
Κ. Παυλογιάννης	Θεόδωρος Ἀλέκου
Δημ. Ράλλης Γανήτης	Ἀδελφοὶ Μιχαηλίδου
Ἀθαν. Γ. Γανήτης	Π. Ν. Χαρισιάδης
Ε. Ν. Φωτιάδης	Μορφῆς Πέτρου
Νικόλαος Γεωργίου	Κωνσταντῖνος Γεωργίου
Γ. Δημητριάδης	Ἐλευθέριος Θεοδόρου
Βασ. Μακρόγλου	Μιχαλάκης Σωτηρίου κοτσὸς
Κωνστ. Βασιλειάδης	Θ. Καζαντζόγλου
Εὐρυπίδης Ἰωάννου	Δημ Χριστοδούλου
Ἀνέστης. I. Παυλίδης	Γεώργιος Κωνσταντίνου
Κῶτσος Νικολάου	I. Βλαχόπολος
I. Κ. Κεχαγιόγλου Στράντζα	Δ. Χάϊτας
Πασχάλης Νικολάου	Θ. Θεοδώρου βαφεὺς
Σωτήριος Νικολάου	Ἀθανάσιος Θεοδώρου
Ἄθ. Κωστόπολος	Λάζαρος Νικολάου
Σωτήριος Ἰωάννου	A. E. Ἀντωνιάδης
A. X'' Δημητρίου Χασάπης	Ἀντώνιος Ποῦστος
Δημ. Ἀδαμαντίου	Δημοσθένης Σεϊλόγλου
Στυλιανὸς Γεωργίου	B. Κητσατανίδης διδάσκαλος
Δημαράκης Βασιλείου	Ἀνδρέας Σωτηρίου
Δημήτριος Βαφειάδης	Χριστόδουλος Καμᾶς
Θ. I. Βλαχόπουλος διδάσκαλος	P. Κατσαμπέρης
Γ. Ν. Ἀγόρας ἐκ Δροβιάνης	Ἀντώνιος Ἰωάννου
Κ. Ν. Ἀγόρας ἐκ Δροβιάνης	Ἀπόστολος Κυριάκου
Κ. X'' Ἰωάννου	Κωνσταντῖνος Γρηγορίου
Βεργίλιος Μομτσίδης	

Σ. Κ. Σωφρονιάδης
 Φώτιος Χριστοδούλου
 Κ. Γρηγοριάδης
 Σταῦρος Π. Μάλαμα
 Βιργίλιος Τσαβδάρουγλους
 Χαρ. Πολυζωίδης
 Κυριαζῆς Δημητρίου
 Ζαφ. Νέδογλους
 Ἰωάννης Σωτηριάδης

—
Οἱ ἐν Τσάντα.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου κ.

κ. Νικολαίδου

Κωνσταντ. Νικολαΐδης 2

Εὐδοκία Ἀθανασίου

Μαρία Βασιλείου

Δημ. Παπαγιαννίδης

—
Οἱ ἐν Ῥαιδεστῷ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἀξιοτίμου

κ. Σ. Μακρῆ

Κ. Γ. Θεοδωρίδης. 5

Ἀθηνόδωρος Ν. Δημητρίου 3

Γρ. Λαζίδης 3

Σπῦρος Μακρῆς

P. Aslan

Adriade Tacehella

Ἀδελφοὶ Μαργαριτῶφ

Δ. Ν. Σουβαλτζῆς

Κ. Ν. Σαββιδόπουλος

Α. Ζ. Ναξιάδου

Ε. Α. Μαμάκος

Α. Ι. Μτμάκος

Μ. Ἀλευρόπουλος

Ν. Μανουήλ

Δ. Χ. Κωνσταντίνου

Κ. Κ. Κασιλίδης
 Λεωνόροδος Καμπάνης
 Migriditch I. Hagorouides
 Θ. Νικήτας
 Πάντολέων Γεωργιάδης
 Ευστάθιος Μανθός
 Κ. Σ. Τζιαφέρης
 Ν. Βενλίδης
 Σάββας Γιαννόπουλος
 Ἀριστ. Παρτάλιας
 Φώτιος Νεραντζής
 Πασχάλης Κοσμίδης
 Ἀ. Σαραφείρης
 Τρ. Κωνσταντίνου
 Γεώργιος Ποππώνης
 Ἰωάν. Δράχου
 Γ. Χ. Δημητριάδης
 Κ. Ε. Μανδανάκης
 Σ. Μανουηλίδης
 Θ. Γεωργιάδης φαρμακοποιός
 Ἀλέξ. Φουρτούνης
 Δ. Γ. Διαμαντόπουλος
 Π. Σ. Βλαστός
 Βασιλάκης Κοσμίδης
 Δ. Κανελλίδης
 Α. Μ. Βουτυρᾶς
 Σαρ. Καρακατσάνης
 Ν. Β. Νικολαΐδης
 Ἀνώνυμος
 Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου κ.
 Β. Γ. Πάντσοβιτς
 Β. Γ. Πάντσοβιτς
 Σωτ. Σ. Βαφειάδης
 Ἀθαν. Βασιλείου
 Μητᾶκος Θεοχαρίδης
 Ἀνδρόνικος Μιχαριάν
 Ἐλευθέριος Μ. Ἰατροῦ

Λεωνίδας Τοιμένης
 Α. Χ. Ἰωάν. Γούναρης
 Σ. Νικήτας
 Φ. Εὐσταθίου
 Ζῆσος Θεοδώρου
 Γ. Μ. Ἀδαμίδης
 Ἀντώνιος Βαλάσι
 Ν. Σ. Φουρτούνης
 Ἰ. Καραντζόγλους
 Β. Χ. Σταυρίδης κουρεὺς
 Γεώργιος Στυλιανῶ
 Ἀντώνιος Π. Ἰωάννου

αὐτὸ ἐν Ἀθηναίᾳ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ φίλου
 Σ. Γ. Σαραντιάδου

Σ. Γ. Σαραντιάδης
 Ν. Β. Νικολαΐδης
 Ἀ. Σ. Μιχαηλίδης
 Β. Βαχαλιδής
 Δ. Σ. Μιχαηλίδης
 Β. Τουτουτζόγλους
 Ι. Πολυξένου
 Ὑακινθὸς Παπαδόπουλος
 Δημ. Μ. Κυριακίδης
 Γ. Ε. Γαμπατουπιάδης
 Δ. Γ. Γαμπατουπιάδης
 Α. Η. Ἀντωνιάδης
 Δ. Α. Ἀρμουτκιράνογλους
 Σ. Νικολαΐδης
 Ἀνδρέας Λεπτουργός
 Τρ. Σ. Μιχαηλίδης
 Μιχ. Γεωργίου
 Α. Παξεβάνογλους
 Μ. Α. Μιχαηλίδης
 Ε. Εὐδοξιάδης
 Γ. Ἀδαμαντιάδης